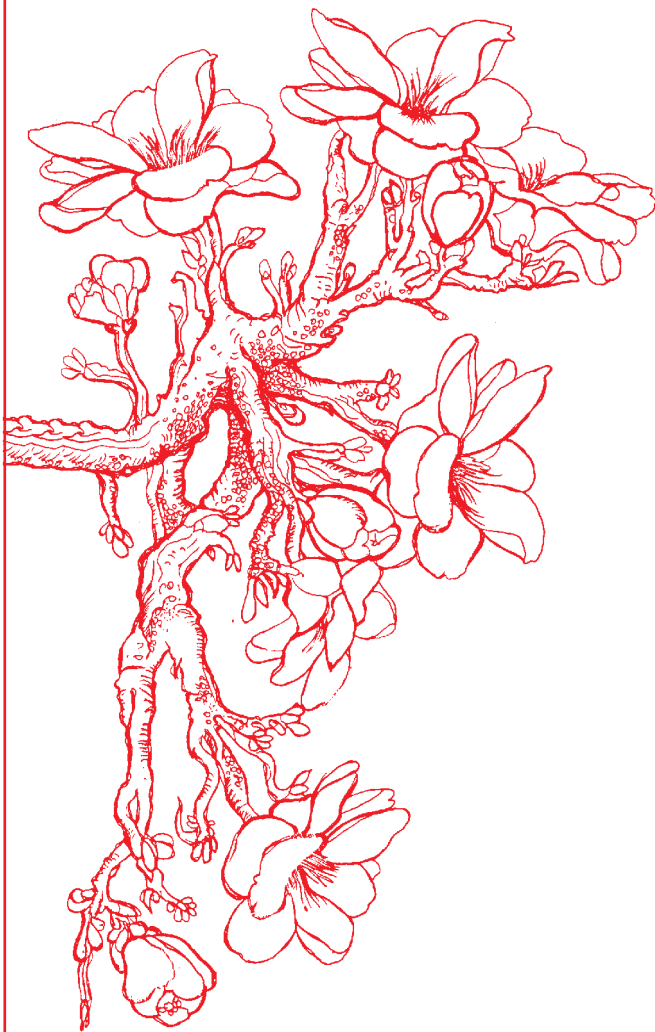

BIBLIA-TANULMÁNYOK
2004. I. negyedév

JÁNOS EVANGÉLIUMA

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

JÁNOS EVANGÉLIUMA

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2004. I. negyedév

JÁNOS EVANGÉLIUMA

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2004*

A tanulmányt összeállította:

TAKÁCS SZABOLCS (I–V.)

VANKÓ ZSUZSA (VI. X–XIII.)

HITES GÁBOR (VII–IX.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
a <http://kerak.bibliaalap.hu> internetcímen olvasható

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Czinkota András*

Felelős szerkesztő: *Egervári Oszkár*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

Bevezetés	7
I. tanulmány – január 3.	
Tanúságtétel Jézusról	9
II. tanulmány – január 10.	
Az első tanítványok, és Jézus isteni küldetésének első „jelei”	20
III. tanulmány – január 17.	
Valóban Ő a Messiás?	30
IV. tanulmány – január 24.	
Akik hittek Őbenne	43
V. tanulmány – január 31.	
Akik nem hittek Őbenne	56
VI. tanulmány – február 7.	
„Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre!”	67
VII. tanulmány – február 14.	
Jézus a Messiás, vagy „a nép hitetője”?	78
VIII. tanulmány – február 21.	
A hamis pásztorok és a „jó Pásztor”	90
IX. tanulmány – február 28.	
Jézus legnagyobb csodájának hatása	100

X. tanulmány – március 6.	
A kereszt árnyékában	113
XI. tanulmány – március 13.	
Jézus búcsúbeszédei	128
XII. tanulmány – március 20.	
Az elfogatástól a kereszthalálig	142
XIII. tanulmány – március 27.	
„Valóban feltámadt az Úr!”	156
Igék minden napra	
Január	170
Február	171
Március	172
Könyvajánló	
Életünk forrása	173
<i>Reisinger János:</i>	
A Biblia Sátánról	174
<i>Stephen N. Haskell:</i>	
A kereszt és árnyéka	175

Ebben a negyedévben János evangéliumát tanulmányozzuk, amelyet Luther Márton „páratlan szépségű, igazi főevangélium”-nak nevezett 1522-es Újszövetség-fordításának előszavában. Noha a másik három evangélium is Istentől ihletett és gazdag tartalmú, mégis elfogadható Luther megállapítása. Az emberi szerző személyében és egyéniségében rejlik ennek magyarázata. János apostolt, a „szeretett tanítványt” Jézushoz fűződő kivételes lelki kapcsolata miatt Isten különleges kinyilatkoztatások megörökítésére választotta ki.

Ellen G. White a következőket írja *Az apostolok története* c. könyvében: *„János szívébe örökre bevésődtek Mesterének tanításai, és valahányszor bizonyágot tett a Megváltó kegyelméről, egész lényét betöltő szeretete ékesszólássá varázsolta egyszerű beszédét. Jézus iránt érzett bensőséges szeretete állandóan arra serkentette, hogy mindig a Megváltó mellett haladjon. Igaz, hogy az Üdvözítő mind a tizenkét tanítványt szerette, azonban közülük egyiknek sem volt Jánoséhoz hasonlóan fogékony lelkülete. Fiatalabb lévén a többiekénél, a gyermek bizalmával és hűségével nyitotta meg szívét Jézus előtt. Így jutott még bensőségesebb kapcsolatra Krisztussal, és ez képesítette arra, hogy a Megváltó legmélyebb lelki tanításait közvetítse az utókornak... János úgy tudott az Atya szeretetéről beszélni, mint senki a tanítványok közül.”* (János, a szeretett tanítvány c. fejezetből)

A valószínűleg megbízható ógyházi hagyomány szerint az evangélium keletkezési helye a kisázsiai Efézus. Valószínűleg az I. sz. végén, 90 körül írta János apostol. János evangéliuma hátrahagyottan azt a benyomást kelti, hogy a másik három evangélium után keletkezett, és tudatosan törekszik azok kiegészítésére. János apostol utal rá (Ján 21,25), hogy az evangéliumok nem vállalkozhattak arra, hogy mindazt hírül adják, amit Jézus itt a Földön cselekedett, hiszen „ha egyenként megíratnának, a világ sem fogadhatná be a könyveket, amelyeket írnának”. Eből a megjegyzésből kitűnik, hogy még János evangéliumával sem lett teljes a beszámoló Jézus életéről és tanításairól. Az

apostol azonban arra törekedett, hogy ami a leglényegesebb Jézus küldetéséből, az hiánytalan legyen. Nem csupán a saját belátása szerint, vagy önnön képességeivel igyekezett erre, hanem munkája közben kétségtelenül rajta is teljesedett az apostoloknak adott ígéret: „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, Ő mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Ján 14,26)

Tanúságtétel Jézusról

János apostol
és Keresztelő János bizonyágtétele

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 1,1–36 verseit!

1 *Hogyan szól János apostol Jézus istenfiúságáról, földi születése előtti létezéséről? Miért hangsúlyozza különösképpen is teremtői hatalmát?*

Ján 1,1–4 „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ez kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága, és a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.”

.....

.....

Az evangélium Jézus életéről szóló beszámolóját sajátosan ünneplés hangvételű, mély értelmű prológos (bevezető beszéd) előzi meg, amely János apostol Szentlélektől ihletett bizonyágtételét tartalmazza Jézusra vonatkozóan. János apostol hangsúlyozza Jézus istenfiúságát, földi születése előtti létezését. A szemtanú tekintélyével szól Jézusról (vö. 14. vers), mint aki a saját tapasztalatai alapján győződött meg Jézus isten-emberi mivoltáról.

János apostol a sokatmondó „Ige” megnevezéssel jelöli Jézus személyét (evangéliumán kívül 1. levelében, és Jelenések könyvében is; 1Ján 1,1; Jel 19,13). Az eredeti görög szövegben a logos szó áll, amelynek jelentése: „beszéd, hatalommal bíró szó, isteni kijelentés”. Az, hogy János sajátos módon Jézus nevéként alkalmazza ezt a megjelölést – amely egyébként Isten próféták által kinyilatkoztatott beszédére vonatkozik –, két dolgot fejez ki:

- Jézus Krisztus a Teremtő. Ő az, aki „szólt és meglett, parancsolt és előállott” (Zsolt 33,6). Továbbá Ő az, aki „hatalma szavával fenntartja a mindenséget” (Zsid 1,3). Erről a teljes Biblia bizonyosságot tesz. A korai középkorig a keresztény köztudat is Jézust tartotta a teremtés közvetlen megvalósítójának, egészen addig, amíg az Őrá vonatkozó tanítás háttérbe nem szorult. János azzal, hogy Jézust Igének nevezi, arra is utal, hogy az Ő teremtő hatalma nem csupán a fizikai életre terjed ki, hanem a lelki „megelevenítéshez” is teremtő szóra van szükség (lásd a 2. verset).

- Jézus a végső forrása annak a kinyilatkoztatásnak, amely „világossággént” felfedi az ember valódi állapotát, és megmutatja az ebből való szabadulás útját. Jel 1,1–2 szintén Jézust jelöli meg a kinyilatkoztatás végső forrásaként. Ennek alapján elmondható, hogy a Biblia olvasásakor minden esetben Jézus beszédeivel kerülünk kapcsolatba, akkor is, ha ezeket emberi eszközök közvetítik számunkra. Vajon ennek tudatában tanulmányozzuk-e naponta a Szentírást?

2 *Mivel magyarázhatjuk az Ó- és Újszövetség egybehangzó kijelentését, hogy az ember szívének „megvilágosításához” nem kevesebbre, mint a teremtő isteni hatalomra, „Isten dicsőségének” megjelenésére volt szükség?*

Ésa 59,8–10 „Mert kezeitek bemocskolva vérrel, és ujjaitok vétekkel, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonosztuttog. Nincsen, aki az igazság mellett szólna, és nincsen, aki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szülnek... A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, aki azon jár, nem ismeri a békességet. Ezért van tőlünk távol az ítélet,

és nem ér el minket az igazság. Várunk világosságra, és íme sötétség, s fényességre, és íme homályban járunk! Tapogatójuk, mint vakok a falat, és tapogatóunk, mint akiknek szemük nincs, megütközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint halottak az egészségesek közt.”

Jer 17,9 „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az, ki csoda ismerhetné azt?”

2Kor 4,6 „Mert az Isten, aki szólt: »Sötétségből világosság ragyogjon!«, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben, az Isten dicsősége ismeretének Jézus Krisztus arcán való világotlaltása végett.”

.....
.....
.....

Az elsőként idézett ige szemléletesen és megrendítően érzékelteti azt a lelki törvényszerűséget, hogy minél inkább szokássá válik a bűn cselekvése, annál inkább elhomályosodik az ember lelki ítélőképessége, annál kevésbé képes különbséget tenni jó és rossz között. Az ember nemcsak fizikai léte, hanem lelki élete tekintetében is Istentől függ. Minél messzebbre haladunk az Istentől való függetlenülés útján, annál kifejezettebb az „ösvények elgörbítése”, míg végül szinte teljes lelki sötétség lepi meg az embert.

A fentiek ismeretében értékelhetjük igazán azt a hatalmas kijelentést, hogy Isten – mindezt tudva – maga gondoskodik szívünk megvilágosításáról. Ennek módja az, hogy a kinyilatkoztatáson keresztül bemutatja az Ő „dicsőségét” – azaz tökéletes jellemét –, és szembesíti az embert elveszettsége tényével és okával. Ez az egyetlen lehetőség a sötétségben élő ember megközelítésére, mert a bűn miatt meggyengült emberi természet képtelen lenne elviselni Isten személyének teljes dicsőségét, az isteni beavatkozás hiányában pedig reménytelen sötétségbe merülne. Különösen fontos mindezt végiggondolni és képviselni napjainkban, amikor minden korábbinál jobban az ember kívánságai, természetes hajlamai számítanak a végső mércének. Tudatosítanunk

kell magunkban, hogy Isten kinyilatkoztatásának fényében lehet csak helyes képünk saját állapotunkról, arról, hogy mennyire megváltásra szorulunk, ehhez pedig a zsoltároshoz hasonlóan „szívünkbe kell rejtenünk” a mi Urunk és Megváltónk minden kijelentését.

3 *Milyen szomorú tény fogalmazódik meg a megelőző ünnepélyes kijelentés nyomán? Miben jelöli meg a Szentírás következetesen a világosság elutasításának okát?*

Ján 1,9–8 „Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt, és a világ Óáltala lett, de a világ nem ismerte meg Őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.”

Ján 3,19–21 „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy a cselekedetei fel ne fedessenek, aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy a cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.”

Róm 1,18. 21. 22. 25 „Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből az emberek minden hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják... Mert bár Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették Őt, sem néki hálákat nem adtak, hanem okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek.”

Foglaljuk össze a fenti igehelyek alapján (a kulcskifejezések kiemelésével), hogy milyen okokból utasíthatják el az emberek a világosságot:

1.
2.

3.

4.

A világosság elutasítása nem mindig, sőt nem elsősorban a nyílt ellenszegülés következménye, hiszen az Isten által kinyilatkoztatott igazság minden ember lelkiismeretét képes megszólítani. Ján 3,19 szerint elegendő, ha „inkább szeretjük” a bűn sötéttségét az Isten által bemutatott igazságnál. A világosság elutasítása valóság lehet az igazság látszólagos megvallása mellett is. Ilyen értelemben mondja Pál apostol, hogy azok vesznek el, akik „nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre” (2Thess 2,10). A befogadás nem egyenlő azzal, hogy az igazságnak csak bizonyos pontjait fogadjuk el. Arra van szükség, hogy emberi természetünknel, annak kívánságainál jobban szeressük az Isten által kinyilatkoztatott igazságot, illetve magát Istent, aki e kinyilatkoztatás forrása. Ennek hiányát megrendítően szemlélteti Heródes Antipas példája, aki „örömet hallgatta” Keresztelő Jánost, sőt „sok dologban követte őt”, de sajnos nem mindenben, és lelki bukását is az okozta, hogy csak majdnem lett János tanítványa (lásd Márk 6. fejezetében). Amennyiben nem az általunk megismert teljes igazsághoz szabjuk az életünket, valójában a sötéttségben vagyunk, bármilyen is legyen külsőleg a hitvallásunk.

Elgondolkodtató Pál apostol idézett megállapítása is. Ez a kijelentés eredetileg a korabeli pogány világra vonatkozott, azok állapotát jellemezte, akiknek nem volt tételes ismeretük Istenről, de a mai, elvilágiasodott emberi társadalomra is érvényes mindez. Fontos hangsúlyozni, hogy a kinyilatkoztatást nem ismerők közül azokról szól Pál apostol, akik némi fogalmat már nyerhettek az egyetlen igaz Istenről, például a természet tanulmányozása révén, hiszen szintén Pál szerint „a tudatlanság idejét elnézi Isten” (Csel 17,30), vagyis csak a megismert világosságot kéri számon az embertől. A probléma akkor kezdődik, amikor az ember a megismert igazságot „hamissággal feltartóztatja”, vagyis kibúvókat keres az igazság követése alól, tudatosan semmibe veszi az engedelmességre ösztönző lelkiismereti késztetést. Más szavakkal úgy fogalmazhatjuk meg ezt, hogy az Isten iránti alázat hiánya az oka annak, hogy képtelenek va-

gyunk befogadni a világhosszúságot. Ez arra készíti az embert, hogy a teremtett dolgokat (beleértve az ember alkotta téveszméket is) magasztalja fel ahelyett, hogy Isten előtt megalázná magát. Valamihez vagy valakihez mindenképpen mérnünk kell magunkat, de ha a mérce nem Isten, akkor az ember hajlamos arra, hogy elbizakodottságból egyre lejjebb helyezze a maga választotta mértéket.

4 *Hogyan szól az apostol Jézus kettős természetéről? Miért volt szükség arra, hogy Isten Fia emberi természetet öltson magára?*

Ján 1,14 „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”

Ján 1,18 „Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, Ő jelentette ki Őt.”

.....

János apostol egy rövid igeversen belül két nagy horderejű kijelentést is tesz. Érdekes mindkettőn elgondolkodnunk.

„Az Ige testté lett” – első pillantásra arról szól ez a kijelentés, hogy Jézus emberi formában jelent meg, noha maga volt a Teremtő. A kijelentésben azonban a görög sarx szó szerepel, amelynek jelentése elsődlegesen „hústest”, átvitt értelemben pedig az Újszövetségen belül mindenütt, így János evangéliumában is, a bűn által megrontott, meggyengült emberi természetet jelenti. Ugyanerre utal a „test és vér” kifejezés is a Zsidókhoz írt levélben. Nem csupán arra vonatkozik tehát ez a kijelentés, hogy Jézus külsőleg emberi formát vett fel, hanem arra, hogy magára vette az ember bűnre hajló természetét is, ugyanazt, amelyen keresztül Sátán az embereket kísérti. E hallatlan jelentőségű ige mondanivalója tehát az, hogy Krisztus éppen annyira megkísérthető volt, mint bármely ember, semmivel sem volt ebből a szempontból jobb helyzetben nálunk. Ha Krisztus csak egy kicsivel is kedvezőbb helyzetben lett volna, mint mi, akkor nem lehetne „könyörülő és hű főpap”, nem tehetne volna jóvá

az ember bukását a megkísértéskor, nem győzhetett volna földi életében a kísértéseken, nem helyettesíthette volna az embert a kereszten, és nem képviselhetne minket a mennyben sem. Ahhoz, hogy győzni tudjon, minden tekintetben azonos helyzetből kellett indulnia, mint amelyben mi vagyunk. Éppen ez az, ami hatalmas bátorítást jelenthet számunkra, hogy mi is „győzhünk, amint Ő is győzött” (Jel 3,21).

Jézus „teljes volt kegyelemmel és igazsággal”. Nem szabad szem elől tévesztenünk az igevers második részét sem, amely nyilvánvalóvá teszi, hogy Jézus emberként is megőrizte tökéletes isteni jellemét. A „kegyelem és igazság” kifejezés mindig Isten tökéletes szeretetét jelöli (vö. pl. 2Móz, 34,6–7. stb.), mivel e két tulajdonsága tökéletes összhangban van egymással. Krisztus dicsősége, mint már láthattuk, nem mutatkozhatott meg teljes formájában, ahogyan a mennyben, hiszen akkor senki sem tudta volna elviselni. Egyedül az isteni jellem volt az, amelyen keresztül bemutathatta a világnak az Atya szeretetét, ez viszont teljes egészében megmutatkozott. A tanítványok közvetlenül szemlélhették ezt a dicsőséget, és a Szentlélek segítségével érzékelhetően be tudták mutatni a későbbi korok számára is.

„Az Üdvözítő azáltal, hogy természetünket felvette, soha el nem szakítható kötelékkel kötötte magát az emberiséghez. Az örökkévalóság korszakaira egybeforrt velünk. »Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte.« (Ján 3,16) Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza, és áldozat gyanánt meghaljon, hanem az Atya egészen az emberiségnek adta Krisztust. Azzal biztosított bennünket változatlan békeszándékáról, hogy egyszülött Fia az emberi család tagjává lett, és Ő mindörökre megtartja emberi mivoltát.”

„[Krisztus] megalázta magát, és halandó testet vett magára. Mint az emberi család tagja, halandó volt, de mint Isten, Ő volt az élet forrása a világ számára... Krisztus nem emberire cserélte isteni természetét, hanem istenségét emberi természetbe öltöztette... Megkísértetett minden területen, ahol az emberi természet megkísértetik. Vétkezhetett volna, eleshetett volna... Krisztus nem szűnt meg Isten lenni, amikor emberré lett. Az emberi nem foglalta el az isteni helyét, sem az isteni az emberi helyét. Ez az Isten titka. E két kifejezés: isteni és emberi – szorosán és szétválaszthatatlanul érvényes volt Krisztusra, mégis mindkettő

önálló valóság volt. Bár Krisztus megalázta magát, hogy emberre legyen, eközben mindvégig istenségének birtokosa maradt.” (Elen G. White: *Jézus élete*, 16–20. o.; Review and Herald, 1905. jún. 15.; 8. sz. levél, 1895; ST. 1899. máj. 10. – Lásd bővebben: „*A Te Igéd igazság*”, 140–144. o.)

Összegezve elmondhatjuk, hogy Krisztus által valóban az elképzelhető legnagyobb világosság jelent meg az embereknek, hiszen Ő közvetlenül az Atya dicsőségét tükrözte vissza. Joggal jelenthette ki: „Aki engem látott, látta az Atyát.” (Ján 14,9) Szomorú, hogy voltak, akik még ennek a világosságnak is ellenálltak. Még szomorúbb azonban, hogy sokan még ma sem ismerik Őt, holott mindenki számára megjelent. Éppen ezért hatalmas felelősség nyugszik azokon, akiknek volt alkalmuk megismerni ezt a világosságot, és általa megváltozott a gondolkodás módjuk. Szent megbízatásuk, hogy a sötétségben élőket felkeresve bemutassák a szabadulás egyetlen útját.

5 *Milyen hatalom nyerhető el a Krisztusban megjelent világosság befogadása által?*

Ján 1,12–13 „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek. Akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek”

Ján 1,16–17 „És az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. Mert a törvény Mózes által adott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.”

Ján 8,32. 36 „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket... Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”

2Kor 3,18 „Mi pedig az Úrnak dicsőségét fedetlen arccal szemlélve, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.”

Noha sajnos általános, hogy az emberek elutasítják a Krisztusban megjelent mennyei világosságot, az apostol bizonyosságot tesz arról, hogy vannak, akik élnek a felkínált hatalmas lehetőséggel, és az elképzelhető legtöbbit nyerik ezáltal. A 12. versben a „hatalom” szó (görögül: exousia) áll, jelentése: „szabadság, jogosultság, képesség, erő”. Egyaránt jelent tehát jogot az istenfiúságra, és hatalmat ennek elérésére, hiszen csak ez vezethet a teljes győzelemre. Ez az egyetlen ígéret tartalmazza tehát a hit általi megigazulás és az azt követő megszentelődés ígértét is. Isten minden eszközt megadott a cél eléréséhez. Figyeljük meg, hogy az igei kijelentés ezt mondja: „hatalmat adott nekik”. Nem az embernek kell tehát erőlködni, hogy jobbá legyen, még kevésbé kell vagy szabad valamiféle képmutató kegyesség mögé rejtőznie, hanem a mennyei világossággal való érintkezés révén személyesen Isten Lelkével kerülhet kapcsolatba, aki képes átformálni gondolkodását, mintegy „újjászülvé” őt. Az egyetlen feltétel ismét csak a világosság „befogadása”, vagyis az, hogy nyitottak legyünk Isten kijelentéseinek nemcsak az értelmi elfogadására, hanem ennek nyomán az Őelőtte való megalázkodásra is.

A 16–17. versben is hatalmas ígéret fogalmazódik meg. A „kegyelmet is kegyelemért” kifejezést helyesebben így adhatjuk vissza: „kegyelmet és egyre több kegyelmet”. Nem elég tehát csak egyszer kegyelmet nyerni, hanem folyamatosan növekedni kell ebben. A cél nem a bűnbocsánat egyszeri elnyerése, hanem a „Krisztus képére” való átformálódás, amely azáltal lehetséges, ha egyre szorosabb közösségre jutunk Istennel. A 17. versben nem arról van szó, hogy a Krisztus által hozott kegyelem ellenében állna a mózesi törvények, így a Tízparancsolat követelményeivel, hanem azt érzékelteti ez az igehely, hogy a törvény, noha tökéletes kívánalmakat fogalmazott meg, önmagában nem formálhatja át az ember jellemét. Ehhez arra a többletre van szükség, amelyet Krisztus mutatott be: hogy az ember közvetlen kapcsolatba kerüljön Isten igazságos és kegyelmes jellemével, és ezt a kegyelmet elfogadva, a Szentlélek meggyőző hatalmának engedve, egyre inkább átformálódjék Isten képére. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az élete egyre kevésbé igazodik a megromlott emberi természet készletéhez, hanem egyre inkább Isten kijelentett akaratahoz.

6 *Hogyan tett bizonyosságot Keresztelő János Jézusról? Mely bizonyosságok alapján jelentette ki róla, hogy Ő a Messiás?*

Ján 1,6–7 „Volt egy Istentől küldött ember, a neve János. Ez jött tanúbizonyosságul, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról.”

Ján 1,19–20. 23. 29–30. 32–34 „Ez a János bizonyágtétele, amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: »Kicsoda vagy te?« És megvallotta és nem tagadta, és megvallotta, hogy: »Nem én vagyok a Krisztus... Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, amint megmondta Ésaiás próféta...« Másnap látta János Jézust őhozzá menni, és mondta: »Íme az Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ez az, akiről én azt mondtam: Énutánam jön egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálamnál...« És bizonyosságot tett János, mondván: »Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot, és megnyugodott Őrajta. És én nem ismertem Őt, de aki elküldött, hogy vízzel kereszteljek, az mondta nékem: Akire látod leszállni a Szentlelket, és rajta megnyugodni, Ő az, aki keresztel Szentlélekkel. És én láttam, és bizonyosságot tettem, hogy Ő az Isten Fia.«”

.....
.....
.....

János apostol kijelentése és Keresztelő János saját szavai is nyilvánvalóvá teszik, hogy az előfutár próféta fellépése egyértelmű isteni utasításra történt. Keresztelő János határozott kijelentései felkeltették a nép vezetőinek figyelmét is, és küldöttséget menesztettek hozzá, hogy biztosabban tudjanak meg arról, kinek is vallja magát. János egyértelműen visszautasított minden olyan feltételezést, amely szerint ő lenne a Messiás. Rámutatott, hogy ő csak útkészítője „Isten Bárányának”, aki viszont már ott volt

a nép között. Szolgálatát tehát teljes egészében a megígért Megváltóra mutatott, akit személyesen csak Jézus bemerítkezésekor ismert meg, noha Luk 1. fejezete szerint Jézus Krisztus rokona volt.

Az „Isten báránya” kifejezés Ésa 53. fejezetére utalt, ami arra enged következtetni, hogy János kutatta és világosan ismerte a Messiásra vonatkozó jövendöléseket, valamint eljövételének idejét, és tudatosan vállalta az útkészítés szolgálatát. Erre a meggyőződésére szükség volt ahhoz, hogy egyértelmű mennyei vezetést kapjon, mely által felismerhette a nép között elvegyülő Jézust, és az alkalmas idő elérkezésekor bemutathatta Őt a népnek, miután megtérésre hívó üzenetével sokak lelkét előkészítette Jézus tanításainak befogadására.

Keresztelő János bizonyágtevő szolgálatát fontos tanulságokat hordoz a Krisztus második eljövételét hirdető hívő népre vonatkozóan is. A próféta tevékenysége az utolsó időben élő hívők szolgálatának előképe. A végidő népének sem elég elméletben tudnia Jézus közeli eljövételéről, hanem először személyesen meg kell ismernie és „követnie a Bárányt, valahová megy”, majd pedig a bűnbocsánat tapasztalatától indítatva hirdetni a megtérésre hívó üzenetet. Az üzenetet csak azok hirdethetik hatalommal, akik először személyes közösségre jutottak „a Báránnyal, aki elveszi a világ bűneit”.

Az első tanítványok, és Jézus isteni küldetésének első „jelei”

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 1,37–2,25 verseit!

1 *Milyen bizonyosság alapján követték Jézust legelső tanítványai?*

Ján 1,35–40 „Másnap ismét ott állt János és kettő a tanítványai közül. Ránézvén Jézusra, amint ott járt, mondta: »Íme az Isten Báránya!« Hallotta őt a két tanítvány, amint szólt, és követték Jézust. Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik Őt, mondta nekik: »Kit kerestek?« Azok pedig mondták: »Rabbi (ami megmagyarázva azt teszi: Mester), hol laksz?« Felelt nekik: »Jöjjetek és lássátok meg!« Elmentek és meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon. Volt pedig körülbelül tíz óra.”

.....

.....

A leírásból kiderül, hogy János apostol (aki itt nem nevezi meg magát) és testvére, András eredetileg Keresztelő Jánostól hallották az Isten Bárányára vonatkozó kijelentést. Valószínűleg fültanúi voltak a főtanács küldötteivel folytatott beszélgetésnek is, amikor Keresztelő János arra hivatkozott, hogy mennyei kijelentés alapján ismerte fel Jézusban a megígért Messiást.

Ennek nyomán személyesen is meg akarták ismerni Jézust, saját maguk akartak utánajárni, hogy ki az, akiről János az ünne-

pélyes kijelentést tette. Ezáltal pedig még erősebb bizonyosságot nyertek, mert Jézus személye, rájuk gyakorolt hatása teljesen meggyőzte őket arról, hogy valóban Ő a megígért, az „igaz és alázatos” Messiás, akiről a próféták beszéltek (Zak 9,9 stb.). János beszédeit hallva azonnal éltek a lehetőséggel, hogy személyes bizonyosságot is nyerjenek János kijelentéseinek igazságáról. Nem engedték meg maguknak a halogatást. A János kijelentései által felkeltett érdeklődés még elevenen élt a lelkükben, amikor közeledtek Jézushoz.

„Ha János és András is olyan hitetlen lelkülettel fogadták volna a Megváltó jövetelének hírért, mint a papok és a vezetők, nem kerültek volna Jézushoz tanítványokként. Bírálókként jöttek volna Őhozzá, hogy szavait megítéljék. Sokan elzárkóznak a legértékesebb lehetőségek elől. Nem így az első tanítványok: ők elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált, és íme, most felismerték a mennyei Tanító hangját! Számukra felüdülést jelentettek, igazságot és szépséget árasztottak Jézus szavai. Isteni világosság sugározta be az ószövetségi Írások tanításait. Az igazság igéi új fényben ragyogtak. Az alázatosság, a hit és a szeretet teszi képessé a lelket arra, hogy elfogadja a mennyei bölcsességet. A szeretet által munkálkodó hit az ismeretek kulcsa, és mindenki, aki szeret, »ismeri az Istent« (1Ján 4,7).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 107–108. o.)

2 *Mi győzte meg Pétert és Nátánaelt arról, hogy Jézus a Messiás? Hogyan erősítette meg Jézus e két tanítvány hitét?*

Ján 1,41–51 „A kettő közül, akik Jánostól ezt hallották és Őt követték, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. Ő találkozott először a maga testvérével, Simonnal, és mondta néki: »Megtaláltuk a Messiást!« (ami megmagyarázva azt teszi: Krisztus), és vezette őt Jézushoz. Jézus pedig rá tekintvén, mondta: »Te Simon vagy, a Jóna fia, te Kéfnak fogsz hívatni« (ami megmagyarázva: Kőszikla). A következő napon Galileába akart menni Jézus, és találkozott Fülöppel, és mondta néki: »Kövess engem!«... Találkozott Fülöp Nátánaellel, és mondta néki: »Aki felől írt Mózes a törvényben és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, József fiát.« Mondta néki Nátanael: »Názárethből

támadhat-e valami jó?« Mondta néki Fülöp: »Jer és lásd meg!«

Látta Jézus Nátánaelt Őhozzá menni, és mondta őfelőle: »Íme egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen.« Mondta néki Nátánael: »Honnan ismersz engem?« Felelt Jézus: »Mielőtt hívott téged Fülöp, láttalak, amint a fügefa alatt voltál.« Felelt Nátánael és mondta néki: »Rabbi, Te vagy az Isten Fia, Te vagy az Izrael királya!« Felelt Jézus és mondta néki: »Hogy azt mondtam néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél.«”

.....

.....

.....

Figyelemre méltó, hogy mind András, mind a Jézus által személyesen elhívott Fülöp fontosnak tartotta, hogy Jézussal nyert tapasztalatait mielőbb megossza a hozzá közel állókkal. Jézus olyan mély hatást gyakorolt mindkettőjükre, amely által személyes meggyőződésre jutottak arról, hogy Ő a Messiás, akit a próféciák megjövendöltek. Ez nagy lelkesedéssel töltötte el őket. A személyes találkozás nyomán nyert bizonyosságot nem tudták magukban tartani, hiszen felismerték Jézusban azokat a jellemvonásokat, amelyekről a próféták előre szóltak. Ez indította őket arra, hogy másokat is Őhozzá vezessenek. Úgy tűnik, hogy Fülöp esetében még maradt némi kétely Jézus személye felől, mert a „názáreti Jézusnak, József fiának” nevezte, vagyis nem merte kimondani, hogy Ő az Isten Fia. Nátánaelnek is voltak fenntartásai, de Fülöp arra ösztönözte, hogy személyesen győződjék meg Jézus kilétéről.

Ma is csak a Jézussal nyert személyes tapasztalatok adhatják azt a buzgalmat, amely a hívóban felébreszti a vágyat, hogy másokat Jézushoz vezessen. E tapasztalatok hitelességén múlik, mennyire kíváncznak a körülöttünk élők arra, hogy személyesen is megismerjék Őt. Vajon a körülöttünk élők azt látják rajtunk, hogy csak másoktól hallottunk Krisztusról, vagy pedig azt, hogy valóságosan az Ő jelenlétében időztünk, és személyesen ismerjük Megváltónkat? A személyünkéből áradó befolyás egyértelműen megmutatja ezt.

Az a mód, ahogyan Jézus Pétert, majd Nátánaelt fogadta, nyilvánvalóvá tette, hogy jól ismeri mindkettőjüket. Péter azt tapasztalhatta, hogy a Megváltó szinte olvas a szívében, látja jellemének hiányosságait, de mindjárt azzal az ígérettel erősítette meg őt, hogy idővel kőszikla lesz. Nátánael esetében jellemének egyenességét, az igazság megismerésében tanúsított állhatatosságát méltányolta Jézus. Kijelentette, hogy látta, amint a fügefafa alatt volt, ott imádkozott. Nátánaelre mély hatást gyakoroltak Jézus szavai, mivel érezte, hogy legmélyebb indítékait fedik fel. Ez teljesen eloszlatta kételyeit arra vonatkozóan, hogy vajon Jézus-e a Messiás.

3 *Fogalmazzuk meg, milyen tanulságokkal szolgál számunkra az a mód, ahogyan az első tanítványok kapcsolatba kerültek Jézussal!*

1.
2.
3.

„Ha Nátánael a rabbik vezetésében bízott volna, nem találta volna meg Jézust. Amit maga látott és tapasztalt, az tette tanítvánnyá. Így van ez ma is, az előítélet sokakat tart vissza a helyes úttól. Milyen más eredményre jutnának a »Jöjj és lásd meg!« elv alapján!

Amíg valaki az emberi tekintély vezetésében bízunk, nem juthat el a megmentő igazság ismeretére. Nátánaelhez hasonlóan saját magunknak kell tanulmányoznunk Isten igéjét, és imádkoznunk a Szentlélek világosságáért. Ő, aki látta Nátánaelt a fügefafa alatt, minket is látni fog az imádság titkos helyén. A világosság országának angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatosan keresik az isteni vezetést.

Krisztus egyházának megalapítása János, András, Simon, Fülöp és Nátánael elhívásával kezdődött. Keresztelő János két tanítványát irányította Krisztushoz. Egyikük, András, testvérét is a Megváltóhoz hívta. Ezután történt Fülöp elhívása, aki viszont elment Nátánaelt megkeresni. Szolgáljanak ezek a példák arra,

hogy megtanuljuk a személyes erőfeszítések jelentőségét, s közvetlenül forduljunk rokonainkhoz, barátainkhoz, szomszédainkhoz.

Vannak, akik egy életen át vallják, hogy ismerik Krisztust, de személyesen sosem tettek erőfeszítést, hogy akár egyetlen lelket is a Megváltóhoz hozzanak. A munkát teljesen a prédikátorra hagyják, aki hivatása terén képzett lehet, mégsem végezheti el azt, amit Isten az egyház tagjaira bízott...

Fülöp ezt mondta Nátánaelnek: »Jer és lásd meg!« Nem kérte, hogy fogadja el mások meggyőződését, hanem arra buzdította, ismerje meg ő maga Krisztust. Ma, amikor Jézus a mennyben van, tanítványai képviselik Őt az emberek között. A lélekmentés egyik leghatékonyabb módja, ha mindennapi életünkkel példázunk jellemét. Másokra gyakorolt befolyásunk nem annyira attól függ, amit mondunk, hanem inkább attól, amilyenek vagyunk. Az emberek harcolhatnak vagy dacolhatnak érveinkkel, ellenállhatnak felhívásainknak, de az önzetlen szeretetet sugárzó élet olyan érv, amelynek nem tudnak ellentmondani. A Krisztus szelídségével jellemezhető következetes élet hatalom a világon.

Krisztus tanítása a meggyőződés és a tapasztalat szoros kapcsolatára épült. Akik Tőle tanulnak, az isteni rendelés szerinti tanítókká válnak. Ha olyan ember szólja Isten igéjét, aki megszentelődött általa, akkor az Igének életadó ereje van, amely vonzóvá teszi a hallgatók számára, és meggyőzi őket élő valóságáról. Ha valaki szeretetből fogadta el az igazságot, ez megmutatkozik meggyőző modorában, hanghordozásában. Azt hozza az emberek tudomására, amit ő maga látott, hallott, átvett az élet Igéjéből, hogy mások is közösségben lehessenek vele Krisztus ismerete által. Az Ő bizonyossága – amely az oltárról vett eleven szénnel érintett ajkáról származik – igazság a fogékony szív számára, és a jellem megszenteléséért munkálkodik.

Aki vágyik másoknak világosságot nyújtani, az maga is áldásban részesül. »Aki mást felüldít, maga is üdül.« (Péld 11,25) Isten a mi segítségünk nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését, de azért, hogy Krisztuséhoz hasonló jellemet fejleszthessünk, osztoznunk kell munkájában. Annak érdekében, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkában.» (Ellen G. White: Jézus élete, 110–111. o.)

4 Milyen fontos ígéret rejlik Jézus képies beszédében, amelyet a Nátánaellel folytatott beszélgetés végén mondott?

Ján 1,52 (vö. 1Móz 28,10–17) „**És mondta néki: Bizony, bizony, mondom néktek, mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.**”

.....

.....

Jézus ezzel a kijelentésével önmagára vonatkoztatta azt a látomást, amelyet Jákób Béthelben látott. Jézus Krisztus a létra, amelyen Isten angyalai a menny és a Föld között közlekedhetnek. Hatalmas jelentőségű kijelentés volt ez, mivel kifejezte, hogy Jézus szolgálata nélkül nem lehetne kapcsolat a menny és az Istentől elszakadt földi világ között. Jézus e kijelentése az evangélium bevezetésében (a prológusban) megfogalmazott bizonyágtételt is megerősítette, miszerint Jézus testtélétele képezi a kapcsolatot Isten és az ember között, amelynek révén Isten dicsősége emberi testben nyilatkozik meg mindenki számára. Emberek az Isten-ember Messiás közbenjárása révén közeledhetnek Istenhez. Ma is Krisztus személye és az angyalok szolgálata által valósul meg az élő kapcsolat a mennyi és a földi világ között, ezen az úton jutnak imádságaink Istenhez, és viszont hozzánk a menny áldásai.

Krisztus ezzel a kijelentésével megelőlegezte azt, amit később búcsúbeszédeiben nyíltan kimondott: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.” (Ján 14,6) Ha nem Krisztus áldozata és közbenjárása az egyetlen reménység, amelynek révén Istenhez közeledünk, hanem emellett a magunk vélt érdemeiben is bizakodunk, akkor egyszerűen téves úton járunk, és nem jutunk el az Atya jelenlétebe.

E szemléletes kifejezőmód által Jézus mindenkori tanítványai lelkébe kívánta vésni, hogy Isten minden áldása csakis Krisztus érdemei és közbenjárása révén válik elérhetővé az ember számára. Ezáltal viszont olyan valóságosan lehet jelen Isten az életünkben, ahogyan Jézus földi életében is „megnyílt az ég”, azaz teljes mértékben megmutatkozott a mennyi hatalom támogatása.

5 *Hol tett csodát Jézus először? Mi lehetett ennek az oka, illetve célja?*

Ján 2,1–11 „Harmadnapon menyegző volt a galileai Kánában, és ott volt Jézus anyja. Jézust is meghívták a tanítványaival együtt a menyegzőbe. Elfogyván a bor, Jézus anyja mondta néki: »Nincs boruk.« Mondta néki Jézus: »Mi közöm nékem tehozzád, óh asszony? Nem jött még el az én óráim.« Mondta az Ő anyja a szolgálknak: »Valamit mond néktek, megtegyétek!« Volt pedig ott hat köveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három mérce fért. Mondta nékik Jézus: »Töltsétek meg a vedreket vízzel.« És megtöltötték azokat színing. És mondta nékik: »Most merítsetek és vigyetek a násznagynak«, és vittek. Amint pedig megízlelte a násznagy a borrá lett vizet, és nem tudta, honnét van (de a szolgálak tudták, akik a vizet merítették), szólította a násznagy a vőlegényt, és mondta néki: »Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor eleget ittak,¹ akkor az alábbvalót: te a jó bort mindedig tartogattad.« Ezt az első jelt a galileai Kánában tette Jézus, és megmutatta az Ő dicsőségét; és hittek benne az Ő tanítványai.”

.....

.....

.....

Az elbeszélésből kitűnik, hogy Jézus szívesen részt vett minden olyan alkalmon, ahol kapcsolatba kerülhetett az emberekkel. A keleti menyegzők többnapos események voltak, s a vendégek jelenlétükkel osztoztak az ifjú házasság örömeiben. Ezek az örömteli események kiváló alkalmat jelentettek Jézusnak arra, hogy fontos igazságokat vésson az emberek szívébe. Ez esetben az adott erre lehetőséget, hogy elfogyott a bor (illetve a szőlőlé, a

1 Helyesbített fordítás.

must), ami, ha kiderül, kellemetlen helyzetbe hozhatta volna a vendéglátókat.

„Az ifjú pár rokonaként Mária segédkezett az ünnepség lebonyolításában, s látva a kényes helyzetet, így szólt Jézushoz: »Nincs boruk.« E szavak azt sugallták, hogy Jézus megsegíthetné őket. Ő azonban így felelt: »Mi közöm nékem tehozzád, ó asszony? Nem jött még el az én óráim.« Ez az első hallásra elutasítónak tűnő válasz nem volt rideg, udvariatlan megnyilatkozás. Az a kifejezés, ahogyan a Megváltó megszólította anyját, megfelelt az akkori keleti szokásnak. Ezt a megszólítást olyan személyekre alkalmazták, akik iránt tiszteletet akartak kifejezni. Krisztus minden megnyilatkozása összhangban volt a törvény előírásával: »Tiszteld atyádat és anyádat!« (2Móz 20,12) A kereszten, ahol utoljára fejezte ki édesanyja iránti gyengédségét, Jézus ugyanígy szólította meg Máriát, és legszeretettebb tanítványa gondjaira bízta. A menyegzőn csakúgy, mint a kereszten, a hanghordozásban, tekintetében és modorában rejlő szeretet magyarázza szavait.” (Elen G. White: *Jézus élete*, 113–114. o.)

Az elbeszélésből kiderül, hogy Jézus tiszteletteljesen elhárította, hogy azonnal cselekedjék, mivel „nem jött még el az Ő órája”. Ezzel kifejezte, hogy egyedül az Atya akaratának engedelmeskedik, amit Mária megértett, és ráébredt, hogy az egyetlen dolog, amit tehet, ha szavaival előkészíti Jézus csodatételét. A Megváltó szavai kifejezték, hogy a földi családi kötelekeknel is fontosabbnak tartja az Atyával való kapcsolatot, ezzel mintegy megerősítette, amit tizenkét éves korában a templomban is kijelentett.

Jézus cselekedete nem öncélú volt, hanem arra szolgált, hogy helyes képet nyújtson a Megváltó személyéről mind a tanítványoknak, mind a násznépnek. Mária és a tanítványok azt várták, hogy Jézus azonnal Messiásként lép fel, de téves elképzeléseket dédelgettek küldetéséről. A nép többségének is szüksége volt arra, hogy fogalmat kapjon a Jézus által bemutatott isteni hatalomról, és küldetése mibenlétéről.

„»Nem jött még el az én óráim« – ezek a szavak arra mutatnak, hogy Krisztus földi életének minden tette az öröktől fogva létező terv megvalósítását szolgálta. Mielőtt a Földre jött, a terv minden részletét tökéletesen elrendezte. Mégis, az emberek között jártában lépésről lépésre Atyja akarata igazgatta. Nem habozott,

hogy cselekedjék-e a megjelölt időben. Ugyanilyen engedelmesen várt, amíg az idő eljött.

Amikor Jézus azt mondta, hogy nem jött még el az Ő órája, Mária ki nem mondott gondolatára felelt – a várakozásra, amelyet a többiekkel együtt melengetett. Remélte, hogy Jézus kijelenti magát mint Messiás, és elfoglalja Izrael trónját. De az idő még nem jött el, Jézus nem királyként, hanem mint »fájdalmak férfia és betegség ismerője« (Ésa 53,3) fogadta el az emberi sorsot.

Bár Máriának nem volt helyes elképzelése a Megváltó küldetéséről, feltétlenül bízott Jézusban. Erre a hitre válaszolt Krisztus. Mária bizalmát akarta jutalmazni, és tanítványai hitét megerősíteni első csodájával. A tanítványoknak még a hitelenség számos kísértésével kellett szembenézniük. A jövődölések félreérthetetlenül megvilágították számukra, hogy Jézus a Messiás. Azt várták, hogy a vallási vezetők még az övékénél is nagyobb bizalommal fogadják Jézust. Csodálatos tetteit és küldetésébe vetett bizalmukat elbeszélték az embereknek, de meglepte őket és keserű csalódást jelentett számukra a papok és rabbik Jézussal szemben tanúsított hitelensége, mélyen gyökerező előítélete, ellenségeskedése. A Megváltó korai csodái erősítették a tanítványokat, hogy szembeálljanak az ellenkezéssel.” (Ellen G. White: Jézus élete, 114–115. o.)

6 Mi indokolta Jézus határozott fellépését a templomtisztítás során? Milyen tanulság rejlik ebben a cselekedetében?

Ján 2,13–17. 23 „Azután lement Kapernaumba, Ő és az anyja, testvérei és tanítványai, és ott maradtak néhány napig. Mert közel volt a zsidók húsvétja, és felment Jézus Jeruzsálembé. Ott találta a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, amint ott ülnek. És kötélből ostort készítve, kiúzta mindnyájukat a templomból, az ökröket is, a juhokat is, és a pénzváltók pénzét kiöntötte, az asztalokat pedig feldöntötte, és a galambárusoknak mondta: »Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házát kalmárság házává.«

Megemlékeztek pedig az Ő tanítványai, hogy meg van írva: A Te házadhoz való féltő szeretet emészt engem... Amint pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan hittek az Ő nevében, látva az Ő jeleit, amelyeket cselekedett.”

.....
.....
.....

Ez az esemény Jézus első nyilvános fellépése volt, amelyre nagy tömeg előtt került sor. János evangéliuma Jézus szolgálatának elején beszél a templomtisztításról, míg a másik három evangélium az utolsó jeruzsálemi hét idején jegyzi fel ugyanezt. A kető között nincs ellentmondás: Jézus szolgálatának az elején és a végén is kénytelen volt megtisztítani a templomot az ott folyó üzérkedéstől. A papok és a nép vezetői haszonszerzési szándékkal árusítottak áldozati állatokat, illetve üzemeltettek pénzváltó helyeket a templom területén. Ezzel az áldozati rendszer lényegéről terelték el a figyelmet, ráadásul arra készítették az embereket, hogy semmibe vegyék a templom szentségét, mivel közösséges üzletelésre használták azt a területet, amelyet Isten önmagának különített el. Izrael történelmében egyszer már előfordult, hogy a nép „megutálta az Úr áldozatát”, Eli fiainak gátlástalan haszonszerzése miatt (lásd 1Sám 2. fejezetében).

Jézus messiási programjához hozzátartozott az igaz Isten-imádat helyreállítása. Fel kellett hívnia a figyelmet arra, hogy nem lehet „Istennek és a mammonnak” szolgálni. Isteni tekintéllyel lépett fel, az Atya nevében, kifejezve, hogy a templomi imádat megszenteltetésével magát Istent gyalázzák meg. A vallási vezetők figyelmét arra kívánta felhívni, hogy nem szabad összekeverni a szent dolgokat a közönséggel, mert ez elkerülhetetlenül torz istenképet eredményez. A sokasággal pedig a templom és az áldozati rendszer valódi rendeltetését akarta megértetni. Nem emberi indulat vezérelte, amikor ostorral a kezében lépett fel, hanem a „félő szeretet”, ami elkerülhetlenné tette ezt a határozott fellépést.

A történetből kiderül, hogy Jézus fellépése hatással volt a tanítványokra és a sokaságra egyaránt. A lényéből áradó tekintély egyértelművé tette, hogy isteni hatalom által lépett fel. Cselekedete a vallási vezetők fölé helyezte, hiszen ők sem tudtak ellenállni szavainak, és ez sok embert elgondolkodtatott. Ennek a gyümölcsei lassan, de biztosan értek be, amint azt a következőkben látni fogjuk.

Valóban Ő a Messiás?

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 3. fejezetét!

1 *Mi volt Nikodémus éjszakai látogatásának indítéka? Miről tanúskodnak szavai, amelyekkel megszólította Jézust?*

Ján 3,1–2 „Volt pedig a farizeusok közt egy ember, Nikodémus, a zsidók főembere, ez jött Jézushoz éjjel, és mondta néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket Te teszel, hanem ha az Isten van vele.”

Ján 12,42–43 „Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek Őbenne: de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből. Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.”

.....

.....

Nikodémus vallási hátterének megértéséhez álljon itt a következő idézet egy kortörténeti műből:

„A farizeus (héberül perusim, görögül pharisaios) név annyit jelent, mint »elkülönített«... A farizeusi alapmagatartás: a feltétlen ragaszkodás Isten törvényéhez, a törvény minden parancsolatának megtartása, megalkuvás nélkül, és az elkülönülés azoktól, akik nem ezen az úton járnak... A farizeusok vezetői az írástudók voltak... A Kr. e. I. század elejétől fogva ez a befolyás a széles néprétegekben erőssé lett...

A farizeusi irányzathoz... kezdettől fogva hozzátartozott az

írástudomány, amely a törvényt a mindennapi élet különféle körülményeire alkalmazta. Mivel pedig a törvény követelésének maradéktalan betartását akarták biztosítani a legkülönbélebb életkörülmények közt is, és óvakodtak a törvény megszegésének még a lehetőségétől is, »sövényt vontak a törvény körül«...» (Kovács-Karner Károly: *Hellenizmus, Róma, zsidóság*. Bécs, 1969. 370–375. o.)

Nikodémus farizeus volt, valamint „főember”, azaz a főtanács (héberül: szanhedrin, görögül: szinedrion) tagja is. Ez megmagyarázza, hogy miért volt óvatos, amikor Jézushoz ment. Úgy akart többet megtudni Őróla, hogy ne keverje gyanúba magát. Főember létére szimpatizált az egyszerű származású, ráadásul a farizeusok és az írástudók által el nem ismert tanítóval, s ezért kiközösítés fenyegethette. Minden bizonnyal a templomtisztítás tett rá olyan mély benyomást, hogy a fentiek ellenére is többet kívánt megtudni Jézusról. Jézushoz intézett szavai azt fejezték ki, hogy eszmecserét kíván folytatni vele személyét illetően. Úgy vélte, hogy megtisztelt Jézust azzal, ha mesternek nevezi, és elismeri Istentől való hatalmát. A köszöntés burkolt kérdést tart, körülbelül ezt: „Tényleg te lennél a Messiás?” Egyben elárulta, hogy rajta kívül mások is hisznek Jézus isteni küldetésében, tehát a főemberek nem voltak tudatlanok Jézus Istentől való tekintélye felől, ami a templomtisztítás során félreérthetetlené vált.

2 *Hogyan értelmezhetjük Jézus első hallásra különösnek tűnő választát? Mire igyekezett felhívni a főember figyelmét?*

Ján 3,3–5 „Felelt Jézus és mondta néki: »Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.« Mondta néki Nikodémus: »Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?« Felelt Jézus: »Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.«”

.....

.....

Jézus látszólag egészen másról kezdett beszélni, mint amire Nikodémus köszöntése vonatkozott. A válasz mégsem érzékletlenséget tükrözött, hanem azt, hogy Jézus nem Nikodémus eredeti szándékát, még csak nem is pusztán kimondatlan kérdését, hanem valódi szükségleteit, lelki életének hiányosságait vette figyelembe, amelyek a törvény tökéletes ismerete mellett is fennálltak.

Nikodémus valószínűleg azonnal felfogta ezt, és viszontválaszában kissé bosszús, ironikus elutasítás érződik amiatt, hogy Jézus kétségbe vonja alkalmasságát az Isten országára. A farizeusok gondolkodásmódját ismerve tökéletesen megérthetjük ezt a reakciót.

Jézus Krisztus újból megerősíti előbbi kijelentését. A „víztől és Lélektől” kifejezés egyértelmű utalás Keresztelő János szolgálatára, aki így szólt: „Én ugyan vízzel kereszteltek titeket megtérésre, de utánam jó az, aki erősebb nálam, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.” (Mát 3,11) Nikodémus jól ismerhette János tanítását, amelyet most Jézus ünnepélyesen megerősített.

„Nikodémus azzal a gondolattal jött az Úrhoz, hogy eszmecserét folytasson vele, Jézus azonban közvetlenül az igazság alapelveire tért. Azt mondta Nikodémusnak: Nem annyira elméleti ismeretekre, sokkal inkább lelki újjászületésre van szükséged. Nem a kíváncsiságodat kell kielégítened, hanem új szívre kell szert tenned. Felülről kell új életet kapnod, mielőtt felfoghatod a mennyei dolgokat. Míg ez a változás nem jön létre, és mindent újjá nem tesz, addig nem szolgál javadra, hogy elbeszélgetsz velem hatalmamról vagy küldetésemről.

Nikodémus hallotta Keresztelő János prédikálását a bűnbánatról és a keresztségről. János ráirányította az emberek figyelmét arra, aki Szentlélekkel keresztel. Nikodémus maga is érezte a lelkiség hiányát a zsidók körében, és azt, hogy nagymértékben a vakbuzgóság és világi ambíciók irányítják őket. Remélte, hogy a dolgok jobbra fordulnak a Messiás eljöveteleivel. Keresztelő János szívet vizsgáló üzenete mégsem tudta őt a bűn elítélésére vezetni. Mint szigorú farizeus, büszke volt jó cselekedeteire. Köztiszteltnak örvendett jótékonyága és a templomi szolgálat fenntartása iránti bőkezűsége miatt, s úgy érezte, hogy biztosította Isten

kegyét. Megijesztette egy olyan ország gondolata, amely túl tiszta ahhoz, hogy ő jelen állapotában megláthassa.

Az újjászületés képe, amelyet Jézus használt, nem volt teljesen ismeretlen Nikodémus számára. Az izraelita hitre tért pogányokat gyakran hasonlították az újszülött gyermekekhez. Ezért bizonyára megértette, hogy Krisztus szavait nem szó szerint kell vennie. De mivel izraelitának született, biztos volt benne, hogy helye van Isten országában. Úgy érezte, nem kell megváltoznia. Ezért lepődött meg a Megváltó szavain. Bosszantotta, hogy azok szinte közvetlenül rá vonatkoznak. A farizeus büszkesége küzdött benne az igazságot kutató ember őszinte vágyával. Csodálkozott, hogy Krisztus beszéde során nem veszi tekintetbe Izraelben betöltött vezető tisztségét... Amikor az igazság élesen a lelkiismeretéig hatolt, ő is elárulta, hogy a testi ember nem fogadhatja be Isten Lelkének dolgait, mert semmi sincs benne, amire a lelki dolgok hatni tudnak, hiszen a lelki dolgokat csak lelkileg lehet megérteni.

A Megváltó viszont nem ellenérvvel válaszolt. Ünnepeles, nyugodt méltósággal emelte föl kezét, és még határozottabban jelentette ki az igazságot: »Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.« (Ján 3,5) Nikodémus megértette, hogy Jézus ezzel a vízzel való keresztségre és a szív Isten Lelke által történő megújítására utalt. Meggyőződött arról, hogy Ő van jelen, akiről Keresztelő János szólt.» (Ellen G. White: Jézus élete, 132–134. o.)

3 *Hogyan állította szembe Jézus a „testtől születést” a „Lélektől születéssel?” Miért volt indokolt Nikodémushoz intézett feddése?*

Ján 3,6–13 „Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: szükség néktek újonnan születnetek. A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy – így van mindenki, aki Lélektől született. Felelt Nikodémus, és mondta néki: Mi módon lehetnek ezek?

Felelt Jézus és mondta néki: Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket? Bizony, bizony mondom néked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bi-

zonyságot, és a mi bizonyágtételünket el nem fogadjátok. Ha a földiekről szóltam néktek, és nem hisztek, mi módon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek? És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”

.....

.....

.....

Miközben Nikodémus kiválasztott embernek tartotta magát, kiderült, hogy az alapvető igazságokkal sincs tisztában, és ez jellemző volt Izrael vezetőire. Jézus feddése tehát összességében a nép vezetőihez szólt. Miközben a törvény cselekvésére helyezték a hangsúlyt, teljesen szem elől tévesztették Isten hatalmát, amely egyedül képes átformálni és megújítani a szívet. Jézussal való ellenkezésük, a róla szóló bizonyágtétel elutasítása is a megszenyeltetlen, „inkább a sötétséget, mint a világosságot” szerető szív indítékából fakadt. Nikodémusnak ezért először is ezt az alapvető igazságot kellett megértenie: a meg nem tért szív csak „testi” cselekedetekre képes, amelyekből hiányzik a megszentelő erő. Az újjászületés nem más, mint lelki értelemben vett meghalás és feltámadás, amely a Szentlélek észrevehetetlen készítései nyomán indul el, de elérkezik az idő, amikor az embernek tudatos választás révén is meg kell erősítenie ezt a befolyást. Ez az időszak érkezett el Nikodémus életében. Utolsó megszólalásából kitűnik, hogy korábbi ellenkezése megszűnt, és lelke megnyílt a számára új igazság befogadására.

Ma is általános a tudatlanság a Szentlélek hatalmával kapcsolatban, nem utolsósorban a valódi megszentelődés tapasztalatának hiánya miatt. Ezért olyan népszerűek azok a vallási irányzatok, amelyekben látszólag a Szentlélek ajándékainak látványos megnyilatkozása tapasztalható (különböző karizmatikus, „ébredési” mozgalmak, önálló felekezetekként, vagy a történelmi egyházakon belül is). Sokan vágyakoznak „istenélményre”, miközben nem ismerik a Szentlélek működésének törvényszerűségeit: azt, hogy a lelki ajándékok elnyerésének ígérete érvényes ugyan, de először a „Lélek gyümölcseinek” (Gal 5,22), a megszentelt jel-

lemvonásoknak kell „beérniük”, ami sokkal rejtettebb és sokkal kevésbé észrevehető folyamat. Éppen ezért mindnyájunknak különleges felelősségünk, hogy a valódi megszentelődés forrását bemutassuk a világnak, azáltal, hogy igénybe vesszük azt a hatalmat, mely által „Isten fiaivá” lehetünk. Akkor értelmünk megnyílhat a magasabb rendű mennyei igazságok befogadására is.

„Bár maga a szél láthatatlan, de hatása látható, érezhető. Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek szívben történő munkálkodása az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetéről. Szeretet, alázatosság és béke lép fel a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik. Senki sem láthatja a kezet, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre, Isten képmására. Lehetetlen, hogy véges elme felfoghassa a megváltás művét. Titokzatossága meghaladja az emberi tudást, aki azonban átmegy a halálból az életre, az megérti, hogy ez isteni valóság. A megváltás e kezdetét személyes tapasztalat révén ismerhetjük meg. Eredményei pedig kihatnak az örökkévalóságra.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 134–135.)

4 *Hogyan mutatta be Jézus az ószövetségi előkép nyomán az újjászületés alapját, és egyben az üdvösség feltételét?*

Ján 3,14–15 **„És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”**

4Móz 21,4–9 **„És elindultak a Hór hegyétől a Vörös tengerhez vezető úton, hogy megkerüljék Edom földjét. És a népnek lelke megkeseredett útközben. És szólt a nép Isten ellen és Mózes ellen: »Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és ezt a hitvány eledelt utálja a mi lelkünk.«** Bocsátott azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosták a népet, és sokan meghaltak Izrael né-

péből. Akkor a nép Mózeshez ment, és mondták: »Vétkeztünk, mert szoltunk az Úr ellen és teellened, imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat.« És imádkozott Mózes a népért. És mondta az Úr Mózesnek: »Csináld magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt a póznára: ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon.« Csinált azért Mózes rézkígyót, és feltűzte azt póznára. És ha a kígyó valakit megmart, és az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.»

2Kor 5,20-21 „Krisztusért járva tehát követségben, mint-ha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”

Határozzuk meg a fenti igehelyek alapján, mire utaltak az ószövetségi történet alábbi mozzanatai:

A kígyómarás:

Az érc kígyó:

A kígyó fölemeltetése a póznára:

.....

Az érc kígyóra való feltekintés:

.....

Jézus itt olyan ószövetségi történetet idézett fel, amelyet Nikodémus nagyon jól ismerhetett. Az érc kígyó fölemeltetése az adott helyzetben az életben maradás egyetlen lehetőségét jelentette. A kígyó elkészítésére adott parancs Isten cselekedetét jelképezte, amely által lehetőséget ad a gyógyulásra. A feltekintés viszont az emberek felelőssége, és csak hitből történhetett, hiszen magában a kígyóban nem volt gyógyító erő, a gyógyulás attól függött, hogy feltekintenek-e rá, vagy sem.

Az sem véletlen, hogy éppen kígyó volt a jelkép: összefüggésben állt azzal, hogy kígyók marták meg a népet. Mivel a kígyó következetesen Sátán, illetve a bűn jelképe a Bibliában, a tör-

ténet mondanivalója egyértelmű volt: ahhoz, hogy a bűn rontása megszűnjön, valakinek vállalnia kellett, hogy „bűnné lesz” az ember gyógyulásáért. Ezért a radikális megfogalmazás Pál apostol kijelentésében: Isten nem egyszerűen bűnősként kezelte Jézust a kereszten, hanem bűnné tette, azaz úgy bánt vele, mint ha maga lenne a bűn, amivel Isten semmilyen közösséget sem vállalhat. Ez magyarázza, hogy Jézus így kiáltott fel a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mát 26,46) Valóságosan érezte az Atya eltávozását, és ez okozta lelki szenvedését, majd a halálát.

A kígyóra való feltekintés szintén döntő jelentőségű: csak az gyógyulhatott meg, aki feltekintett rá, aki pedig nem tette meg, elkerülhetetlenül meg kellett halnia. Jézus e kijelentésével egyértelművé tette, hogy csak az életben maradás és az elveszés közül választhatunk, nincs köztes állapot. A gyógyulás és egyben az élet záloga az, hogy el tudjuk e fogadni: valóban olyan hatalom a bűn, hogy Isten Fiának bűnné kellett lennie azért, hogy a hatásától megszabadíthasson. Ez a felismerés az, ami megszüli bennünk az újjászületés, a bűntől való szabadulás vágyát. A Pál apostoltól idézett igé szerint ilyenkor egy csere történik: Jézus magára veszi bűneinket, vállalva, hogy meghalt értünk, és cserébe ténylegesen az Ő igazságában részesít minket a Szentlélek által. Ezáltal egyenlítődik ki a Krisztus és az ember között fennálló különbség.

„A felemelt kígyó jelképe világossá tette [Nikodémus] számára a Megváltó küldetését... Ahogyan a pusztító kígyók képmására készített jelképet felemelték gyógyulásuk érdekében, úgy fog az Üdvözítő megjelenni »a bűn testének hasonlatosságában« (Róm 8,3)...

Ha valakit megmart a kígyó, késlekedhetett a feltekintéssel. Megkérdezhetette, milyen hatóereje lehet egy ércjelképnek. Tudományos magyarázatot is követelhetett. Magyarázat azonban nem adatott. El kellett fogadnia Isten Mózes által adott szavát. Viszsaautasítani a feltekintést – ez egyenlő volt a halállal.

Nem a vitatkozás, érvelés világosítja meg a lelket. Fel kell tekintenünk, és élünk. Nikodémus elfogadta a tanítást, és magával vitte. Másképpen tanulmányozta a Szentírást, nem a vita vagy az elmélet kedvéért, hanem hogy a lélek számára nyerjen életet. Amint alávetette magát a Szentlélek vezetésének, látni kezdte a menny világosságát...

Nekünk is ugyanígy kell életre jutnunk... Jézuson kívül »nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk« (Csel 4,12). Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, elfogadjuk érdemeit mint orvosságot a bűnre. A bűnt megbánni sem tudjuk Isten Lelkének segítségével nélkül. A Szentírás azt mondja Krisztusról: »Őt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbival, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.« (Csel 5,31) A bűnbánat éppúgy Krisztustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? »Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában« (Ján 3,14), úgy emeltetett fel az embernek Fia, és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. »Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!« (Ján 1,29) A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete Őhozzá vonz. Ha nem állunk ellent ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által új életet hoz létre a lélekben. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akarásával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat Őnek. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: »Hogy teljesítem a Te akarodat, ezt kedvelem, én Istenem!« (Zsolt 40,9)» (Ellen G. White: Jézus élete, 137–138. o.)

Ebből az igéből az is kiderül, hogy Jézus Nikodémus ki nem mondott kérdésére is válaszolt. Szavaiból a főember megérthette, hogy Jézus azonosítja magát az ember Fiával, akinek fel kell emeltetnie. Személyesen azzal beszélt, aki „bűnné lesz”, hogy szenvedése által meggyógyulhassunk.

5 *Hogyan fogalmazhatjuk meg az evangélium lényegét Ján 3,16, illetve a soron következő igeversek alapján?*

Ján 3,16–18 „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne veszzen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hisz Őbenne,

el nem kárhozik, aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivel nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

Róm 5,6–8 „Mert Krisztus, amikor erőtleneke voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a maga szeretetét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus éretünk meghalt.”

1Ján 4,10 „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

Fejtsük ki, milyen tanításokat fogalmaz meg Ján 3,16 Isten szeretetéről és a Krisztus áldozatához való viszonyulás jelentőségéről!

1.
2.
3.

János 3,16-ot „az evangélium szívének” is szokták nevezni. Jézus itt egyértelműen kijelentette, hogy áldozata Isten szeretetének legfontosabb és legvilágosabb jele. Amikor a Biblia „engesztelés”-ről beszél, nem arra kell gondolnunk, mintha Istent ki kellene engesztelni a bűn miatt (az „engesztelés”-nek fordított görög hilasmos szó a bűn miatti ítélettel szemben való elfedezést jelenti). Már az Ószövetségben kijelentette Zakariás próféta, hogy „békesség tanácsa volt kettőjük között” (6,13), vagyis Krisztus áldozata éppúgy az Atyáé is volt, neki is szenvedést okozott, hogy Jézust „bűnné kellett tennie”.

Mindez pedig azért történt, mert Isten a bűnben élő, Tőle elforduló világnak mindennél világosabban meg akarta mutatni szeretetét. Egyszülött Fiát adta a világért, mert többet, nagyobbat nem adhatott.

Az a kijelentés, hogy Isten a „világot” szerette, egy farizeusban joggal kelthetett volna megütközést, hiszen ők még a zsidó nép azon tagjait is lenézték, akik nem osztották az általuk vallott törvényfelfogást. Nikodémus szíve azonban már nyitott volt

erre a mennyei szeretetre, mivel felismerte, hogy ez az egyedüli lehetőség a szabadulásra, többek között személyesen az ő számára is. Ezt erősíti meg a 17. vers is: Jézus nem a világot, hanem a bűnt kárhoztatta, ítélte meg, miközben a bűnöst minden eszközzel menteni igyekezett. Ennek kell jellemeznie mindazokat is, akik hisznek Őbenne.

Helyesen kell értelmeznünk az „aki hisz Őbenne” kijelentést is. Többről van szó ugyanis, mint hogy értelemmel fogadjuk Krisztus áldozatát. A „hit”-nek fordított eredeti szó ugyanis ezt jelenti: „bízok valakiben, ráhagyatkozok valamire”. Azokról mondja tehát Jézus, hogy örök életet nyernek, akik ebben az áldozatban reménykednek, mintegy életük középpontjává teszik azt, továbbá vizsontszeretettel viseletnek az iránt, aki ilyen messzemenően szerette őket. Pál apostol ezt így fogalmazza meg: „Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak [mindnyájan halálra ítélték voltak], és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadott.” (2Kor 5,14–15)

A 18. vers elejét helyesebben így adhatjuk vissza: „Aki hisz Őbenne, nem ítéltetik el, aki pedig nem hisz, már most is ítélet alatt van.” Arról van szó tehát, hogy az ember vagy a kegyelem állapotában van, amikor nem kell végrehajtani rajta a jogos ítéletet, vagy megítélt állapotban, amelyben – ha történetesen meghalna – viselnie kellene a kárhozat büntetését.

Az, hogy éppen melyik állapotban vagyunk, attól függ, mennyire valóságos a hit általi megigazulás, a Jézus helyettes áldozatának megmentő voltába vetett szilárd hit az életünkben. Ez pedig azon múlik, hogy mennyire ismertük fel a bűn pusztító hatalmát, és mennyire vágyunk szabadulni tőle. E súlyos kijelentésnek, ha jól felfogjuk üzenetét, arra kell készítenie bennünket, hogy naponta megvizsgáljuk a szívünket: vajon Őbenne vagyunk-e.

6 *Milyen indítékkal keresték meg a tanítványai Keresztelő Jánost? Mit fejezett ki János válasza?*

Ján 3,22–30 „Ezután elment Jézus a tanítványaival Júdea földjére, és ott időzött velük, és keresztelt. János pedig szintén keresztelt Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok

volt a víz. És oda járultak és megkeresztelkedtek. Mert Jánost még nem vetették börtönbe. Vetekedés támadt azért János tanítványai és a júdeaiak között a megtisztulás felől. És mentek Jánoshoz, és mondták néki: »Mester! Aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme az keresztel, és hozzá megy mindenki.« Felelt János és mondta: »Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott neki. Ti magatok vagytok a bizonyosságim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy Őelőtte küldtettem el. Akinek jegyese van, vőlegény az, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt. Neki növekednie kell, nekem pedig alábbszálanom.«”¹

.....

.....

.....

János szolgálata a végéhez közeledett ekkor, elvégezte már feladatát: Jézus működésének előkészítését. Amikor a tanítványok feltették neki a fenti kérdést, jellemének még egy próbát kellett kiállnia: képes-e arra, hogy átadja a helyet Jézusnak, képes-e lemondani a nagyravágyásról, arról, hogy a saját dicsőségét keresse. Erre a tanítványai féltékenysége miatt volt szükség, akik nem jó szemmel nézték, hogy Jézus elvonja tőle az embe-
reket.

János helyreigazításnak szánta válaszát, de egyben bizonyosságtétel is volt. Lelkülete nagyon jól bizonyítja: megértette szolgálata célját; és az is bizonyossá vált, hogy méltó előkészítője volt Krisztusnak. Magatartásában ugyanaz az alázat tükröződött, mint Krisztuséban. Ahogyan a Megváltó minden szavával és cselekedetével az Atyára mutatott, úgy mutatott Keresztelő János Krisztusra. Azért is értékelhetjük ennek a jelentőségét, mert fel-

1 Helyesbített fordítás.

lépésének hatalmas visszhangja nyomán sokan egyenesen azt hiték, hogy ő a Messiás.

„János tanítványai mesterükhöz jöttek panaszaikkal, és így szóltak: »Mester! Aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme az keresztel, és hozzá megy mindenki.« E szavak által Sátán kísértette Jánost. Noha János küldetése láthatólag a végéhez közeledett, még mindig gördíthetett volna akadályt Krisztus útjába. Ha János önérzetes, szomorúságnak vagy csalódottságnak ad hangot, amiért más került a helyére, a viszály, a féltékenység és irigység magvát hintette volna el, és nagyban fékezte volna az evangélium előrehaladását. János természeténél fogva részese volt az emberiség hibáinak, gyöngeségeinek, de az isteni szeretet érintése átalakította. Lelkét nem szennyezte önzés és becsvágy, távol állt tőle a féltékenységnek még a csírája is. Nem rokonszenvezett a tanítványok elégedetlenségével, hanem nyilvánította, milyen világosan megértette a Messiáshoz való viszonyát, és milyen boldogan üdvözölte Őt, akinek utat készített...

János barátként mutatkozik be, aki közvetítő a jegyesek között, egyengeti az utat a házassághoz. Mihelyt a vőlegény együtt van menyasszonyával, a barát küldetése beteljesedett. Együtt örvend azok boldogságán, akiknek az egybekelését elősegítette. János ehhez hasonlóan arra hívatott el, hogy az embereket Jézushoz irányítsa, és örült, hogy tanúja lehet a Megváltó sikeres munkájának... János hittel tekintett az Üdvözítőre, az önmegtágadás magaslataira emelkedett. Nem arra vágyott, hogy az embereket magához vonzza, hanem hogy gondolataikat magasra, még magasabbra emelje, amíg megpihennek Isten Bárányánál. Ő maga csak egy hang volt, csak egy kiáltás a pusztában. Most örömmel vállalta a hallgatást és az ismeretlenséget, hogy minden szem az élet Világossága felé forduljon...

Isten művében nem fér meg az önfelmagasztalás, emberi rangkérdés. Időről időre különböző eszközöket ad az Úr, ezeken keresztül valósul meg célja legjobban. Boldogok, akik hajlandók megálázni énjüket, és együtt mondják Keresztelő Jánossal: »Annak növekednie kell, nekem pedig alábbszállanom.«” (Ellen G. White: Jézus élete, 141–143. o.)

Akik hittek Őbenne

Olvassuk el János evangéliuma 4. fejezetét!

1 *Milyen körülmények között találkozott Jézus a samáriai asszonnal? Hogyan próbálta áthidalni az előítéleteket?*

Ján 4,1–9 „Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János (jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai), elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. Samárián kellett pedig átmennie. Ment azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek a szomszédságába, amelyet Jákób adott az ő fiának, Józsefnek. Ott volt pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leült a forráshoz. Mintegy hat óra volt. Jött egy samáriai asszony vizet meríteni. Mondta néki Jézus: »Adj innom!« Az Ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. Mondta azért néki a samáriai asszony: »Hogy kérhetsz inni zsidó létedre éntőlem, aki samáriai asszony vagyok?« Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.”

.....

.....

.....

„A zsidók és a samaritánusok esküdt ellenségek voltak, és amennyire csak lehetett, minden érintkezést kerültek egymással. Szükség esetén valójában lehetett kereskedelmi kapcsolatot létesí-

teni a samaritanusokkal – ezt az írástudók törvényesnek ítélték –, de minden társadalmi érintkezést megtiltottak. Zsidó nem kért kölcsön samaritanustól, nem fogadott el szívességet, még egy falat kenyeret vagy egy pohár vizet sem. A tanítványok, amikor élelmet vásároltak, a nemzeti szokásoknak megfelelően cselekedtek. Ezen túl viszont nem mentek. Szívességre kérni egy samaritanust, vagy segíteni neki – ilyesmi még Krisztus tanítványainak sem jutott eszébe.

Jézus ült a kút szélén, éhesen és szomjasan. Hosszú volt az út reggel óta, és most tűzött a déli nap. Szomjúsága csak fokozódott, ahogy a hűs, frissítő vízre gondolt, amely közel volt hozzá, de mégis elérhetetlen, mivel nem volt sem kötele, sem vizeskorsója, és a kút mély volt. Emberi természetben élt közöttünk, neki is várnia kellett tehát, amíg jön valaki, és vizet merít.

Egy samáriai asszony közeledett, és mintha észre sem vette volna Jézust, korsóját megtöltötte vízzel. Megfordult és elindult, ekkor Jézus inni kért tőle. Keleti ember ilyen szívességet nem háritott volna el. Keleten a vizet „Isten ajándékának” nevezték. A szomjazó utasnak vizet adni – ezt olyan szent kötelességnek tartották, amiért a sivatagi arabok képesek voltak útjukról letérni. A zsidók és a samaritanusok közötti gyűlölet azonban meggátolta az asszonyt abban, hogy szívességet ajánljon fel Jézusnak, a Megváltó viszont kereste a kulcsot szívéhez, és isteni szeretettől vezérelt tapintatból kért, nem pedig ajánlott szívességet. Ha felajánlja segítségét, lehet, hogy az asszony visszautasítja, a bizalom azonban bizalmat ébreszt. A menny királya jött ehhez a kivetett lélekhez, szolgálatot kért kezéből. Ő, aki az óceánt teremtette, akinek hatalma van a nagy mélységek vizein, aki elindította a forrásokat és a föld csatornáit, fáradtan megpihent Jákób kútjánál, és rá volt utalva egy idegen szívességére még egy korty víz tekintetében is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 144–145. o.)

Jézus magatartása fontos tanítást hordoz arra nézve, hogyan lehet egy látszólag áthidalhatatlan helyzetben gyakorolni a kezdeményező szeretetet. Igen fontos ezt megtanulni abban a korban, amelyről Jézus maga jelentette ki, hogy „a gonoszság megsokasodik, és a szeretet sokakban meghidegül” (Mát 24,12). Ha szoros személyes közösségben vagyunk Istennel, és fontosnak tartjuk, hogy elérjük a körülöttünk élőket, akkor lehet, sőt kell is kérni a bölcsességet ahhoz, hogy mindenkit meg tudjunk szó-

lítani, aki nyitott az isteni üzenet befogadására. A samaritánus asszony történetében idézett példa bemutatja, hogy a látszólag megközelíthetetlen emberek felé kinyilvánított bizalom hatékony eszköz lehet arra, hogy a szívük megnyíljon.

2 *Milyen kijelentés ébresztette fel az asszony érdeklődését, és milyen fontos ígéretet tartalmazott ez? Mitől függ, hogy mi is elnyerjük-e ugyanezt az ajándékot?*

Ján 4,10–15 „Felelt Jézus és mondta néki: »Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!, te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.« Mondta néki az asszony: »Uram, nincs mivel mérítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? Avagy nagyobb vagy-e a mi atyánknál, Jákóbnál, aki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is, és jószága is?« Felelt Jézus, és mondta néki: »Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjúhozik. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.« Mondta néki az asszony: »Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhózzam, és ne jöjjek ide méríteni!«”

Ján 7,37–39 „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus, és kiáltott, mondván: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, amint az Írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.« Ezt pedig mondta a Lélekről, amelyet vesznek majd az Őbenne hívők.”

Jel 22,17 „És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! És aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

Amikor Jézus az élő vízről kezdett beszélni, az asszony nem értette meg a kijelentés értelmét, szó szerint értelmezte a hallottakat, de Jézus mégis elérte célját: rá akarta ébreszteni az asszonyt, hogy valamiben hiányt szenved. Hogy ez sikerült, azt az asszony kérése bizonyította: teljesen megfeledkezett a zsidók és a samaritánusok közötti ellenségeskedésről, és most már ő intézett kérést Jézushoz. Bár szavai tanúsága szerint még mindig nem értette meg teljesen Jézus kijelentését, annak nyomán feltámadt a lelkében a vágy egy jobb, magasabb rendű élet után.

Abból, ahogyan Jézus e beszélgetést irányította, fontos alapelvet szűrhetünk le arra vonatkozóan, hogy miképpen válik megszólíthatóvá az ember az igazság által. Az első lépés mindig a hiányérzet felébredése, a lelki szegénység érzetének megszületése, ebben érhető tetten Isten Lelkének munkálkodása az ember lelkében. Ha adott esetben alig észrevehető is ez, hatalmas és döntő lépést jelent az igazság befogadása irányában.

Jézus szavai „élő víz”-re, vagyis az élet vizére vonatkoztak, amelyen egyértelműen az Istentől jövő menyei befolyást és erőt érthetjük. Amint a víz minden élet alapja, úgy a lelki élet és növekedés serkentője a Szentlélek befolyásának és erejének folyamatos tapasztalása.

A kút vize jelképesen az emberi hagyományokra és elméletekre, összességében az emberi erőfeszítésekre is utalt, amelyek lehetnek bármilyen tetszetősek, megelevenítő hatalom híján mégsem elegendők a lélek számára, ahhoz hasonlóan, hogy aki egyszer ivott a kútból, ismét megszomjazik. Az asszony is az atyákra hivatkozott, amikor Jézus a Szentlélek ajándékáról beszélt, és nem vette észre, hogy az a valaki van mellette, aki sokkal nagyobb Jákóbnál és a pátriárkáknál.

„Aki e világ kútjainál próbálja csillapítani szomját, csak azért iszik, hogy újból megszomjazzék. Az emberek mindenütt vágyakoznak valamire, ami a lelki szükségleteiket betöltheti. Csak egy- valaki képes ezt megadni. A világ szüksége, az összes népek reménye: Krisztus. Az isteni kegyelem, amelyet egyedül Ő tud nyújtani, olyan, mint az élő víz: megtisztít, felfrissít, felüdíti a lelket. Jézus nem úgy gondolta, hogy ha az ember egyszer iszik az élet vizéből, ez elegendő. Aki megízleli Krisztus szeretetét, az folyton többre vágyik, de semmi mást nem keres. A világ gazdagsága, tisztelete, örömei nem vonzzák. Szíve szüntelenül így ki-

ált: Többet Krisztusból! Ő, aki feltárja a lélek szükségleteit, arra vár, hogy ezt a belső éhséget és szomjúságot csillapíthassa. Minden emberi tartalék és forrás kiapad. A tartályok kiürülnek, a tavak kiszáradnak, de Üdvözítőnk kimeríthetetlen kútforrás. Újból és újból ihatunk, és Ő mindig oltja a szomjunkat. Akiben Krisztus lakozik, annak lelkében van az áldás kútja – »örök életre buzgó víznek kútfeje« (Ján 4,14). Ebből a forrásból merítheti az összes szükségletét betöltő, elegendő erőt és kegyelmet.» (Ellen G. White: Jézus élete, 146. o.).

A samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésben azt láthatjuk megvalósulni a gyakorlatban, amiről Jézus a boldogmondásokban beszélt: a lelki szegénység felismerése és elmélyülése idővel elvezet az igazság „éhezéséhez és szomjúhozásához”, ami arra készíti az embert, hogy folyamatosan igényelje Isten kegyelmét, ez viszont lehetővé teszi, hogy az ember maga is kútforrás legyen, azaz másoknak is közvetítse Isten szeretetét. A nagy kérdés mindig az, hogy valóban Istentől várjuk-e szomjunk oltását, vagy beérjük a „repedezett kutakkal” (Jer 2,13), az emberi vélekedésekkel, saját elgondolásainkkal, vagy rögzült hagyományokkal, esetleg pótcselekvésekkel.

3 Miként vezette rá Jézus az asszonyt arra, hogy felismerje benne a Messiást? Hogyan mutatta be eközben a helyes valóság jellemzőit?

Ján 4,16–30 „Mondta néki Jézus: »Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide.« Felelt az asszony, és mondta: »Nincs férjem.« Mondta néki Jézus: »Jól mondtad, hogy nincs férjem, mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.« Mondta néki az asszony: »Uram, látom, hogy te próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.« Mondta néki Jézus: »Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az atyát. Mert az

Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu. Az Isten Lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.« Mondta néki az asszony: »Tudom, hogy Messiás jó (aki Krisztusnak mondatik), amikor az eljön, megjelent nekünk mindent.« Mondta néki Jézus: »Én vagyok az, aki veled beszélek.« Eközben megjöttek az Ő tanítványai, és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszélt, mindazáltal egyik sem mondta: Mit keresel?, vagy Mit beszélsz vele? Otthagytta azért az asszony a vedrét, és elment a városba, és mondta az embereknek: »Jertek, lássatok egy embert, aki megmondott nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?« Kimentek azért a városból, és Őhöz mentek.»

Határozzuk meg az idézett igeszakaszban azokat a lépéseket, amelyek az asszony Jézusba vetett hitének beérlelődéséhez vezettek!

1.
2.
3.

Jézus kijelentése, melyet az asszony magánéletéről mondott, egyszerű volt feddés és bátorítás. Kifejezte, hogy helytelen, ahogyan él, de egyben nagyra értékelte az asszony őszinteségét. Minden bizonnyal a Jézus személyéből áradó isteni hatalom tette képessé az asszonyt arra, hogy őszinte legyen. Azt érezhetjük, hogy itt is ugyanúgy „fújt” a Szentlélek „szele”, mint a Nikodémussal folytatott beszélgetés alatt. Az asszony megértette, hogy Jézus ismeri életének elrejtett dolgait, és ettől megijedt. Igyekezett semlegesebb témára terelni a beszélgetést, s a zsidók és a samaritánusok közötti vitakérdést vette elő.

„Jézus türelmesen hagyta, hogy arra terelje a beszélgetést, amerre akarja. Közben figyelte az alkalmat, hogy újból az asszony szívébe rejthesse az igazságot... Éppen ráláttak Garizim hegyére. Templomát lerombolták, csak az oltár maradt meg. Az istentisztelet helye vita tárgya volt a zsidók és a samaritánusok között. A samaritánusok őseinek egy része valaha Izraelhez tar-

tozott, de bűneik miatt az Úr megengedte, hogy bálványimádó nép igázza le őket. Nemzedékek óta keveredtek a bálványimádókkal, akiknek a vallása fokozatosan beszennyezte az övékét. Igaz, hogy úgy tartották, bálványaik csak emlékeztetik őket az élő Istenre, a világegyetem Uralkodójára – az embereket mégis faragott képek tiszteletére nevelték.

Amikor a jeruzsálemi templomot újjáépítették Ezsdrás idejében, a samaritánusok szerettek volna csatlakozni a zsidókhoz az építkezésnél. Ezt a kiváltságot a zsidók visszautasították, s ebből ádáz gyűlölködés támadt a két nép között. A samaritánusok saját templomot építettek a Garizim hegyén. Itt a mózesi előírásokkal összhangban tisztelték Istent, de nem vetették el teljesen a bálványimádást. A katasztrófa azonban utolérte őket: templomukat lerombolta az ellenség, úgy tűnt, átok alatt vannak – mégis ragaszkodtak hagyományaikhoz és istentiszteleti formájukhoz. Nem ismerték el a jeruzsálemi templomot Isten házának, és tagadták, hogy a zsidók vallása az övék fölött áll.” (Ellen G. White: Jézus élete, 147. o.)

Jézus az asszonyrak adott válaszában csak érintette a felekezeti kérdést, elismerve, hogy „az üdvösség a zsidók közül támadt” – azaz közöttük kell megjelennie a Messiásnak –, de kijelentette, hogy a valódi Isten-imádat nem helyhez vagy felekezethez kötöten valósul meg. Nem az számít elsősorban, ki milyen formai keretek között imádja Istent, hanem a lelkiület, amellyel ezt teszi. Kain és Ábel óta csak kétféle – hitre vagy érdemekre alapuló – vallásosság létezik, és ezek közül Isten csak az előbbit fogadhatja el. A „lélekben és igazságban” kifejezésen belül a „lélek”-nek fordított szó (a görög pneuma), egyaránt jelölheti a Szentlelket és azokat a lelki folyamatokat, amelyekre Ő tesz alkalmassá: például a hit megnyilvánulásait és az imádatot. Jézus az „Isten Lélek” kifejezéssel hangsúlyozza, hogy minden megújító lelki befolyás csak Tőle származhat, és ezeket a Szentlélek közvetíti az ember számára. Az „igazság” szó (a görög aletheia) viszont az Isten kinyilatkoztatása felőli értelmi meggyőződésre, az abban foglaltak mérceként való elfogadására utal.

A kijelentés értelme tehát az, hogy az igazi Isten-imádók alávetik magukat az Istentől jövő, lelket átformáló befolyásnak, ugyanakkor Istent egyedül az Ő saját kinyilatkoztatása alapján igyekeznek megismerni, nem pedig emberi hagyományokra vagy

elméletekre támaszkodva. Ma is e két mérce bármelyikének megléte vagy hiánya alapján ítélnénk helyesnek vagy helytelennek minden vallási gyakorlatot, illetve igazíthatjuk útba azokat, akik ezzel a kérdéssel vívódnak.

„A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet istenhez, amely Istentől származik. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy fiaivá és leányaivá fogadhassa őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 148. o.)

Sokatmondó tény, hogy az asszony kérdésére válaszolva Jézus először neki jelenthette ki nyíltan, hogy Ő a Messiás. Az asszony nem értett meg mindent teljesen, amit Jézus mondott, de az elnyert bizonyosság elég volt számára ahhoz, hogy beszélni kezdjen tapasztalatáról. Sokszor a leginkább megvetett és kitaszított emberek a legkészségesebbek az igazság befogadására. Ezért mondta Jézus a farizeusoknak és írástudóknak: „A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket a mennyek országában.” (Mát 21,31) Hitéletünk minőségét nem az határozza meg, hogy milyen magasrendű igazságokat ismerünk tételesen, hanem az, hogy készek vagyunk-e engedelmeskedni még azoknak a kijelentéseknek is, melyek csak „jótának vagy pontocskának” látszanak, mivel meggyőződünk róla, hogy Isten akaratát tükrözik.

4 *Milyen tanulsággal szolgált a tanítványok számára a samáriai asszonnyal folytatott beszélgetés, és milyen alapelveket szűrhetünk le belőle mi is a missziómunkára vonatkozóan?*

Ján 3,31–42 „Aközben pedig kérték Őt a tanítványok: »Mester, egyél!« Ő pedig mondta nekik: »Van nekem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok.« Mondták azért a tanítványok egymásnak: »Hozott-e néki valaki enni?« Mondta nekik Jézus: »Az én eledelem az, hogy annak aka-

ratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem. Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap, és eljő az aratás? Íme, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt, hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok, mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.»

Abból a városból pedig sokan hittek Őbenne a samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyosságot tett, hogy: »Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem.« Amint azért odamentek Őhöz, kérték, hogy maradjon náluk, és náluk maradt két napig. És sokkal többen hittek a maga beszédéért, és azt mondták az asszonynak: »Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ üdvözítője, a Krisztus.«»

.....

.....

.....

A történetből azt láthatjuk, hogy Jézus tudatosan törekedett a hagyományos emberi előítéletek meghaladására, illetve megszüntetésére. Ebben az esetben is látta, hogy az emberek által lenézett samáriai asszonyban olyan bizonyosság ébredt, amelynek révén egy egész várost Jézushoz tud hívni. Fontos szempont ez, mert könnyen eshetünk abba a hibába, hogy csak azoknak szólunk az általunk vallott igazságokról, akiket bizonyos tulajdonságaik miatt nagyra tartunk. Éppen a samáriai asszony esete példázza, hogy a leglelkesebb misszionáriusok azok közül kerülhetnek ki, akiket életmódjuk vagy kirívóan rossz tulajdonságaik miatt megvetnek. Gyakran kitaszított helyzetük ellenére, vagy éppen amiatt fogékonyabbak a magasabb rendű igazságokra. A beszélgetés másik fontos tanulsága az, hogy nem feltétlenül azok az ígéretes misszióterületek, ahol sok az érdeklődő. Inkább

az érdeklődés komolysága a döntő, és lehet, hogy éppen ott akadunk ilyen emberekre, ahol kevés lehetőség mutatkozik a tiszta igazság iránti érdeklődésre. A személyes missziómunkát nem szabad tehát emberi szempontok alapján végezni, hanem Jézushoz hasonlóan oda kell figyelni minden egyes emberre, akivel kapcsolatba kerülünk.

5 *Milyen belső akadályt kellett leküzdenie a kapernaumi udvari embernek ahhoz, hogy igazán hinni tudjon?*

Ján 4,46–54 „Ismét a galileai Kánába ment azért Jézus, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, akinek a fia beteg volt. Amikor ez meghaltotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, Őhozá ment és kérte, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát, mert halálán volt. Mondta azért néki Jézus: »Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.« Mondta néki a királyi ember: »Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.« Mondta néki Jézus: »Menj el, a te fiad él.« És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment. Amint pedig már ment, elébe jöttek az ő szolgálói, és hírt hoztak néki, mondván: »A te fiad él.« Megtudakozta azért tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett, és mondták néki: »Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz.« Megértette azért az atya, hogy abban az órában, amelyben azt mondta néki Jézus, hogy »a te fiad él«. És hitt ő, és az egész háza népe. Ezt ismét második jel gyanánt tette Jézus, amikor Júdeából Galileába ment.»

Milyen különbséget láthatunk aközött, ahogyan az apa elképzelve a gyógyítást, és ahogyan az végül megvalósult? Mely mozzanatot mutatja azt, hogy a főember valóban hitt Jézus szavának?

.....
.....
.....

Különösnek érezhetjük, hogy Jézus feddő kijelentéssel fogadta az apát. Ennek az volt az oka, hogy – mint a samáriai asszony

esetében – Jézus a főember szívébe látott. Tudta, hogy feltételhez köti a hitét, fia meggyógyulásától teszi függővé. Ezért nem teljesíthette azonnal a kérését. Először rá kellett ébresztenie az apát arra, hogy bármennyire is őszintén vágyott fia gyógyulására, mégis érdekből kereste Jézust. Ez a felismerés szükséges volt ahhoz, hogy igazi fényben lássa önmagát és saját indítékait. Komolyan megrendült, amikor megértette, hogy bizonytalan hite gyermeke életébe kerülhet.

A főembernek azonban egy további próbát is ki kellett állnia. Ahelyett, hogy konkrétan látta volna a gyógyítást, hitből el kellett fogadnia, hogy Jézus szavára meggyógyult a gyermek. Úgy kellett hinnie, hogy az ígérethez nem járult kézzelfogható tapasztalat.

Jézus itt a valódi hit természetét mutatta be. Könnyen beleeshetünk a hibába, amikor önkéntelenül is a látható beteljesedéshez kötjük, hogy a jövőben is hiszünk-e Istennek. Ezzel szemben számos bibliai példa bizonyítja, hogy emberek életének fontos mozzanata volt az olyan dolgokba vetett hit, amelyek a saját életükben nem, vagy legalábbis nem azonnal teljesedtek. Elég csak Józsefre gondolni, aki azért balzsamoztatta be testét, hogy az izraeliták majd több száz évvel később, a kivonuláskor magukkal tudják vinni.

A hit alapja akkor is, ma is az Isten ígéretébe vetett szilárd bizalom. Csak az ilyen hit lehet kőszikla alapja az életünknek.

6 Foglaljuk össze a samáriai asszony és a kapernaumi főember története alapján, hogy milyen lépések vezetnek a valódi hit megszületéséhez!

.....
.....
.....

„A beszélgetés során Jézus szavai mély hatást tettek az asszonyra. Sohasem hallott ilyen véleményt sem saját papjaitól, sem a zsidóktól. Amint addigi életére gondolt, átérezte, hogy nagy szüksége van valamire. Rádöbent, hogy a lelke szomjazik, és azt Siskár kútjainak vize sohasem csillapíthatja. Eddig semmi sem éb-

resztette rá magasabb rendű szükségleteire. Jézus meggyőzte arról, hogy olvas életének titkaiban, mégis a barátjának érezte Őt, olyanak, aki szánja és szereti. Bár már jelenlétének tisztasága is ítélet volt a bűnei felett, Jézus egy szóval sem vádolta, hanem kegyelméről beszélt, ami megújíthatja a lelket. Az asszony kezdett meggyőződni Jézus jellemének tisztaságáról. Felmerült benne a kérdés: Ő lehet-e a rég várt Messiás? Így szólt: »Tudom, hogy a Messiás jön (aki Krisztusnak mondatik), és amikor az eljön, megjelent nekünk mindent.« Jézus így felelt: »Én vagyok az, aki veled beszélek.« Amint az asszony meghallotta ezeket a szavakat, hit lobbant a szívében. Elfogadta a csodálatos kijelentést az isteni Tanítótól.»

„A nemesember olyan békével és örömmel távozott a Megváltó jelenlétéből, amelyet azelőtt nem ismert. Nemcsak abban hitt, hogy a fia meggyógyul, hanem mélységesen bízott Krisztusban, megmentőjében is.

Ugyanabban az órában a haldokló gyermek mellett állók a kapernaumi otthonban hirtelen és rejtélyes változást észleltek. A halál árnyéka eltűnt a szenvedő arcáról. A lázrózsák helyén a visszatérő egészség pírját láthatták. A fénytelen szemekben az értelem csillogása jelent meg, visszatért az erő a gyöngye, lesóványodott tagokba. A betegségnek semmilyen jele sem maradt a gyermekben. Égő teste megnyugodott, és mély álomba merült. A nap legmelegebb időszakában hagyta el őt a láz. A család tagjai elcsodálkoztak, és szívéük megtelt örömmel.

Kána nem volt messze Kapernaumtól, a királyi ember hazaérhetett volna a Jézussal történt beszélgetés estéjén, de nem sietett. Csak másnap reggel ért Kapernaumba. Micsoda hazaérkezés volt ez! Amikor elindult, hogy megkeresse Jézust, szíve tele volt bánattal. A nap kegyetlenül tűzött, a madarak éneke csúfolódásnak tűnt. Most pedig hogy megváltoztak az érzései! Az egész természet más ruhába öltözött, s ő más szemekkel nézte. A kora reggeli csendben úgy tűnik, vele együtt az egész természet Istent dicséri. Még haza sem ér, szolgák sietnek elébe, hogy eloszlassák az urukat bizonyára gyötrő kétségeket.

Nem lepődik meg a hír hallatán, érdeklődése középpontjában – amit a szolgák nem értenek – az az óra áll, amelyben a gyermek jobban lett. Így felelnek: »Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz.« Ugyanaz a perc volt, amelyben az apa hitttel ragadta meg

az ígéretet: »A te fiad él.« Ekkor érintette az isteni szeretet a haladókló gyermeket...

Ő, aki Kapernaumban megáldotta a királyi embert, éppúgy minket is meg akar áldani. A szomorú apához hasonlóan azonban mi is gyakran földi javakra vágyakozva keressük Jézust, s csak akkor vagyunk hajlandóak bízni szeretetében, ha teljesíti kérésünket. A Megváltó nagyobb áldásban szeretne részesíteni, mint kérhetnénk, és késlekedik kérésünkre válaszolni, hogy megmutassa szívünk gonoszságát, s azt, hogy nagy szükségünk van kegyelmére. Arra vágyik, hogy lemondjunk az önzésről, mert így Őhöz juthatunk. Valljuk meg tehetetlenségünket és nagy ínségünket, s bizzuk magunkat teljesen az Ő szeretetére!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 148–149., 157–158. o.)

**Az e heti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja**

Akik nem hittek Őbenne

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 5. fejezetét!

1 *Hogyan mutatta be Jézus Isten gyógyító hatalmát a Bethesda-tónál? Mi volt a beteg gyógyulásának feltétele?*

Ján 5,1–9 „Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amit héberül Bethesdának neveznek. Ott tornáca van. Ezekben feküdtek a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várván a víz megmozdulását... Volt pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendőt töltött betegségében. Ezt amint látta Jézus, hogy már harmincnyolc esztendeje úgy van, mondta néki: »Akarsz-e meggyógyulni?« Felelt néki a beteg: »Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba, és mire én odaérek, más lép be előttem.« Mondta néki Jézus: »Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj.« És azonnal meggyógyult az ember, és felvette nyoszolyáját, és járt. Aznap pedig szombat volt.»

.....

.....

Az „ünnep”, amelyen Jézus Jeruzsálembe ment, minden bizonnyal húsvét volt. Bethesda Jézus korában olyan gyógyfürdő lehetett, amelynek gyógyító erejéhez vallásos, babonás hiedelmek kapcsolódtak, hasonlóan ahhoz, ahogyan sok ember ma is vallásos kegyhelyeket keres fel gyógyulása érdekében, vagy különböző anyagoknak önmagukban gyógyító erőt, „energiát” tulajdo-

nít. Ezeknek a hiedelmeknek nyilvánvalóan sem akkor nem volt, sem ma nincs semmilyen biblikus alapjuk.

A Biblia egyértelművé teszi, hogy a gyógyulás testi és lelki értelemben egyedül Istentől származhat, és ennek elősegítésére indokolt esetben felhasználhatók természetes eszközök, gyógy módok is, amelyek azonban nem helyettesíthetik a személyes hitet. (Isten jellemétől távol áll, hogy bármilyen formában versen- gést támasszon a gyógyulásra szorulóknak között. A 4. vers a leg- több régi szövegváltozatban nem szerepel, csak a később kelet- kezett, ún. bizánci szövegtípusban, a verset tehát az evangélium eredeti szövege valószínűleg nem tartalmazta. Magyarázatul told- hatta bele később valamely másoló a tó megmozdulásához kap- csolódó néphitet. Ellen G. White is azt írja, hogy a 4. vers „az általános hitre” utal, miszerint a tó időnkénti megmozdulása „természetfeletti erő megnyilatkozása” volt.)

A történet tanúsága szerint a harmincnégy éve beteg, maga- tehetetlen ember pontosan tudta, hogy korábbi, helytelen élet- módja miatt betegedett meg. Így érthető az „Akarsz-e meggyó- gyulni?” kérdés, amely egyébként különösnek tűnhet, hiszen ki ne szeretne ennyi idő után meggyógyulni? Jézus tapintatosan kö- zeledett ehhez az emberhez, azt kívánta, hogy maga fogalmazza meg a gyógyulás iránti vágyát, amelyet a beteg válasza nyil- vánvalóvá tett. A gyógyulás ezek után attól függött, hogy haj- landó-e azonnal, fenntartás nélkül engedelmeskedni Jézus Krisz- tus szavának.

„Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen Őbenne. Egy- szerűen így szólt: »Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!« Ám a férfi hite belekapaszkodik ebbe a mondatba. Minden ide- gét és izmát átjárja az új élet, bénult tagjai egészségesen kezde- nek működni. Kérdés nélkül aláveti akarátát Krisztus parancsá- nak, és összes izmai engedelmeskednek akarátának. Felszökken, újra tud mozogni. Jézus nem biztosította őt isteni segítségről. A férfi egy percére kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyet- len gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, annak megfelelően cselekedett, és visszanyerte erejét.

Ugyanígy nyerhetünk mi is lelki gyógyulást. A bűn elválasz- tott minket az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, ahogyan a magatehetetlen férfi sem tudott járni. Sokan ismerik fel gyámoltalanságukat, só-

várognak a lelki élet után, amely összhangba hozza őket Istennel, de hiába küzdenek, hogy elnyerjék. Kétségbeesetten kiáltanak fel: »Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?« (Róm 7,24)

Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a véren megváltottai fölé hajol, és kifejezhetetlen szelidséggel, szánalommal így szól: »Akarsz-e meggyógyulni?« Megparancsolja, hogy kelj fel egészségben, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának, és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szavai szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenedélybe merül is az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad a lelkeknek, amelyek »holtak vétkeik miatt« (Eféz 2,1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot.” (Ellen G. White: Jézus élete, 160–161. o.)

2 Mit tükrözött az a lelkület, amellyel a farizeusok a gyógyulásról szóló hírt fogadták? Miért és hogyan erősítette meg Jézus a meggyógyított ember hitét?

Ján 5,10–16 „Mondták azért a zsidók a meggyógyultnak: »Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod!« Felelt nékik: »Aki meggyógyított engem, az mondta nékem: Vedd fel a te nyoszolyádat, és járj.« Megkérdezték azért őt: »Ki az az ember, aki mondta néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj?« A meggyógyult pedig nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrevonult, sokaság lévén azon a helyen. Ezek után találkozott vele Jézus, és mondta néki: »Íme meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!« Elment az az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította. És emiatt üldözőbe vették a zsidók Jézust, és megakarták ölni, hogy ezeket művelte szombaton.”

Józan ésszel szinte felfoghatatlan, hogy a farizeusok a meggyógyított beteg cselekedetében csak „a szombatrontás tényállását” fedezték fel, és semmilyen hatást nem gyakorolt rájuk a csodálatos gyógyulás. Egyúttal azt is mutatja ez, hogy saját törvényértelmezésük által megkötözött értelmük teljesen érzéketlenné tette őket Isten cselekedetei, szabadításának megnyilatkozásai iránt. Így érthetjük meg, miért óvta Jézus olyan határozottan a tanítványait a farizeusok „kovászatól” (Mát 16,6). A torz törvényértelmezés lényegénél fogva ellenkezett az isteni irgalmasság követelményeivel, sőt teljesen elhomályosította azokat. Ezzel a megnyilvánulásukkal azt bizonyították, hogy ők maguk is éppen olyan reménytelen (sőt érzéketlenségük miatt még kilátástalanebb) megkötözöttségben vannak, mint volt korábban a betegségből meggyógyult ember.

Jézus tudta, hogy a frissen hitre jutott embernek szüksége van újabb megerősítésre (miután máris próbára tette a farizeusok viszonyulása), noha azt is tudta, hogy ezzel kiszolgáltatja magát féltékeny dühüknek. A meggyógyítotthoz intézett szavai felfedték, hogy a gyógyulás tapasztalatát átélt ember felelős a saját sorsáért, mivel lelkileg szabaddá vált: ha újból vétkezik, betegsége kiújulhat. Hasonlóképpen nekünk sem elég, hogy egyszer megszabadulunk valamilyen bűnös megkötözöttségből, ha azután nem törődünk lelkünk állapotával. A lelki egészség megőrzéséhez folyamatos engedelmesség szükséges a szabadulást követően is, sőt akkor van erre igazán szükségünk.

A beteg örömmel adta hírül a farizeusoknak, hogy Jézus gyógyította meg őt. Nem tudhatta, hogy azok milyen gyilkos indulatokat táplálnak Krisztus ellen. Gyűlöletüknek csak az vetett gátat, hogy a római hatalom beleegyezése nélkül nem ítéltettek halálra senkit, különben bizonyára már akkor megvalósították volna szándékukat.

3 *Milyen érvekkel háritotta el következetesen Jézus a szombatrontás vádját ekkor, és később is? Mi volt a valódi oka a főemberek ellenszegülésének?*

Ján 5,17–20 „Jézus pedig felelt nékik: »Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.« Emiatt azután még inkább meg akarták őt ölni a zsidók, mivel nem-

csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondta, egyenlővé téve magát az Istennel. Felelt azért Jézus, és mondta nékik: »Bizony, bizony, mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, amiket Ő maga cselekszik, és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat néki, hogy ti csodálkozzatok.«»

Ján 7,21–23 „Felelt Jézus és mondta nékik: »Egy dolgot cselekedtem, és mindnyájan csodáljátok. Azért Mózes adta néktek a körülmetélést (nem mintha Mózesből való volna, hanem az atyáktól), és szombatnapon körülmetélték az embert. Ha körülmetélhető az ember szombatnapon, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon: én ráma haragszok-e, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombatnapon? Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!«»

Mát 12,12 „Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.”

.....

.....

.....

Az elbeszélés nyíltan nem szól róla, de kitűnik a szövegösszefüggésből, hogy Jézust nyilvános kihallgatásra idézték be a főtanács elé, hogy számot adjon a „szombatrontásról”. A vallási vezetők kiforgatták a mózesi törvényt, és a nyilvánvaló hétköznapi munka tilalma mellett számos formális szabállyal és előírással terheltek meg az emberek lelkiismeretét, amelyek terhes igává tették a törvény betartását. Jézus szolgálatának végén ezt nyilvános vádbeszédben ítélte el, de ekkor még nem jött el ennek az ideje. A bethesdai beteg meggyógyítására mintegy fél évvel később, a sátoros ünnepen is visszatért Jézus, ami azt mutatja, hogy a nép körében is nagy visszhangot keltett ez az esemény.

Jézus a vallási vezetők előtt a legnagyobb természetességgel adta elő érveit. Arra hivatkozott, hogy az Atya akaratát cselek-

szi, aki folyamatosan munkálkodik az élet fenntartásán és az ember szabadításán. A zsidó vezetők azzal, hogy eltorzítva mutatták be a törvényt, nem tudták korlátozni Istent, viszont alkalmatlanná váltak arra, hogy befogadják irgalmasságát, és a népnek is helytelen megvilágításban mutatták be jellemét.

Jézus egyrészt az Atya fenntartó munkájára hivatkozva cáfolta meg vádjaikat. Egyben kifejezte, hogy Ő is az Atya hatalmával cselekszik, s az emberi tekintéllyel szemben Tőle kapja a felhatalmazást, hogy bemutassa irgalmasságát.

A sátoros ünnepen pedig a mózesi törvényre hivatkozott, amely megengedi, hogy szombaton elvégezzék a körülmetélkedés szertartását, amit a farizeusok követeltek is. Hogyan lehetséges tehát, hogy kifogásolják a harmincnolc esztendeje beteg ember meggyógyítását, amikor az sokkal nagyobb dolog a körülmetélkedésnél, amellet teljesen összhangban áll a törvény szellemével? Továbbá hogyan lehet összeegyeztetni a szombatnappal a vezetők Jézus elleni gyilkos szándékát? Jézus ez utóbbi érvel rámutatott a vezetők törvényértelmezésének következetlen és önkényes voltára is.

4 *Hogyan próbálta meg Jézus ráébreszteni a vallási vezetőket valódi állapotukra, és a szabadulás módjára?*

Ján 5,21–29 „Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat, és megeleveníti, úgy a Fiú is, akit akar, megelevenít. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte Őt. Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az idő, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek. Mert amiként az Atyának hatalma van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy hatalma legyen önmagában: és hatalmat adott neki az ítélettelre is, mivel hogy embernek fia. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak,

meghalják az Ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására, akik pedig a gonoszt cselekedték, a kárhozat feltámadására.”

Jézus szavainak alátámasztására arra a legvégső hatalomra utalt, amellyel egyedül Isten rendelkezik, és ezért összetéveszthetetlen: a halottak megelevenítésére. A bethesdai beteg meggyógyítása során bemutatta, hogy az Atya által van hatalma meggyógyítani az emberileg reménytelen betegségeket is. Most pedig még nagyobb dologra hivatkozott: kijelentette, hogy az Atya által a halottakat is képes megeleveníteni, amire a feltámadáskor kerül sor. Ez olyan hatalom, amelynek mindenki kénytelen engedelmeskedni. Jézus később a gyakorlatban is bemutatta ezt a hatalmat, Jairus leánya, a naini ifjú és Lázár feltámasztása által. Nemcsak a halottak feltámasztásának hatalmát adta azonban az Atya Jézusnak, hanem az ítélettételt is. Neki van tehát joga eldönteni azt is, hogy cselekedetei alapján kinek mi lesz az örök sorsa, mivel Ő maga is „emberfiaként” győzött a kísértések felett. Jézus nem új dolgot mondott ki ezzel, hiszen számos ószövetségi kijelentés tesz bizonyosságot a Messiás végső ítéletkor megnyilvánuló bírói hatalmáról (pl. Zsolt 2,7–9, Dán 7,13–14).

Jézus azonban nemcsak a szó szerinti halálból való feltámadásra utalt. Nyilvánvalóvá tette, hogy a lélek megelevenítéséhez szintén az életadó isteni hatalomra van szükség. Ennek azonban ellenállhat az ember, ha nem hajlandó elismerni, hogy e tekintetben is a megelevenítő hatalomra szorul. A főemberek hitetlensége arról tett bizonyosságot, hogy ők is a halál állapotában vannak, hiszen megbotránkoztak Jézus csodatételén, és képtelenek voltak örülni a bethesdai beteg gyógyulásának. Jézus kijelentette, hogy sok lelkileg halott ember fogja felismerni szavaiban és cselekedeteiben az isteni hatalmat, s „átmegy a halálból az életre”. Ez a lehetőség a főemberek számára is nyitva állt, de ha elutasítják Őt, akkor „a halálban maradnak” (Ján 5,24–25, vö. 1Ján 3,14).

Mindannyiunknak el kell gondolkodnunk ezeken a szavakon. Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy nincs köztes állapot. Az ember

vagy a világoosságnak, vagy a sötétségnek enged, és a végeredmény az egyik esetben örök élet, a másikban örök halál. Nemcsak a nyílt elutasítás jelenti azonban a halál állapotát, hanem az engedelmesség halogatása is ide vezethet. Csak akkor lehetünk biztonságban, ha azonnal, késedelem nélkül engedelmeskedünk azoknak a szavaknak, amelyek megeleveníthetik a lelkünket.

4 *Milyen végső bizonyosságra hivatkozott Jézus a szolgálatával kapcsolatban?*

Ján 5,30–36 „Én semmit sem cselekedhetek magamtól, amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát cselekszem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét. Ha én teszek bizonyosságot magamról, az én bizonyoságtételelem nem igaz. Más az, aki bizonyosságot tesz rólam, és tudom, hogy igaz az a bizonyoságtétel, amellyel bizonyosságot tesz rólam. Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyosságot tett az igazságról. De én nem embertől nyerem a bizonyoságtételt, hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok. Ő az égő és fénylő szövétnek volt, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világoosságában. De nékem nagyobb bizonyosságom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem.”

Jézus ezekkel a kijelentésekkel mindenekelőtt igazolta Keresztelő János szolgálatát: „égő és fénylő lámpásnak” nevezte őt, aki az emberek figyelmét felhívta a megtérés és a megújulás szükségességére. A főemberek azonban, noha prófétának tartották Jánost, valójában mégis elutasították őt. Szavának nem engedelmeskedtek igazán: csak addig, ameddig azt remélték, hogy talán ő lesz a Messiás, aki helyreállítja Izrael dicsőségét. Jézushoz való viszonyulásuk mintegy igazolta János szavait, aki „viperaák fajzatainak” (Mát 3,7) nevezte őket, mert megtérésük csak látszólagos volt.

Jézus ugyanakkor rámutatott arra is, hogy szolgálatát végső bizonyosággként az Atya hitelesítette. Amikor János megkeresztelte Jézust, az Ő szózata hangzott a mennyből: „Ez az én szerezett Fiam, akiben én gyönyörködöm!” (Mát 3,17) Ezen túlmenően pedig mindaz bizonyoságot tett Jézus szolgálatának valódi forrásáról, amit isteni hatalom által cselekedett: a betegek gyógyítása, a bűnhöz tapadó lelkek megelevenítése. Aki ezt a bizonyoságot is elveti, azt semmi más sem képes meggyőzni, mert a valóságban nem akarja, hogy meggyőzzék. E ponton Jézus védekezése vádbeszéddé vált: kijelentette, hogy a vallási vezetőknek semmilyen jogalapjuk nincs arra, hogy felelősségre vonják Őt, mert keményszívűségük folytán inkább ők vannak kárhozható ítélet alatt.

A hitre való képesség mindenkor azon múlik, hogy hajlandóak vagyunk-e engedni annak a meggyőző erőnek, amelyet Isten cselekedetei közvetítenek számunkra. Aki kapcsolatba került a világossággal, Isten hatalmának számos bizonyosságát nyeri el. Ennek birtokában azonban bármely ponton dönthet úgy, hogy elzárkózik a felismert világosság további befogadása elől. Ebben az esetben azonban az addig megismert világosság ítéli meg őt. Ez ugyanolyan valós veszély ma is, mint Jézus korában.

6 *Hogyan tett Jézus további bizonyoságot a vallási vezetők hitetlenségének okairól?*

Ján 5,37–47 „Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyoságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. Az Ő Igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit Ő elküldött, ti annak nem hisztek. Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, s ezek azok, amelyek bizonyoságot tesznek rólam, és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen! Dicsőséget emberektől nem nyerek. De ismerlek benneteket, hogy az Isten szeretete nincs meg bennetek: én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem, ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok. Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keressétek? Ne állítsátok, hogy én vádollarak ben-

neteket az Atyánál, van, aki vádol titeket, Mózes, akiben ti reménykedtetek. Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én beszédeimnek?”

5Móz 18,17–19 „Az Úr pedig mondta nékem: Prófétát támasztok nektek az ő testvéreik közül, olyat, mint te, és az én Igéimet adom annak szájába, és megmond nektek mindent, amit parancsoltam neki. És ha valaki nem hallgat az én Igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!”

Emeljük ki az idézett igeszakaszból azokat a kifejezéseket, amelyek rámutatnak a Jézussal szembeni hitetlenségre!

1.
2.
3.
4.
5.

„Az ótestamentumi írások minden lapjáról – a történelemből, törvényekből, jóvendölésekből egyaránt – Isten Fiának dicsősége sugárzik. Mivel isteni intézmény volt, a judaizmus egész rendszere egy megszerkesztett evangéliumi próféciaát alkotott. Látók szemlélték Betlehem csillagát, a Békefejedelmet (Mik 5,2), az eljövendő Silót (1Móz 49,10). Minden áldozat Krisztus áldozatára mutatott. A tömjénfelhőben mindig az Ő igazságossága szállt fel. Minden jubileumi trombita az Ő nevét zengte. A Szentek Szentjének félelmetes titokzatosságában az Ő dicsősége lakozott.

A zsidóknak birtokukban volt a Szentírás, s feltételezték, hogy csupán a szavak felszínes ismerete alapján új életre jogosultak. Azonban Jézus így szólt: »Az Ő Igéje sincs maradandóan beneteket.«

A zsidó vezetők tanulmányozták a Messiás királyságára vonatkozó prófétai tanításokat, de nem az igazság megismerése irán-

ti őszinte vágyból tették ezt, hanem azért, hogy bizonyítékot találjanak nagyravágyó reményeik fenntartására. Amikor Krisztus várakozásaikkal ellentétes módon jött el, nem fogadták be Őt, és saját igazolásukra csalónak próbálták beállítani.

Miután már rátették lábukat erre az ösvényre, Sátánnak könnyű volt megerősíteni őket a Krisztussal szembeni ellenállásukban. Ugyanazokat a szavakat, melyeket istensége bizonyítékának foghattak volna fel, ellene magyarázták. Így Isten igazságát hazugsággá változtatták, s minél közvetlenebbül szólt hozzájuk a Megváltó irgalmas tettei által, annál csökönyösebben álltak ellene a világosságnak.

Jézus isteni hatalommal jött el, az Ő képmását hordozta, betöltötte Igéjét, az Ő dicsőségét kereste – mégsem fogadták el Izrael vezetői. Amikor mások jönnek, akik Messiásnak mondják magukat, de a saját akaratukból cselekszenek és a saját dicsőségüket keresik, őket elfogadják. Miért? Azért, mert aki a saját dicsőségét keresi, az másokban is felkelti a nagyravágyást. Az ilyen felhívásra valóban reagáltak a zsidók. Elfogadták a hamis tanítót, mert szentesítette becsben tartott véleményeiket és hagyományaikat, hízelgett büszkeségüknek. Krisztus tanítása viszont nem egyezett az elgondolásaikkal. Ő lelki természetű volt, önfeláldozást követelt, ezért nem fogadták el. Nem ismerték Istent, s amikor Krisztus által szólt, hangja idegennek tűnt.

Nem ismétlődik meg ugyanez napjainkban? Nincs-e sok ember, sőt vallási vezető is, aki megkeményíti szívét a Szentlélekkel szemben, s így lehetetlenné teszi Isten hangjának a felismerését? Nem utasítják-e el Isten Igéjét, hogy ragaszkodhassanak saját hagyományaikhoz?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 170–171. o.)

Jézusnak a vallási vezetőkhez intézett szavai világossá teszik, hogy a valódi hit megszületéséhez kevés az értelmi meggyőződés, ha nem társul hozzá az önigazultságról való lemondás. Minden lépés, amelyet a világosságnak ellenállva teszünk, erősíti az önigazultságot, s így egyre nehezebb lesz visszafordulni a lejtőről. Az Isten beszéde iránti teljes és haladéktalan engedelmesség az egyetlen biztosíték ez ellen, amelyet a bethesdai beteg esetében is láthattunk.

**„Munkálkodjatok ne az eledelért,
amely elvész, hanem az eledelért,
amely megmarad az örök életre!”**

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 6. fejezetét!

1 *Milyen körülmények adtak készíttetést Jézus egyik legnagyobb csodatételének megvalósítására?*

Ján 6,1–3 „Ezek után elment Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. És nagy sokaság követte Őt, mivelhogy látták az Ő csodatételeit, amelyeket cselekedett a betegeken. Felment pedig Jézus a hegyre, és leült ott a tanítványai-val.”

Márk 6,30–36 „[Jézus] pedig mondta [a tanítványainak]: »Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kevésse.« Mert sokan voltak a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük. Elmentek hajón egy puszta helyre csupán maguk. A sokaság pedig meglátta őket, amint mentek, és sokan megismerték Őt. Minden városból egybefutottak oda gyalog, és megelőzték őket, és Őhöz gyülekeztek. Kimenvén Jézus, nagy sokaságot látott, és megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sokra tanítani. Mikor pedig immár nagy idő volt, hozzámenvén a tanítványai, mondták: »Puszta ez a hely, és immár nagy idő van. Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorkokba és falvakba, vegyenek maguknak kenyeret, mert nincs mit enniük.«”

„Krisztus egy lakatlan helyre vonult vissza tanítványaival, azonban a békés nyugalomnak e ritka időszaka hamarosan félbeszakadt. Mielőtt Krisztus partot ért volna, a sokaság már várt rá. Azonban Ő észrevétlenül kikötött, és egy kis időt a tanítványai-val töltött el. A domboldalakról letekintett a nyüzsgő tömegre, és szíve könyörületre indult. Bár megzavarták, megfosztották nyugalmától, mégsem neheztelt. Egy alkalmas helyet keresett, ahol szolgálhat nekik. A nép hallgatta a kegyelem ígését, amely oly szabadon áradt Isten Fiának ajkáról. Hallották az irgalmas szavakat, melyek oly egyszerűek, világosak voltak, hogy Gileád balzsamaként hatottak lelkükre. Isteni kezének gyógyítása életet és örömet hozott a haldoklónak, megkönnyebbülést, egészséget a betegségben szenvedőnek. Olyannak tűnt ez a nap, mintha leszállt volna a menny a földre, s az emberek teljesen elfeledkeztek arról, hogy mióta nem ettek. Amikor esteledni kezdett, az emberek még mindig vágyakozva álltak. Jézus egész nap evés, pihenés nélkül munkálkodott. Sápadt volt az éhségtől és a fáradságtól, s a tanítványok kérték, hagyja abba a kimerítő munkát. Jézus azonban nem tudott visszavonulni a szorongató sokaságtól. A tanítványok végül odaléptek hozzá, és sürgették, hogy saját érdekükben bocsássa el a népet. Sokan messziről jöttek, és reggel óta semmit sem ettek. A környező városokban még vásárolhatnak élelmet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 303–304. o.)

2 Milyen kérdéssel tette próbára Jézus a tanítványait, és milyen felhívással fordult hozzájuk? Mire akarta tanítani őket – és velük együtt minket is?

Ján 6,5/b–7 „Mondta Filepnek: »Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?« Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert Ő maga tudta, mit akar cselekedni. Felelt néki Filep: »Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.«”

Mát 14,16–21 „Jézus pedig mondta nekik: »Nem szükség

elmenniük, adjatok nekik ti enniük.« Azok pedig mondták neki: »Nincsen itt, csupán öt kenyერünk és két halunk.« Ő pedig mondta: »Hozzátok azokat ide hozzám.« És mikor megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vette az öt kenyeret és két halat, és szemét az égre emelvén, hálákat adott, s megszegvén a kenyereket, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. Mindnyájan ettek és megelégedtek, s felszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral. Akik pedig ettek, mintegy ötezren voltak férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.»

.....

.....

.....

„Amikor szorult helyzetbe kerülünk, Istenre kell hagyatkoznunk. Nem kell kétségbeesnünk, hanem vész helyzetben mindig Tőle kérjünk segítséget, akinek végtelen tartalékok állnak rendelkezésre. Sokszor vesznek majd körül kísértő körülmények, olyankor a legteljesebb hittel Istenre kell bízunk magunkat.

Jézus teljesen Istenre hagyatkozott, elvette a néhány kenyeret, s bár az csak egy kis adag lett volna saját családjának, azaz a tanítványoknak, Ő mégsem őket hívta enni, hanem kezdte szétosztani köztük, s meghagyta, hogy szolgálják ki a népet. Az étel megsokasodott kezében, s a tanítványok keze, amely Krisztus, az Élet Kenyere felé nyúlt, sohasem ürült ki. A kis készlet mindenkinek elegendő volt. A tanítványok voltak a közvetítőeszközök Krisztus és az emberek között. Ez nagy bátorítás mai tanítványai számára is. Krisztus a hatalmas központ, minden erő forrása. Tanítványai Tőle kapják, amire szükségük van. Azt oszthatjuk szét, amit Krisztustól kapunk, s csak úgy kaphatunk, ahogyan másoknak adunk. Ha szüntelenül adunk, szüntelenül kapunk is, és minél többet adunk, annál többet kapunk. Így állandóan hihetünk, bízhatunk, kaphatunk és adhatunk.

Istenért végzett munkánk azt a veszélyt hordozza, hogy túlságosan bízunk abban, amit az ember saját képességeivel, tehetségével elvégezhet. Isten művében munkálkodva súlyos hiba embe-

ri bölcsességben vagy számokban bízni. Amikor a szívedben felvetődik a kérdés: »Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?«, válaszod ne a hitetlenség felelete legyen. Amikor a tanítványok meghallották a Megváltó utasítását: »Adjatok nékik ti enni!« (Luk 9,13), minden nehézség eszükbe jutott. Megkérdezték: »Elmenjünk a falvakba eledelt vásárolni?« Most is, amikor az emberek híján vannak az élet kenyérének, az Úr gyermekei megkérdezik: »Elküldjünk valakiért a távolba, hogy jöjjön és megettesse őket?« Amikor olyan lelkek vannak körülöttetek, akik szűkölködnek, tudjátok, hogy Krisztus ott van. Lépjetek érintkezésbe Vele! Hozzátok árpakenyereiteket Jézushoz!

A rendelkezésünkre álló eszközök látszólag nem elegendők a munkához, de ha hitben előrehaladunk, bízunk Isten erejében, akkor bőséges források tárulnak fel számunkra. Ha minden erő Forrásához járulunk, s kinyújtjuk hitkezünket, hogy kapjunk, meg fogunk erősödni munkánkban még a legfenyegetőbb körülmények között is, és képesek leszünk átadni másoknak az élet kenyerét.” (Ellen G. White: Jézus élete, 369–372. o.)

3 *Hogyan hatott ez a csodatétel az ott lévőkre? Mit szerettek volna azon nyomban megtenni? Hogyan hiúsította meg Jézus a szándékukat?*

Ján 6,13–15 „Az emberek azért látva a jelt, amelyet Jézus tett, mondták: »Bizonyial ez ama próféta, aki eljövendő a világra!« Jézus azért, amint észrevette, hogy jönni akarnak és Őt elragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre.”

Mát 14,22 „Mindjárt kényszerítette Jézus az Ő tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a tulsó partra, míg Ő elbocsátja a sokaságot.”

.....

.....

„Az eddigieket megkoronázó tett bebizonyította, hogy a rég várt Szabadító köztük van. A nép reménye mind magasabbra szárnyalt. Ő az, aki Júdeát földi paradicsommá, tejjel-mézzel folyó földdé teszi. Ő minden kívánságot teljesíthet. Megtörheti a gyű-

lött rómaiak hatalmát. Megszabadíthatja Júdát és Jeruzsálemet. Meggyógyíthatja a csatában megsebesült katonákat. Egész hadseregeket láthat el élelemmel. Legyőzheti a nemzeteket, s hozzájuttathatja Izraelt a vágyva vágyott uralomhoz.

Lelkesedésében a nép kész azonnal királlyá koronázni Őt. Látják, hogy nem igyekszik felhívni magára a figyelmet. Ebben alapvetően különbözik a papoktól és vénektől, s attól tartanak, hogy sohasem fogja magának követelni Dávid trónját. Tanácskoznak, és abban egyeznek meg, hogy erőszakkal elragadják Őt, s kikiáltják Izrael királyának. A tanítványok is csatlakoznak a sokasághoz, és kijelentik, hogy Dávid trónja Mesterük jogos öröksége. Krisztus – mondják – csak szerénysége miatt utasít vissza ilyen megtiszteltetést. Hadd emelje trónra a nép Szabadítóját! A gőgös papok és vének kényszerüljenek tisztelni Őt, aki Isten hatalmába öltözöttén jó.

Buzgón szervezkednek céljuk véghezvitele érdekében. Jézus azonban látja, mi van készülőben, és tudja, amit ők nem, hogy mi lenne az eredménye egy ilyen mozgalomnak. A papok és vének már így is fejedelemséget indítottak ellene. Azzal vádolják, hogy elvonja tőlük a népet. Ha trónra akarnák emelni, azt erőszak, lázadás követné, s a lelki ország munkálása akadályokba ütközne. Késlekedés nélkül véget kell vetni a szervezkedésnek. Jézus magához szólítja tanítványait, s megparancsolja, hogy szálljanak hajóra, és azonnal térjenek vissza Kapernaumba, Ő pedig majd elbocsátja a népet...

Jézus most megparancsolja a sokaságnak, hogy térjenek haza. Viselkedése olyan határozott, hogy azonnal engedelmeskednek... A tömegben vannak éles elméjű, igen határozott emberek, de Jézus királyi magatartása, néhány nyugodt parancsszava lecsillapítja őket, s megghiúsítja terveiket.” (Ellen G. White: Jézus élete, 313–314. o.)

4 Milyen beszélgetésre került sor ezek után Kapernaumban, ahová a királlyá tenni szándékozók követték Jézust?

Ján 6,24–29 „Amikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszálltak ők is a hajókba és elmentek Kapernaumba, keresvén Jézust. És megtalálván Őt a tengeren túl, mondták neki: »Mester,

mikor jöttél ide?» Felelt nékik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből és jóllaktatok. Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek, mert Őt az Atya pecsételte el, az Isten.« Mondták azért néki: »Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?« Felelt Jézus és mondta nékik: »Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.«”

.....

.....

.....

*„Amikor Krisztus megtiltotta az embereknek, hogy királlyá kiált-
sák, tudta: élete fordulóponthoz érkezett... Ha az emberek meg-
nyerhették volna a világot Krisztussal, tömegek esküdtek volna
hűséget Neki, Ő azonban ilyen szolgálatot nem fogadhatott el.
Azok közül, akik most Őhöz szegődtek, sokakat a földi ország
reménye vonzott. Nem csaphatta be ezeket az embereket. A ke-
nyerek csodájában rejlő mély lelki tanulságot nem értették meg.
Ezt világossá kellett tenni...*

*A kenyerek csodájának híre mindenhová eljutott, és másnap
igen korán reggel a nép sereglett Bethsaidába, hogy lássa Jézust.
Mindenfélől rengetegen jöttek. Akik előző este itthagyták Őt, most
visszatértek, remélték, hogy még itt találják, mert nem volt ha-
jó, mellyel átmehetett volna a másik partra. Keresésük eredmény-
telen maradt, és sokan visszatértek Kapernaumba, hogy tovább
kutassanak utána...*

*[Jézus] elment a zsinagógába, ahol megtalálták azok, akik
Bethsaidából jöttek. Tanítványaitól megtudták, hogyan kelt át a
tengeren... Jézus köré gyűltek, és megkérdezték: »Mester, mikor
jöttél ide?« Remélték, hogy többet tudhatnak meg a csodáról.*

*Jézus nem tett eleget a kívánságuknak, hiszen csak kíváncsi-
ságból kérdezték. Szomorúan így szólt: »Nem azért kerestek en-
gem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenye-
rekből és jóllaktatok.« Nem valamilyen méltó okból keresték Őt,*

hanem mert ettek a kenyerekből, és remélték, hogy ha Őhöz csatlakoznak, még sok földi jót kaphatnak. A Megváltó intette őket: »Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre!« Ne csak az anyagi javakat keressétek! A fő erőfeszítés ne a jelen életről való gondoskodásra irányuljon, hanem keressétek a lelki táplálékot, azt a bölcsességet, amely az örök életbe is átvezet. Ezt egyedül Isten Fia nyújthatja, »mert Őt az Atya pecsételte el, az Isten«.

Egy pillanatra felkeltette hallgatói érdeklődését. Felkiáltottak: »Mit csináljunk, hogy az isten dolgait cselekedjük?« Számos fárasztó dolgot cselekedtek, hogy Istennek ajánlják magukat, és készek voltak bármilyen új feladatot elvégezni, amellyel nagyobb érdemet szerezhetnek. Kérdésük ezt jelentette: Mit tegyünk, hogy kiérdemeljük a mennyet? Milyen árat kell fizetnünk, hogy elnyerjük az eljövendő életet? »Felelt Jézus és mondta nekik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.« A menny ára Jézus. Hit által vezet az út a mennybe, mert Ő »Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit« (Ján 1,29).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 319–320. o.)

Sokan ma is földi áldásokat várnak Jézustól, és ha nem kapják meg, csalódottak. Jézus azonban sokkal többet kíván adni: „eledelt, amely megmarad az örök életre”, olyan lelki eledelt, amely felkészít, alkalmassá tesz az örök életre. Ezért az eledelért is munkálkodni kell, mint a földi kenyérért, de ez a munka lelki természetű. Nem fáradságos erőfeszítéseket jelent, hanem az élő hit gyakorlását. „Éheznünk és szomjaznunk kell az igazságot” (Mát 5,6), és szükségletünk, hiányunk tudatában, valamint Isten ígéreteibe vetett bizalommal kinyújtott kezünket a mennyei eledelért, az isteni kegyelem elnyeréséért. A kérdésre: „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?”, ez volt a válasz: „Higgyetek abban, akit Ő küldött!”

5 *Hol mutatkozott meg a Jézust királlyá tenni akarók tényleges hitetlensége? Miért ösztönözte Jézus hitetlenségük lelepleződését? Miért engedte kibontakozni ezt az ún. galileai válságot?*

Ján 6,30–33 „Mondának azért néki: »Micsoda jelt mutatsz tehát Te, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit művelsz?

A mi atyáink a mannat ették a pusztában, amint meg van írva: Mennyei kenyeret adott enniük.« Mondta azért nekik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Istennek kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak.«»

Ján 6,36 „De mondom néktek, hogy noha láttatok is engem, mégsem hisztek.”

Ján 6,42 „És mondanak: »Nem ez-e Jézus, a József fia, akinek mi ismerjük atyját és anyját? Mi módon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá?«»

Ján 6,53. 60 „Monda azért nekik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az Ő véré, nincs élet bennetek.« ...Sokan azért, akik hallották ezeket a tanítványai közül, mondták: »Kemény beszéd ez, ki hallgathatja Őt?«»

Ján 6,66 „Ettől fogva sokan visszavonultak az Ő tanítványai közül és nem jártak többé Ővele.”

.....
.....
.....

„Látták Krisztust a Szentlélek bizonyágtétele révén, a kinyilatkoztatás révén, amelyet Isten adott a lelkükbe. Erejének élő bizonyítékát nap mint nap látták, mégis újabb jelet kértek. Ha megkapták volna, éppen olyan hitetlenek maradnak, mint előtte. Ha nem győzte meg őket az, amit láttak, és hallottak, akkor fölösleges újabb csodákat véghezvinni számukra. A hitetlenség mindig talál okot a kételkedésre, s a kézzelfogható bizonyítékot is félresöpri...

Megpróbálták felszítani az előítéleteket azzal, hogy megvetően hivatkoztak Jézus származására. Lenézően utaltak galileai munkáséletére, és szegény, alacsony sorban élő családjára. Ennek a műveletlen ácsnak az igényei – mondták – nem méltóak a figyelmükre...

A próba túl nagy volt. Lelohadt azok lelkesedése, akik erőszakkal akarták Őt királlyá tenni. Ez a zsinagógai beszéd – mondták – felnyitotta szemüket. Most már nem lehet becsapni őket. Meglátásuk szerint szavai közvetlenül bizonyították, hogy nem ő a Messiás, és a vele fenntartott kapcsolat révén semmilyen földi jutalmat nem remélhetnek. Üdvözölték csodatevő erejét, meg akartak szabadulni a betegségtől és a szenvedéstől, de nem tudtak rokonszenvezni önfeláldozó életével. Nem törődtek a titokzatos lelki királysággal, amelyről beszélt. A nem őszinték, az önzők, akik azelőtt keresték, többé nem vágyakoztak arra, hogy Ővele legyenek. Ha erejét és befolyását nem a rómaiaktól való szabadulás érdekében használja fel, akkor semmi közük Jézushoz... Meghozták a döntést – a formát választották a lélek nélkül, a polyvát a gabonaszemek nélkül. Határozatukat sohasem vonták vissza: többé nem jártak Jézussal...

Sokan ma is ugyanezt teszik, hiszen ugyanúgy megpróbáltatnak, mint a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az Igazság otthonra lel a szívben, látják, hogy életük nincs összhangban Isten akarataival. Látják, hogy teljesen meg kell változniuk, de nem hajlandók az önmegtágadó munkát elkezdni. Ezért ingerültek, ha bűneiket felfedezik. Sértődötten zúgolódnak: »Kemény beszéd ez, ki hallgathatja Őt?« ...Amikor jóllakatja a sokaságot, zúg a diadalkiáltás, hangosan dicsérik, ám ha a Szentlélek felfedi bűneiket, és megparancsolja, hogy hagyják el azokat, akkor hátat fordítanak az igazságnak, és többé nem járnak Jézussal.

Mihelyt a csalódott tanítványok elfordultak Krisztustól, egy másik lélek vonta irányítása alá őket. Semmi vonzót nem találtak Őbenne, akire nemrég még odafigyeltek. Az ellenségeit keresték, mert az ő szellemiségükkel, munkájukkal érezték egynek magukat. Félremagyarázták Jézus szavait, meghamisították állításait, kétkedtek indítékaiban. Mindezt azzal támasztották alá, hogy minden mozzanatot összeszedtek, amit ellene fordíthatnak, és ezekkel a hamis jelentésekkel olyan felháborodást szítottak, amely veszélybe sodorta Jézus életét. Hamar elterjedt a hír, hogy a názáreti Jézus saját bevallása szerint nem a Messiás. Így Galileában a hangulat ellene fordult, éppúgy, mint egy évvel azelőtt Júdeában...

Amikor Jézus megismertette velük a próbára tevő igazságot, tudta, hogy mi lesz ennek a következménye, de volt egy irgalmas célja, amelyet be akart tölteni. Előre látta, hogy a kísértés

órájában minden szeretett tanítványa komolyan megpróbáltatik. Gyötrelme a Getsemánében, elárulása, megfeszítése igen nagy erőpróbát jelent számukra. Ha nem kellett volna előzetesen is próbát kiállniuk, sokan, akiket csak önző indítékok vezettek, velük maradtak volna. Amikor Urukát elítélik a bírák előtt, amikor a sokaság, amely az imént még királyként magasztalta, kicsúfolja és elátkozza, amikor a forrongó tömeg ordít: »Feszítsd meg!« (Márk 15,13), amikor világi becsvágyukban csalatkozniuk kell, ezek az önző emberek úgyis megszakították volna a szövetséget Jézussal. Ez a tanítványoknak keserű, szívettpő bánatot okozott volna, betetőzve szomorúságukat, csalódásukat. Abban a sötét órában a Jézustól elfordulók példája másokat is magával sodorhatott volna. Jézus akkor engedte kibontakozni a válságot, amikor még személyes jelenlétével erősíteni tudta igaz követőinek hitét.” (Ellen G. White: Jézus élete, 322., 327–330. o.)

6 *Mi miért követjük Jézust? Értékeljük-e azt, amit Ő ad nekünk? Azonosítjuk-e magunkat a válság idején is kitartó tanítványai vallomásával?*

Ján 6,57. 63 „Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam... A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.”

Ján 6,67–69 „Mondta azért Jézus a tizenkettőnek: »Vajon ti is el akartok menni?« Felelt néki Simon Péter: »Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van Tenálad. Mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.«”

.....
.....
.....
„Ha mindig hittel tekintünk Jézusra, megerősödünk, és Isten a legdrágább kijelentésekkel ajándékozza meg éhező, szomjazó népét... Amikor Igéjével táplálkozunk, megértjük, hogy az lélek és élet. Az Ige legyőzi a földi természetet, és új életet ad Krisztus

Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik a tanítványban: új teremtés lesz...

Jézus számos kijelentése és tette homályos lehet a véges elme számára, ám minden szónak és tettnek meghatározott célja van megváltásunk művében. Ha képesek lennénk megérteni szándékát, mindenről felismernénk, hogy fontos, tökéletes, és küldetésével összhangban áll.

Bár képtelenek vagyunk felfogni Isten műveit és útjait, érzékelhetjük nagy szeretetét, amely mindennek az alapját képezi, amit az emberért tesz. Aki Jézus közelében él, az sok mindent megért az istenfélelem titkából. Felismeri a kegyelmet, amely dorgál, megpróbálja a jellemet, és napfényre hozza a szív szándékát...

Jézus a tizenkettőhöz fordult, és így szólt: »Vajon ti is el akartok-e menni?« Péter kérdéssel felelt: »Uram, kihez mehetnénk?« Izrael tanítói a formalizmus rabjai voltak... Elhagyni Jézust annyit jelentett, mint a rítusokhoz, ceremóniákhoz mereven ragaszkodó, becsvágyó emberek közé kerülni, akik a saját dicsőségüket keresték. A tanítványok több békét, örömet éreztek, mint bármikor azelőtt, amióta elfogadták Krisztust. Hogyan mehetek volna vissza azokhoz, akik megvetették és üldözték a bűnösök barátját? Régóta várták a Messiást, most eljött, nem fordulhattak el Tőle azokhoz, akik az életére törnek, és őket is üldözik, amiért követik Krisztust.

»Kihez mehetnénk?« Nem mehetek Krisztus tanításától, a szeretet és irgalmasság leckéitől a hitetlenség sötétjébe, a világ gonoszságához. Miközben sokan hagyták el a Megváltót, akik látták csodálatos munkáját, Péter kifejezte a tanítványok hitét: »Te vagy a Krisztus.« E horgony elvesztésének még a gondolata is félelemmel, fájdalommal töltötte el lelküket. Nélkülözni a Megváltót annyi, mint sötét, viharos tengeren hányódni.” (Ellen G. White: Jézus élete, 326., 329. o.)

Jézus a Messiás, vagy „a nép hitetője”?

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 7. és 8. fejezetét!

1 *Milyen előzmények után látogatott Jézus újra Jeruzsálembe? Megértették-e Őt a saját családjában? Miért csak az ünnep közepén jelent meg Jézus, s miért nem lépett fel Messiás királyként, ahogyan testvérei is elvárták volna?*

Ján 7,1–10 „Ezek után Galileában járt Jézus, mert nem akart Júdeában járni, mivelhogy azon igyekeztek a júdeabeliek, hogy Őt megöljék. Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. Mondták azért néki az Ő atyjafiai: »Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a tanítványaid is lássák a Te dolgaidat, amelyeket cselekszel. Mert senki sem cselekszik titkon semmit, aki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.« Mert az Ő atyjafiai sem hittek benne.

Mondta azért nekik Jézus: »Az én időm még nincs itt, a ti időtök pedig mindig készen van. Titeket nem gyűlölködhet a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyosságot teszek arról, hogy az ő cselekedetei gonoszak. Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én időm még nem tölt be.« Ezeket mondva pedig nekik, maradt Galileában. Amint pedig felmentek az Ő atyjafiai, akkor Ő is felment az ünnepre, de nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.»

.....
.....

„József fiai készülődtek a sátoros ünnepre, s észrevették: Krisztus semmi jelét nem adja, hogy részt szándékozna venni rajta... A bethesdai gyógyítás óta nem vett részt nemzeti ünnepeken. Elkerülte a fölösleges összeütközést a jeruzsálemi vezetőkkel, munkálkodását Galileára korlátozta... Testvérei helytelenítették, hogy elzárkózik a nemzet nagy és tanult embereitől. Úgy érezték, ezeknek a férfiaknak igazuk van, s Jézus hibázik, ha szembehelyezkedik velük. Másfelől látták szeplőtlen életét, s bár nem csatlakoztak tanítványaihoz, mélyen érintette őket a munkája. Galileai népszerűsége hízelgett becsvágyuknak, még mindig remélték, hogy bebizonyítja hatalmát, s a farizeusok belátják: Ő az, akinek mondja magát. És ha valóban Ő a Messiás, Izrael Fejedelme... Büszke elégedettséggel dédelgették ezt a gondolatot...

Sürgették Krisztust, hogy menjen Jeruzsálembe... »Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.« A »ha« kételyt és hitetlenséget fejezett ki. Gyávának, gyengének mondták. Ha tudja, hogy Ő a Messiás, miért ez a furcsa tartózkodás és tétlenség? Ha valóban rendelkezik ilyen erővel, miért nem megy bátran Jeruzsálembe, hogy bebizonyítsa kilétét? Miért nem viszi véghez Jeruzsálemben azokat a csodákat, amelyeket Galileában? Ne rejtőzz el félreeső tartományokban, mondták, hogy csodás tetteidet tudatlan parasztokra, halászokra pazarold! Mutasd meg magadat a fővárosban, nyerd meg a papok és vezetők támogatását, egyesítsd a nemzetet, alapítsd meg az új országot!...

Krisztus számára a világ nem a kényelem vagy a ragyogó pályafutás helye volt. Nem kereste az alkalmat, hogy mikor kaphatja meg a hatalmat, dicsőséget. Ez nem lett volna kitüntetés számára. A világ az a hely volt, ahová Atyja küldte, Ő annak életéért adatott, hogy véghezvigye a megváltás nagy tervét... Nem volt szabad veszélybe rohannia, vakmerőnek lennie, siettetnie a válságot. Munkásságában minden eseménynek megjelölt órája volt...

Tudta, hogy a világ gyűlöletét veszi magára, tudta, hogy munkája végén a halál várja, azonban mindennek idő előtt kitenni magát, ez nem egyezett Atyja akaratával... Ha csatlakozott volna az ünnepre igyekvő valamelyik karavánhoz, akkor a városba érve ráterelődik a figyelem, a nép rokonszenvének hangos megnyilatkozása újból ellene fordítja a vezetőket. Ennek elkerülésére döntött úgy, hogy egyedül utazik.

Az ünnepségek közepén, amikor a személyével kapcsolatos izgalom a tetőfokára hágott, Jézus a sokaság színe előtt lépett be a templomudvarba. Mivel hiányzott az ünnepről, azt hangoztaták, hogy nem merete kitenni magát a papok és vének hatalmának. Megjelenése mindenkit meglepett. Minden hang elcsitult. Csodálták bátor és méltóságteljes viselkedését hatalmas ellenségei közelében, akik az életére törnek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 377–380. o.)

Jézus nem megtévesztette a testvéreit, amikor azt mondta, hogy nem megy el az ünnepre. Válasza csupán arra utalt, hogy nem fog Messiás királyként ünnepélyesen bevonulni és fellépni, amint a testvérei szerették volna, s amire becsúgyóan, de alapvetően hitetlenül sürgették Őt.

2 *Hogyan vélekedtek Jézusról a megérkezése előtt? Mi befolyásolta erőteljesen a sokaságot? Hogyan tekint az Úr azokra, akik emberi tekintélyekhez igazodva, emberektől való félelem miatt nem vallják meg Őt, illetve a felismert igazságot?*

Ján 7,11–13 „A zsidók azért keresték Őt az ünnepen, és mondták: »Hol van Ő?« És a sokaságban nagy zúgás volt Őmiatta. Némelyek azt mondták, hogy jó ember, mások pedig azt mondták: »Nem, hanem a népnek hitetője.« Mindamellett senki sem beszélt nyíltan Őfelőle a zsidóktól való félelem miatt.”

Ján 12,42–43 „Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek Őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből. Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.”

Márk 8,38 „Ha valaki szégyell engem és az én beszédemet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, amikor eljön az Ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”

Jézus személye – annak ellenére, hogy egy ideje nem jelent meg az ünnepeken – továbbra is az érdeklődés középpontjában állt. A zsidó vezetők is kérdezősködtek utána. Az ellenérvés, amelyet Jézussal szemben tápláltak, nem csökkent, nyilván alkalmat kerestek, hogy felléphessenek ellene. (A „zsidók” kifejezés nem a zsidó nemzetiségű embereket jelenti itt, hanem a nép vezetőit.) Az ünnepre egybegyűlt tömegben „nagy zúgás volt miatta”, az az sok helyen folyt Jézusról a beszélgetés, suttogva vagy félhangosan. A nép vezetőinek Jézussal szembeni állásfoglalása azonban hatással volt az emberekre. Senki nem mert nyíltan szólni róla, noha voltak, akik nem osztották a vádat, amely szerint Jézus ámitó és félrevezeti a népet, hanem azt vallották róla, hogy „jó ember”.

Elgondolkodtató, hogy pusztán az emberi tekintéllyel milyen hatékonyan lehet manipulálni sokakat, félelmet kelteni bennük, hogy ne merjék nyilvánosan vállalni a tekintélyesek álláspontjával ellenkező véleményüket. Később döntést hoztak a vezetők azok kiközösítéséről, akik Jézust Messiásnak vallják (Ján 9,22).

Az erkölcsi bátorság, az igazság melletti nyílt állásfoglalás hiánya nem gyengeségnek minősül Isten szemében, hanem bűnös gyávaságnak, ami méltatlanná teszi a megalkuvókat arra, hogy Krisztus – az Ő naponkénti közbenjáró szolgálatában, majd pedig a végső igazságszolgáltatáskor és az Ő dicsőséges eljövetelekor – a tanítványának ismerje el őket.

3 *Hogyan tett bizonyosságot küldetéséről Jézus az ünnepen? Milyen kegyelmi felhívással fordult a néphez? Milyen meggyőződés érelődött a sokaságban, és hogyan igyekeztek ezt szerzetoslatni a vezetők?*

Ján 7,17–18. 31–32. 37. 44–46 „»Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok? Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamiság.«... A sokaság közül pedig sokan hittek Őbenne, és azt mondták: »A Krisztus, mikor eljön, tehet-é majd több csodát azoknál, amelyeket ez tett?« Meghallották a fari-zeusok, amint a sokaság ezeket suttogta felőle, és szolgálá-

kat küldtek a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg Őt... Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, mondván: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék!...« Némelyek pedig közülük akarták Őt megfogni, de senki sem vetette reá a kezét.

Elmentek azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz, és mondták azok őnékik: »Miért nem hoztátok el Őt?« Feleltek a szolgák: »Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember!«”

.....

.....

.....

.....

Jézus az ünnep közepén, minden feltűnést kerülve jelent meg Jeruzsálemben, s tanítani kezdett a templomban. Kezdetét vette egy beszélgetéssorozat, amelynek során hallgatói közül többen felismerték benne a Messiást, de a nép vezetői egyre eltökéltebben foglaltak állást vele szemben, és mindent megtettek, hogy a Jézus iránt kialakuló szimpátiát lerombolják. Ezekben a napokban újra és újra olyan ellenségessé vált a hangulat, hogy több alkalommal is csak Isten különleges és titokzatos módon érvényesülő hatalma védte meg Jézus életét.

„[Jézus] napról napra tanította a népet, míg elérkezett »az ünnep utolsó nagy napja« (Ján 7,37). A hosszú ünnepi időszak során e nap reggelére elfáradtak az emberek. Jézus hirtelen szólásra emelkedett, hangja végigzengett a templom udvarán: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék! Aki hisz énbenem, amint az Írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.« (Ján 7,37–38) A nép állapota igen erőteljessé tette ezt a felhívást. Állandóan a pompás, ünnepi látvány foglalkoztatta őket, szemüket elkápráztatták a fények és a színek, fülükbe zengett a csodálatos zene, de semmi sem volt a ceremóniák sorában, ami betölthette volna lelki szükségleteiket, ami csillapíthatta volna a lélek szomjúságát, a maradandó dolgok utáni vágyat. Jézus hívta őket, jöjjenek és igyanak az élet vizéből, amely örök életre buzó víz kútfeje lesz öbennük...”

A Jeruzsálemben lakók közül sokan tudtak a vének összeesküvéséről, s most úgy érezték, hogy ellenállhatatlan erővel vonzód-
nak Jézushoz. Erősödött bennük a bizonyosság, hogy Ő Isten Fia.
Azonban Sátán készen állt, hogy kételyt ébresszen, s ebben segí-
tették őt a téves elgondolások a Messiásról és eljövételéről...
A Messiás dicsőségéről alkotott népszerű elképzelés nem egyezett
meg a názáreti Jézus egyszerűségével. Miközben így ingadoztak
kétség és hit között, Jézus – ismerve gondolataikat – válaszolt
nekik...

Krisztus szavait lehetetlen volt félreérteni. Egyértelműen megis-
mételte állítását, melyet sok hónappal azelőtt a főtanács előtt tett,
Isten Fiának jelentve ki magát... A nép közül sokan hittek Jézus-
ban, és ezt mondták: »A Krisztus, amikor eljő, tehet-e majd több
csodát azoknál, amelyeket ez tett?«... Sokakat, akik bizonyosak
voltak abban, hogy Jézus Isten Fia, félrevezetett a papok és rab-
bik hamis érvelése... A prófécia szavait is úgy ferdítették el, hogy
szentesítse a tévedést. Ha a nép őszintén tanulmányozta volna
az Igét, nem vezethették volna félre.

Sokan ma is ugyanolyan csalás áldozatai, mint egykor a zsi-
dó nép. A vallási tanítók saját értelmezésük és hagyományaik fé-
nyében olvassák a Bibliát, az emberek nem saját maguk kutat-
ják az Írásokat, s nem ennek alapján ítélik meg, hogy mi az
igazság. Alávetik magukat vezetőik véleményének, rájuk bízzák
lelküket. Az Ige hirdetése és tanítása az egyik eszköz, amelyet
Isten a világosság terjesztésére rendelt, de minden ember tanítá-
sát meg kell vizsgálnunk az Írások fényénél. Ha valaki imádko-
zó szívvel tanulmányozza a Bibliát, vágyakozik az igazság meg-
ismerésére, és engedelmeskedni is kíván annak, megkapja az is-
teni világosságot. Meg fogja érteni az Írásokat: »Ha valaki csele-
kedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tudományról...«” (Ján
7,17) (Ellen G. White: Jézus élete, 381., 385–387. o.)

4 Az egymást követő beszélgetések során milyen érvekkel for-
dultak szembe – elsősorban a vezetők – Jézussal? Ő hogyan
mutatott rá hitetlenségük okára?

Ján 7,47–48 „Feleltek azért nékik a farizeusok: »Vajon ti
is el vagytok-e hitelve? Vajon a főemberek vagy a farizeu-
sok közül hitt-e benne valaki?«”

Ján 8,29–34. 36–37. 43–45 „És aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.« Amikor ezeket mondta, sokan hittek Őbenne. Mondta azért Jézus az Őbenne hívő zsidóknak: »Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyjal az én tanítványaim vagytok. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.«

Feleltek néki: »Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek. Mi módon mondod, hogy szabadokká lesztek?«

Felelt nékik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek... Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek. Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok... Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja. Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nekem.«”

.....

.....

.....

Intő tanulságot hordoz azok magatartása, akik kezdettől fogva határozottan elutasították Jézust. A zsidó nép vezetői hatalmukat, tekintélyüket féltették Jézustól. A viták során egy cél vezérelte őket: hogyan igazolhatnák korábban kialakított álláspontjukat? Ennek érdekében mindent felhasználtak. Nem azon gondolkoztak el, amit Jézus mondott, mérlegre téve érveit és cselekedeteit. Ha ezt teszik, meggyőződhetnek volna arról, hogy Jézus nem megszállott őrült – amint egyesek állították (8,48) –, hanem arra a következtetésre jutottak volna, amire Nikodémus is: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem

teheti e jeleket, amelyeket Te teszel, hanem ha az Isten van vele.” (Ján 3,2) Ehelyett azonban arra figyeltek, hogyan köthetnek bele abba, amit Jézus mondott vagy tett. Semmitől sem riadtak vissza, hogy mint hitelre méltatlan csalót tüntessék fel Őt az emberek előtt. Sokszor nem is Jézusnak válaszoltak, szavaik sokkal inkább a népnek szóltak. Egész viselkedésük igazol egy lelki törvényszerűséget: ha az ember nem akar szóba állni valamivel, akkor számtalan érvet fog találni magatartása igazolására.

„Akik meghallják az igazság üzenetét, ritkán teszik fel így a kérdést: »Igaz ez?«, inkább azt firtatják: »De ki támogatja?« Tömegek ítélnék az elfogadók száma szerint, s még ma is felteszik a kérdést: »Vajon a tanult emberek vagy vallási vezetők közül hiszi-e valaki?«... Azonban nem érv az igazság ellen, hogy sokan nem akarják elfogadni, vagy hogy a világ nagy emberei, esetleg a vallási vezetők elutasítják.”

„Az emberi elmék különbözőek. Eltérő neveltetésű és gondolkodású személyek más és más benyomást nyernek ugyanazokról a szavakról. Még ha egy gondolat egészen tiszta és világos is valakinek az elméjében, akkor sem könnyű feladat, hogy azt a nyelv útján pontosan adja át egy más vérmérsékletű, neveltetésű és gondolkodású egyénnek. Mégis, ha őszinte, egyenes emberekhez szól, akkor bármilyen gyakorlati célból egyszerűen és világosan képes közölni mondanivalóját. Ha viszont beszélőtársa nem őszinte, és nem akarja belátni, megérteni az igazságot, akkor mindenben a saját céljainak megfelelően forgatja ki a szavakat. Elferdíti azok valódi értelmét, hitetlenségbe sodorja magát, és azt állítja, hogy azok a kijelentések nem igazak.”

„A zsidó vezetők azért nem fogadták el Jézust, mert az igazságot szólta, méghozzá bizonyossággal. Az igazság sértette ezeket az önigazult embereket. Az igazság leleplezte a tévtanok csalását, elítélte tanításukat és gyakorlatukat. S ők inkább behunyták szemüket az igazság előtt, semhogy megalázzák magukat, és bevallják tévedésüket. Nem szerették az igazságot. Hiába volt igazság, nem vágytak rá...”

A tanulás minden időre érvényes. Sokan kedvüket lelik az akadékoskodásban, bírálgatásban, olyan dolgok után kutatnak Isten Igéjében, amelyeket megkérdőjelezhetnek. Azt hiszik, ezzel gondolkodásuk függetlenségét, szellemi frissességüket bizonyítják.

Úgy képzelik, hogy a Biblia fölött mondanak ítéletet, holott az igazság őket ítéli el.

Nyilvánvalóvá válik, hogy képtelenek értékelni a mennyből származó és az örökkévalóságot átfogó igazságokat. Lelkük nem félemlik meg Isten igazságosságának hatalmas hegyvonulata előtt. Azzal foglalják el magukat, hogy szénát és szalmát hordjanak össze, így nyilvánvalóvá válik kicsinyes, földhözragadt természetük, megmutatkozik a szív, amely gyorsan elveszíti Isten értékelésének képességét.

Akinek szíve reagál az isteni érintésre, az azt kutatja, hogyan növekedhet Isten ismeretében, hogyan válhat jelleme nemessé, emelkedetté. Ahogyan a virág a Nap felé fordul, hogy annak ragyogó sugarai életre hívják csodás színeit, úgy fordul a lélek az Igazság Napja felé, hogy a mennyei világosság Krisztus kegyelmi ajándékaival díszítse jellemét.”

„A gáncoskodók kérdésére reagálva Jézus nem az áskálódásra felelt, hanem feltárta a lélek üdvösségének szempontjából életfontosságú igazságot. Azt mondta, hogy az igazság megértése és értékelése inkább a szíven, mint az értelmén múlik. Az igazságot lélekben kell elfogadni, ehhez az akarat beleegyezése szükséges... Az igazságot azonban a kegyelem szívbéli munkálkodása által fogadhatjuk be, s ennek feltétele a lemondás minden olyan bűnről, amelyet Isten Lelke felfed.

Bármilyen nagy lehetőséget kaphatunk az igazság megismerésére, mégsem válik hasznunkra, ha szívünk nem nyitott a befogadására, és nem mondunk le tudatosan minden szokásról és gyakorlatról, amely ellenkezik az igazság elveivel. Azok előtt, akik átadják magukat Istennek – őszintén vágyva arra, hogy megismerjék és cselekedjék az Ő akaratát –, az igazság Isten erejeként nyilvánul meg, üdvösségükre.” (Ellen G. White: Jézus élete, 387., 395–396., 383. o.; Szemelvények I., 18. o.)

5 Milyen megjegyzéseket fűzött Jézus ahhoz a büszke hitvalláshoz, hogy beszélgetőpartnerei „Ábrahám magvának” tartották magukat?

Ján 8,37–40 „»Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. Én azt beszélem, amit az én Atyámnál lát-

tam, ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoknál látatok.« Feleltek és mondták néki: »A mi atyánk Ábrahám.« Monda nékik Jézus: »Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte.«»

.....

.....

.....

„A farizeusok Ábrahám gyermekeinek vallották magukat. Jézus elmondta nekik, hogy ez csak akkor érvényes, ha azt cselekszik, amit Ábrahám... Az Ábrahám-tól való egyenes leszármazás önmagában értéktelen. Ha nincsenek vele lelki kapcsolatban, vagyis nem ugyanaz a lelkület munkálkodik bennük, és nem ugyanazokat a dolgokat cselekszik, akkor nem az ő gyermekei.

Ez az alapelv ugyanúgy érvényes egy másik kérdésben, amely régóta foglalkoztatja a keresztény világot, mégpedig az apostoli jogfolytonosság kérdésében. Az Ábrahám-tól való leszármazást nem a név biztosítja, hanem a jellem hasonlósága. Ugyanígy az apostoli jogfolytonosság sem az egyházi hatalom továbbadásában rejlik, hanem a lelki rokonságban. Az apostoli jogfolytonosság valódi bizonyítéka az apostoli lelkülettől indított élet, az általuk tanított igazság továbbadása és elhívése. Ez teszi az embert az evangélium első tanítójának egyenes leszármazottjává.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 394–395. o.)

6 Milyen egyértelmű kijelentéseket tett Jézus e beszélgetés során kilétéről és az Atyához való viszonyáról?

Ján 8,23. 29. 55–59 „És mondta nékik: »Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok. Ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való... És aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek... És nem ismeritek Őt, de én ismerem, és

ha azt mondom, hogy nem ismerem Őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek. De ismerem Őt, és az Ő beszédét megtartom. Ábrahám, a ti atyátok, örvendezett, hogy meglátja az én napomat. Látta is, és örült.» Mondták azért néki a zsidók: »Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad?« Mondta nékik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.« Köveket ragadtak azért, hogy reá hajigálják. Jézus pedig elrejtőzködött, és kiment a templomból, átmenvén közöttük, és ilyen módon eltávozott.”

.....

.....

.....

„Jézus a továbbiakban élesen szembeállította a zsidó vezetők és Ábrahám álláspontját. »Ábrahám, a ti atyátok, örvendezett, hogy meglátja az én napomat. Látta is, és örült.« Ábrahám hön vágyakozott látni a megígért Üdvözítőt... A nagy próba [Izsák feláldozásának a parancsa] azért nehezedett Ábrahámra, hogy megláthassa Krisztus napját, felismerje Isten nagy szeretetét a világ iránt, amely olyan hatalmas, hogy egyszülött Fiát a legszegényesebb halálra adta, és ezzel kiemelte a romlásból a Földet. Ábrahám Istentől tanulta meg a legnagyobb leckét, amelyet halandó valaha is kapott... Saját szenvedései tették lehetővé, hogy láthassa a Megváltó áldozati küldetését.

Izrael viszont nem értette meg, ami olyan kellemetlen volt büszke szívének. Krisztus Ábrahámra vonatkozó szavai nem tűntek nagy jelentőségűnek hallgatói számára. A farizeusok csupán új területet találtak az áskálódásra. Csúfondárosan visszavágtak, mintha azt akarnák bizonyítani, hogy Jézus nem tudja, mit beszél: »Még ötven esztendő sem vagy, és Ábrahámot láttad?« Jézus ünnepélyes méltósággal válaszolt: »Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett, én VAGYOK.« Csend borult a hatalmas sokaságra. Ez a galileai rabbi magának igényelte Isten nevét, amelyet az Úr Mózesnek kinyilatkoztatott, hogy kifejezze örökkévaló jelenlétének gondolatát. Önmagában létezőnek jelentette ki magát, annak, aki Izrael számára a Megígért, »akinek szár-

mazása eleitől fogva, öröktől fogva van» (Mik 5,2). A papok és vének újra kitörtek Jézus ellen: istenkáromlónak mondták... Most sokan, akik a népből a papok és vének oldalán álltak, köveket ragadtak, hogy ráhajigálják. »Jézus pedig elrejtőzködött, és kiment a templomból, átmenve közöttük, és ilyen módon eltávozott.« A Világosság fénylett a sötétségben, de »a sötétség nem fogadta be azt« (Ján 1,5).» (Ellen G. White: Jézus élete, 396–398. o.)

A hamis pásztorok és a „jó Pásztor”

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 9–10. fejezetét!

1 *Az előző párbeszéd után hogyan mutatta meg Jézus ismét, hogy Ő a világ világossága?*

Ján 9,1–7 „Amint eltávozott, látott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Kérdezték Őt a tanítványai: »Mester, ki vétkezett, ő, vagy a szülei, hogy vakon született?« Felelt Jézus: »Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei, hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.« Ezeket mondván, a földre köpött, nyálából sarat csinált, rákenete a sarat a vak szemére, és monda néki: »Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: Küldött).« Elment azért és megmosakodott, és megjött látva.»

.....

.....

.....

Jézus Krisztus kijelentése arra int, hogy az ember ne az okok keresése és az ezzel óhatatlanul együtt járó ítélkezés oldaláról közelítse meg mások betegségének, szenvedésének kérdését. Az élet miértjeinek ismereténél ma fontosabb kérdés számunkra, hogy mindaz, ami történik, mire jó, mire nyújt alkalmat. A szen-

vedés önmagában nem jó, de mindig alkalmat teremt arra, hogy a szenvedő ember életében „nyilvánvalókká legyenek az Isten dolgai”, s így végül Isten kegyelme nyomán minden szenvedés áldássá is válhat.

„A tanítványok hivatása nem az volt, hogy megtárgyalják, ki vétkezett és ki nem, hanem hogy megértsék Isten erejét és kegyelmét, amikor visszaadja a vak látását. Nyilvánvaló, hogy sem a sárban, sem a tóban, ahová a vaknak el kellett mennie megmosdani, nem volt gyógyító erő. Ez az életerő Krisztusban buzgott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 399. o.)

2 *Miből tudhatjuk, hogy ez az ember nem csupán fizikai értelemben nyert látást, hanem teljes gyógyulásban részesült Isten kegyelme által?*

Ján 9,13–17, 24–34 „Vitték őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. Mikor pedig Jézus a sarat csinálta és felnyitotta ennek szemeit, szombat volt. Szintén a farizeusok is megkérdezték azért őt, mi módon jött meg a látása? Ő pedig mondta nékik: »Sarat tett szemeimre, és megmosakodtam, és látok.« Mondták azért némelyek a farizeusok közül: »Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot.« Mások mondták: »Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket?« És hasonlós lett közöttük. Újra mondták a vaknak: »Te mit szólsz őröla, hogy megnyitotta a szemeidet?« Ő pedig mondta: »Hogy próféta.«

...Másodszor is szólították azért az embert, aki vak volt, és mondták néki: »Adj dicsőséget az Istennek, mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.« Felelt azért az, és mondta: »Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.« Újra mondták pedig néki: »Mit csinált veled? Mi módon nyitotta meg a szemeidet?« Felelt nékik: »Már mondom néktek, és nem hallottátok? Miért akarjátok újra hallani? Avagy ti is az Ő tanítványai akartok lenni?« Szidalmazták azért őt, és mondták: »Te vagy annak a tanítványa, mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten, erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.« Felelt az ember és mondta nékik: »Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok, honnan

való, és az én szemeimet megnyitotta. Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, hanem ha valaki istenfélő, és az Ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. Öröktől fogva nem hallatott, hogy vakon születtnek szemeit valaki megnyitotta volna. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.« Feleltek és mondták néki: »Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket?« És kivetették őt.»

Írjuk ki a gyógyult ember Jézusra vonatkozó állásfoglalásait:

.....
.....
.....

„A férfi, aki visszanyerte látását, hálatelt szívvel gyönyörködött a természet csodálatos színeiben, a föld és az ég szépségében. Nyíltan és őszintén beszélt tapasztalatáról, de újra megpróbálták elhallgattatni: »Adj dicsőséget az Istennek, mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös!« Azaz, ne mondd még egyszer, hogy ez az ember adta vissza a látásodat, hanem Isten tette ezt.

Igyekeztek összezavarni a sok beszéddel, hátha maga is elhízi, hogy be lett csapva. Sátán és gonosz angyalai a farizeusok oldalán álltak, egyesítve erejüket és ravaszságukat az emberi okoskodással, hogy csökkentsék Krisztus befolyását. Gyengíteni akarták a sokakban elmélyülő meggyőződést. Isten angyalai is jelen voltak, hogy erősítsék a férfit, aki visszanyerte látását.

A farizeusok nem ismerték fel, hogy nem csupán azzal a férfival állnak szemben, aki vakon született, ezért nem válhatott tanult emberré; nem ismerték Őt, aki ellen valójában hadakoztak. Isteni világosság ragyogta be a meggyógyított férfi lelkét. Miközben a képmutató farizeusok megpróbálták rávenni a hitetlenségre, Isten segített neki, hogy határozott és jól célzott válaszokat adhasson, és ne lehessen becsapni.

Az Úr Jézus tudta, milyen megpróbáltatás vár erre az emberre. Ezért Ő adott neki kegyelmet, és segítséget mondanivalója megfogalmazásához, így a látását visszanyert férfi Krisztus bizonyágtevője lehetett. Szavai súlyos megrovást jelentettek a kér-

dezők számára. Ők az Írások értelmezőinek tartották magukat, a nemzet vallási vezetői voltak, s íme itt áll valaki, aki csodákat tesz, és ők – saját bevallásuk szerint – nem tudták, honnan van a hatalma, nem ismerték jellemét.” (Ellen G. White: Jézus élete, 401–402. o.)

3 Miben különbözött a meggyógyított férfi a farizeusoktól? Mire figyelmeztet bennünket is Jézus és a farizeusok között lezajlott párbeszéd?

Ján 9,35–41 „Meghallotta Jézus, hogy kivetették őt, és amikor találkozott vele, mondta neki: »Hiszel-e te az Isten Fiában?« Felelt az és mondta: »Ki az, Uram, hogy higgyek benne?« Mondta pedig néki Jézus: »Láttad is őt, és aki beszél veled, ő az.« Ő pedig mondta: »Hiszek, Uram.« És imádta Őt. És mondta Jézus: »Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek.« És hallották ezeket némely farizeusok, akik vele voltak, és mondták néki: »Avagy mi is vakok vagyunk?« Mondta nekik Jézus: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.«”

.....

.....

.....

„A Megváltó kérdésére: »Hiszel-é te az Isten Fiában?«, a látását visszanyert férfi kérdéssel válaszolt: »Ki az Uram, hogy higgyek benne?« Jézus így felelt: »Láttad is őt, és aki beszél veled, Ő az.« A férfi a Megváltó lábához borult, és imádta Őt. Nemcsak természetes látását nyerte vissza, hanem értelmének szemei is megnyíltak. Krisztus megnyilatkozott a lelkének, ő pedig elfogadta mint Isten Küldöttét. A farizeusok egy csoportja odagyűlt, s láttukra Jézus elgondolkozott, milyen ellentétes eredménye lett szavainak és tetteinek... Ő azért jött, hogy megnyissa a vakok szemeit, világot árásszon a sötétségben ülőkre... Az emberek, akik látták a Megváltót ittjártakor, abban a kiváltságban részesültek, hogy töké-

letesebb kinyilatkoztatást láttak az isteni jelenlétről, mint amelyet azelőtt valaha is kapott a világ. Az istenismeret tökéletesebben feltárult előttük. Ám ugyanebben a kinyilatkoztatásban ítélet is elhangzott az emberek felett. Jellemük megpróbáltatott, sorsuk meghatározatott.

Az isteni erő megnyilatkozása nyomán – amely a vakon született embernek visszaadta természetes és lelki látását – a farizeusok még mélyebb sötétségbe sodródtak. Krisztus hallgatói közül néhányan, mivel érezték, hogy szavai nekik szólnak, megkérdezték: »Avagy mi is vakok vagyunk-é?« Jézus így felelt: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök.« Ha Isten lehetetlenné tette volna számotokra az igazság megértését, tudatlanságotokban nem rejlene bűn. »Ám ti azt mondjátok, hogy látunk.« Azt hiszitek, képesek vagytok látni, és visszautasítjátok az egyedüli módot, amelynek segítségével megnyílhatnának a szemeitek. Krisztus végtelen segítséget ad annak, aki belátja, hogy rászorul erre a segítségre. A farizeusok azonban nem vallották meg, hogy Krisztus kegyelmére szorulnak, nem voltak hajlandók Krisztushoz jönni, így vak-ságban maradtak, és vakságukért ők voltak a felelősek. Jézus ezt mondta: »A ti bűnötök megmarad.«” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 402–403. o.)

4 *Hogyan értelmezte maga Jézus a jó pásztorról szóló példabeszédet? Mely részletek vonatkoznak Krisztusra? Mit tudunk meg Jézus és az „Ő juhai” kapcsolatáról?*

Ján 10,1–7, 11 „»Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit, és a juhok hallgatnak annak szavára, és juhait nevéükön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti a juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját.« Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mi az, amit szólt nekik. Újra mondta azért nekik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja... Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért.«”

Jézus kijelentése

– önmagáról:

.....

– az Ő juhairól:

.....

„A keleti juhoklok rendszeren fallal vagy karókerítéssel vannak körülvéve, és csak egy ajtajuk vagy kapujuk van. Az ilyen akolba több pásztor is behajtja a nyáját, és egy bojtár vagy kapus őrizetére bizza, aki az ajtót belülről jól elzárja, és egész éjjel a juhokkal marad. Reggel a pásztorok odajönnek az ajtóhoz, a kapus kinyitja, és mindegyik a saját juhait hívja... A pásztorok és kutyáik nálunk is ismernek minden egyes eléjük kijáró állatot; Keleten a juh és pásztorra közti kapcsolat még szorosabb... Utazók beszélnek, hogy felöltöztek a pásztor ruhájába, és hívták a juhokat, de azok nem mentek utánuk, ellenben ha a pásztor az utazók ruháját vette magára, a juhok követték, megismerték a hangjáról...” (Dr. Pongrácz József: János evangéliuma magyarázata, 167. o.)

„Én vagyok a juhoknak ajtaja” – mondta Jézus. Az ajtó mind a juhok, mind a pásztorok számára fontos. Krisztus nyájához csak Krisztuson mint ajtón keresztül lehet csatlakozni. Ezzel Jézus azt fejezi ki, nem elég az igazság eszmei elfogadása, nem elég egyetértenünk a bibliai tanításokkal, ennél többre van szükségünk: Őt kell befogadnunk, át kell engednünk neki életünk irányítását. Ez pedig csak azoknak lehetséges, akik önmagukat elveszettnek látták meg, de elfogadták Krisztust mint egyetlen reménységüket. Akiknek a hit Krisztussal való személyes közösséget (nem pedig csak hitvallást), a megtérés pedig Jézus Krisztushoz térést jelent, azok léptek be ezen az ajtón.

Jézus Krisztus, az igazi pásztor, minden pásztor példaképe. A jó pásztor legfőbb jellemzője, hogy „életét adja a juhokért”. Tulajdonosa a juhoknak, ezért nem hátrál meg a nehézségek látán, hanem a legnagyobb áldozatot is vállalja értük... Meghitt, szoros, személyes kapcsolat van minden egyes juh és pásztor között. Krisztus egyedülálló módon ismeri minden „juhát”, is-

meri gyermekei gondolatait, érzelmeit, vágyait, küzdelmeit. Tudja, mikor mire van szükségük. Célja, hogy „életük legyen és bővelkedjenek” (Ján 10,10). Gyermekeivel való kapcsolatát Jézus ahhoz a meghitt, bensőséges, szoros kapcsolathoz hasonlítja, amely Őt fűzi az Atyához (Ján 10,30).

„Ahogyan a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját... Jézus így szól: »Neveden hívtalak téged, enyém vagy!« (Ésa 43,1) ...Jézus személyesen ismer minket, és megindul gyengeségeink láttán. Ismeri a házat, amelyben lakunk... Minden lelket olyan tökéletesen ismer, mintha az az ember volna az egyetlen, akiért Ő meghalt. Mindenki bánata fáj a szívének. A segélykiáltás eljut fülébe... Mindenkiel úgy törődik, mintha más nem is volna a világon.

»A maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket... És a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.« (Ján 10,3–4) A keleti pásztor nem hajtja a juhait. Elöl jár, úgy hívja őket. Ismerik a hangját, engedelmeskednek hívásának. Így tesz a jó Pásztor is juhaival... Senkit sem kényszerít, hogy kövesse. »Emberi kötelékekkel vontam őket – mondja –, szeretetnek köteleivel.« (Hós 11,4) Nem a büntetéstől való félelem, s nem az örökkévaló jutalom reménye készíti Krisztus tanítványait, hogy kövessék Őt. Látják a Megváltó végtelen szeretetét, amely megnyilvánul földi vándorútján a betlehemi bölcsőtől a Golgota keresztféig, s Ő vonzza, meglágyítja és engedelmességre bírja a lelkeket. Szeretet ébred az Őrá tekintők szívében. Hallják a hangját és követik Őt.

Ahogyan a pásztor nyája előtt jár, s elsőnek találkozik az út veszélyeivel, úgy tesz Jézus is népével. »Amikor kiereszti a juhait, előttük megy.« (Ján 10,4) A mennybe vezető utat megszentelik a Megváltó lábnyomai. Lehet az ösvény meredek és rögös – Jézus végigment rajta. Lábai taposták a kegyetlen töviseket, s tették az ösvényt könnyebbé számunkra. Minden terhet, amit el kell viselnünk, Ő maga is hordozott.» (Ellen G. White: Jézus élete, 407–408. o.)

5 Milyen kijelentéseket tett Jézus a hamis pásztorokról?

Ján 10,8. 10. 12–13 „Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, de nem hallgattak rájuk a juhok... A tolvaj nem egyébért jó, hanem hogy lopjon, öljön és pusztosítsa meg a házat, amelyben laknak. A juhok pedig nem ismerik az idegen hangját, hanem csak az ő hangját hallgatják, amely megszólítja őket, hogy jöjjenek ki a házból, és jöjjenek ki a juhokhoz, akiket a jó pásztor ismeri, és akiket ő vezeti ki a világból, és a jó pásztor megmenti őket.”

títson. Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővelkedjenek... A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, s elhagyja a juhokat és elfut, és a farkas elragadozza azokat, s elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.”

.....

.....

.....

„A tolvaj, aki inkább ravaszsággal, a rabló, aki erőszakkal él.” (Dr. Pongrácz, i. m., 167. o.) Mindkettő közös jellemzője, hogy nem a „rendes úton”, a „kapun át” közelítik meg a juhokat, mint a pásztorok, hanem más módon. Ez esetben Jézus személye, egyetlen Megváltó volta, jelleme és életpéldája háttérbe szorul, s más eszmék vagy személyek kerülnek előtérbe (vö. Csel 20,28–32, 2Thessz 2,1–12). Nemcsak az elfogadhatatlan, ha valaki ravasz módon eltorzítja a Krisztusról szóló evangéliumot, hanem az is, ha erőszakkal, türelmetlen, ítélkező lelkülettel képviseli azt.

„Sokan jöttek, akik egyéb dolgokra irányították a világ figyelmét. Ceremoniákat, vallási rendszereket találtak ki, mert ezek által reméltek megigazulást, megbékélést Istennel, így akartak bejutni aklába. Az egyetlen ajtó azonban Krisztus, és aki valami mást próbál Krisztus helyére tenni, vagy más úton akar az akolba jutni, az tolvaj, rabló.

A farizeusok nem léptek be az ajtón. Más úton hatoltak be az akolba, nem Krisztus által, nem végezték az igaz pásztor munkáját. A papok és főemberek, írástudók és farizeusok tönkretették az élő legelőket, beszennyezték az élő vizek forrásait. Az ihletett Ige híven írja le a hamis pásztorokat: »A gyengét nem erősítették, és a beteget nem gyógyítottátok, a megtörtöttenem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok... hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk.« (Ezék 34,4)

A filozófusok, tanítók minden korban elméleteket adtak elő a világnak, hogy elegyet tegyenek a lélek szükségleteinek. Minden pogány népnek megvoltak a maguk nagy tanítói és vallási rend-

szerei, amelyek Krisztusétől eltérő megváltást ajánlottak. Az emberek szemét elfordították az Atya arcáról, s szívük félt attól, aki-től csak áldást kaptak. Munkájuk arra irányult, hogy megfosszák Istent attól, ami a teremtés és megváltás jogán az övé. Ezek a hamis tanítók megrabolják az embereket. Milliók kötődnek szorosan hamis vallásokhoz szolgai félelem rabságában, lélektelen közömbösségben robotolnak, mint az igavonó állatok, megfosztva reménytől, örömtől, kilátásoktól itt a földi életben, tompa félelemmel tekintve a túvilágra... Aki az embert elfordítja Krisztustól, az az igazi fejlődés forrásától fordítja el: megfosztja az élet reménységétől, céljától és dicsőségétől. Tolvaj és rabló tehát.” (Ellen G. White: Jézus élete, 405–406. o.)

6 Milyen két hatalmas ígéretet kapcsolt Jézus a jó Pásztorról mondott példabeszédéhez?

Ján 10,16. 27–29 „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók. Azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra, és lesz egy nyáj és egy pásztor.¹

...Az én juhaim hallják az én szómat, én ismerem őket, és követnek engem. Én örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek, senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél, és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyám kezéből.”

.....

.....

.....

Jézus az, aki megkeresi juhait, sorra járva az aklokat kiszólítja onnan övéit, s mindaddig végzi ezt a munkát, amíg minden juhát meg nem találta. Amikor teljesül az ígéret: „lesz egy nyáj és egy pásztor”, akkor lezárulhat a történelem. A végidő Isten

¹ Pontosított fordításban idéztük ezt a Biblia-verset.

által teremtett, igaz, keresztény egysége, amely a hívő „maradékot” gyűjti össze, nem Isten szavának mellőzésével fog megvalósulni (ami az ökumenikus mozgalom programja), hanem éppen az Ő szavának felismerése és követése által.

„Bár fölemelkedett Isten színe elé, s osztozik a világegyetem trónján, Jézus mit sem veszített irgalmas természetéből. Ugyanaz a kedves, együtt érző szív ma is nyitva áll az emberiség minden keserve előtt... Sohasem mond le egyetlen emberről sem, akiért meghalt. Ha követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, Ő biztos kézzel megtartja őket. Minden próbánkban olyan segítőnk van, aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek... Bármennyire is szereti egy pásztor a juhait, fiait és lányait még jobban szereti. Jézus nem csak a mi pásztorunk... Gyermekéiként szeret minket. Téged is szeret!... Bízzál tehát!”

„Krisztus soha nem hagyja cserben azokat, akikért meghalt. Mi elhagyhatjuk Őt, minket legyőzhet a kísértés, de Krisztus soha nem fordul el attól, akiért saját életével fizette meg a váltságdíjat... Ő, aki nem szunnyad, aki állandóan tervei véghezvitelén munkálkodik, előreviszi művét. Meghiúsítja a gonosz emberek szándékát, és összezavarja azoknak a tanácsát, akik rosszat forralnak népe ellen. A Király, a seregek Ura a kérubok között ül. A nemzetek harca és kavargása közepette őrzi népe nyugalmát. Amikor a királyok erősségei összeomlanak, amikor a harag nyilai áthatolnak Isten ellenségeinek szívéen, népe biztonságban van a Mindenható karjában.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 408–409. o.; *Próféták és királyok*, 111–112. o.)

Jézus legnagyobb csodájának hatása

Olvassuk el előzetesen

János evangéliuma 11,1–12,19 verseit!

1 *Milyen kapcsolatban volt Jézus Lázárral és testvéreivel? Miért nem sietett azonnal Lázár segítségére, amikor hírt kapott a betegségéről?*

Ján 11,3 „Küldtek azért a testvérek Őhöz, mondván: »Uram, íme, akit szeretsz, beteg.«”

Ján 11,5–16 „Szerette pedig Jézus Mártát és annak nőtestvérét, és Lázárt. Mikor azért meghallotta, hogy beteg, akkor két napig maradt azon a helyen, ahol volt.

Ezután aztán mondta a tanítványainak: »Menjünk ismét Júdeába.« Mondták néki a tanítványok: »Mester, most akartak téged megkövezni a Júdeabeliek, és újra oda mégy?« Felelt Jézus: »Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát. De aki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság.« Ezeket mondta.

Ezután monda nekik: »Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felköltsem őt.« Mondták azért a tanítványai: »Uram, ha elaludt, meggyógyul.« Pedig Jézus annak haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. Ekkor azért nyilván mondta nekik Jézus: »Lázár meghalt. És örülök, hogy nem voltam ott tiérettetek, hogy higgyetek. De menjünk el őhöz!«

Mondta azért Tamás, aki Ikernek mondatik, a tanítványtársainak: »Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.«”

Jézus és Lázár családjának kapcsolatáról János evangéliumán kívül csak Lukács evangéliuma ír (Luk 10,38–42). Jézust mély, meghitt barátság, szeretet fűzte Lázárhoz és testvéreihez.

„Jézus egyik legállhatatosabb tanítványa a bethániai Lázár volt. Első találkozásuk óta erősen hitt Krisztusban, mélyen szerette, csakúgy, mint őt a Megváltó. Krisztus Lázárért művelte legnagyobb csodáját. A Megváltó mindenkit megáld, akinek szüksége van a segítségére, az egész emberi családot szereti, de vannak olyanok, akikhez különlegesen gyengéd kapcsolat fűzi. Ilyen volt a bethániai család... Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátai és tanítványai vendégszeretetétől függött, s gyakran, ha elfáradt és társaságra vágyott, boldoggá tette, hogy ebben a békés otthonban igaz barátokra talált, távol a dühös farizeusok gyanakvásától és féltékenységtől. Itt őszinte, tiszta, szent barátságot alakíthatott ki. Egyszerűen, teljesen szabadon beszélhetett, mert tudta, hogy szavait megértik és meg is őrzik... Barátaihoz nem kellett példázatokban szólnia.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 441–442. o.)

E barátság ismeretében érthetetlen volt a tanítványok számára, miért nem indult Jézus azonnal útnak, amikor Lázár betegségéről értesült. Jézus Krisztus azonban most is tudatosan cselekedett, mint életében minden alkalommal. Nem befolyásolták személyes érzelmei, pedig biztos, hogy neki és Lázár nővéreinek is könnyebb lett volna, ha azonnal útra kel és meggyógyítja a haldokló Lázárt. A tanítványoknak azonban másra volt szükségük.

„Krisztusnak nemcsak a szeretett bethániaiakra kellett gondolnia, hanem tanítványai oktatására is... Az ő kedvükért engedte Lázárt meghalni. Ha a betegség meggyógyításával állítja helyre barátja egészségét, akkor nem vihette volna véghez azt a csodát, amely a leghathatósabban bizonyította istenségét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 443., 445. o.)

Létezik-e a mi életünkben ahhoz hasonló meghitt barátság, testvéri közösség, mint amilyen Jézus és Lázár között volt? Fontos döntések idején készek vagyunk-e érzelmeink ellenében is az isteni vezetésre bízni életünket?

2 *Milyen küzdelemben volt része Mártának és Máriának, míg Jézus megérkezett? Hogyan hatott ez a megpróbáltatás a hitükre?*

Ján 11,3–4. 6. 17 „Küldtek azért a testvérek Őhozzá, mondván: »Uram, íme, akit szeretsz, beteg.« Jézus pedig, amikor ezt hallotta, mondta: »Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsóíttessék általa az Istennek Fia.« ...Mikor azért meghallotta, hogy beteg, akkor két napig azon a helyen maradt, ahol volt... Elmenvén azért Jézus, úgy találta, hogy az már négy napja volt sírban.»

Ján 11,21–27. 32 „Mondta azért Márta Jézusnak: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.« Mondta néki Jézus: »Feltámad a te testvéred.« Monda néki Márta: »Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.« Mondta néki Jézus: »Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, élni fog, és aki csak él és hisz énbennem, nem hal meg örökre.¹ Hiszed-e ezt?« Mondta néki: »Igen Uram, én hiszem, hogy Te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jövendő volt.« ...Mária azért, amint odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt, a lábaihoz esett, s mondta néki: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem!«”

.....
.....
.....
„Lázár nővérei látták, milyen súlyos betegség támadta meg testvérüket, de tudták, hogy Krisztus képes mindenféle betegséget meggyógyítani. Hitték, hogy együtt érez velük fájdalemben, ezért

1 Pontosított fordítás szerint.

nem sürgették azonnali eljövetelét, hanem ezt a bízó üzenetet küldték: »Akit szeretsz, beteg.« Úgy gondolták, azonnal válaszol az üzenetre, és amint lehet, eljön hozzájuk Bethániába. Nyugtalanul vártak egy szót Jézustól. Amíg az életnek csak egy szikrája pislogott fivérükben, imádkoztak és figyelték, jön-e Jézus. A küldött azonban nélküle tért vissza. Ezt az üzenetet hozta: »Ez a betegség nem halálos« (Ján 11,4), ezért ragaszkodtak reményükhöz, hogy Lázár meggyógyul. Szelíden próbálták a remény és bátorítás szavait szólni a szinte öntudatlan szenvedőnek.

Keserűen csalódtak, amikor Lázár meghalt, de érezték Krisztus megtartó kegyelmét, és ez megóvta őket attól, hogy bármivel megvádolják a Megváltót... Jézus látta megtört szívük bánatát, amikor testvérük a halállal küzdött. Érezte a fájdalom minden nyilat, amikor így szólt tanítványaihoz: »Lázár meghalt.« (Ján 11,14)

Ha Krisztus a betegszobában lett volna, Lázár nem hal meg, mert Sátánnak nem lett volna hatalma felette az Életadó jelenlétében. Ezért Krisztus távol maradt. Megengedte, hogy Lázár meghaljon, s szenvedő testvérei lássák őt a sírban fekvődni. Krisztus tudta, hogy amikor halott fivérükre néznek, Megmentőjükbe vetett hitük súlyosan megpróbáltatik. Azt is tudta azonban, hogy e küzdelem nyomán hitük sokkal nagyobb erővel ragyog majd fel... Nem azért késlekedett, mert már kevésbé szerette őket... „Türetetek, hogy higgyetek” – mondta a tanítványainak (Ján 11,15). Mindenkihez, aki el akarja érni Isten vezető kezét, a legmélyebb csüggedés órájában van legközelebb az isteni segítség. Később hálsán tekintünk vissza utunk legsötétebb szakaszára. »Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből.« (2Pét 2,9) Ő minden kísértésből és próbából erősebb hittel, gazdagabb tapasztalatokkal hozza ki az embert.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 442–443., 445. o.)

Tudunk-e mi is hasonló bizalmat tanúsítani Megváltónk iránt akkor, amikor látszólag magunkra hagy és nem teljesednek ígéretei? Véssük a szívünkbe: a hittel kiállt próbák vége mindig csodálatos tapasztalat, győzelem, lelki gazdagodás.

3 *Miért sírt Jézus Lázár sírjánál, hiszen tudta, hogy rövidesen feltámasztja őt?*

Ján 11,18–19. 31. 33–44 „Jézus azért, amint látta, hogy [Mária] sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsult lelkében és igen megrendült. És mondta: »Hová helyeztéték

őt?» Mondták néki: »Uram, jer és lásd meg!« Könnyekre fakadt Jézus.

Mondták azért a zsidók: »Ímé, mennyire szerette őt!« Némelyek pedig mondták közülük: »Nem megtehetette volna ez, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?«

Jézus pedig újra felindulva magában, odament a sírhoz. Az pedig egy üreg volt, és kő feküdt rajta. Monda Jézus: »Vegyétek el a követ!«

Mondta néki a meghaltak nőtestvére, Márta: »Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.« Mondta néki Jézus: »Nem mondtam-e néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Isten dicsőségét?«

Elvették azért a követ onnan, ahol a meghalt feküdt. Jézus pedig felemelte szemeit az égre, és mondta: »Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy Te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy Te küldtél engem.« És mikor ezeket mondta, fennszóval kiáltott: »Lázár, jöjj ki!« És kijött a meghalt, lábain és kezében kötélekkel megkötözve, és az orcája kendővel volt leborítva. Mondta nekik Jézus: »Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni!«”

.....
.....
.....
.....

Bethánia mintegy három kilométerre feküdt Jeruzsálemtől, s onnan is sokan jöttek vigasztalni a testvéreket.

„Krisztus nem ment azonnal a házba, hanem megállt az út mentén, egy csöndes helyen. A zsidók barátaiak vagy rokonaik elhunytakor nagyszabású, feltűnő ceremóniát rendeztek, és ez nem volt összhangban Krisztus lelkületével. Hallotta a fizetett siratók jajveszékélését, és nem akart ilyen zűrzavarban találkozni a nővérekkel. A gyászoló barátok közt voltak a család rokonai is, akik

közül többen felelős, magas pozíciót töltöttek be Jeruzsálemben. Ezek közül néhányan Krisztus legádázabb ellenségei voltak. Ő látta szándékukat, ezért nem ismertette meg magát rögtön... Olvasott az összegyűltekek szívében. Látta, hogy sokan csak tettetik, mutatják a fájdalmat... Leránthatta volna róluk a színlelt bánat leplét. Mégis fékezte jogos felháborodását.

...Együtt mentek a sírhoz. Igen szomorú jelenet volt: Lázárt nagyon szerették, nővérei és barátai megtört szívvel siratták. Az emberi szenvedés láttán, és amiatt, hogy a lesújtott barátok gyászolják a halottat, miközben ott áll a világ Megváltója, »könyekre fakadt Jézus« (Ján 11,35). Bár Isten Fia volt, magára öltötte az emberi természetet, s megindította az emberi bánat. A szenvedés mindig együttérzést keltett szelíd, szánakozó szívében.

Jézus azonban nemcsak a Mária és Márta iránti emberi együttérzésből sírt. Könnyeiben a fájdalom annnyival múlta felül az emberi fájdalmat, amennyivel az ég magasabb a földnél. Krisztus nem Lázárért sírt, hiszen éppen elő akarta hívni a sírból. Azért sírt, mert sokan, akik most Lázárt gyászolják, hamarosan eltervezik az Ő halálát, aki a feltámadás és az élet.

Mennyire képtelenek voltak a hitetlen emberek helyesen értelmezni könnyeit! Egyesek, akik csak a helyszínt, a külső körülményeket vélték szomorúsága egyetlen okának, halkan megjegyezték: »Ímé, mennyire szerette őt!« Mások el akarták vetni a hitelenség magvait a jelenlévők szívébe, s csúfolódva kérdezték: »Nem meglehetne volna ez, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?« Ha Jézusnak volt hatalma, hogy megmentse Lázárt, miért hagyta szenvedni és meghalni?

Krisztus prófétái szemmel látta a farizeusok és szadduceusok ellenségességét. Tudta, hogy az Ő halálát tervezgetik. Tudta, hogy egyesek, akik látszólag most oly együttérzőek, hamarosan bezárják maguk előtt a menny ajtaját és Isten városának kapuját. Az elkövetkező esemény – megaláztatása és megfeszítése – Jeruzsálem lerombolását fogja eredményezni, s akkor senki sem siratja majd a halottakat. A Jeruzsálemre váró pusztulás világosan eléje rajzolódott. Látta, amint a várost körülveszik a római légiók. Tudta, hogy sokan, akik most Lázárért sírnak, meghalnak majd Jeruzsálem ostromában – és remény nélkül halnak meg.

Krisztus nemcsak az eléje táruló kép miatt sírt. Korszakok nyomorúságának súlya nehezedett rá. Látta a szörnyű követke-

ményeket, amelyeket Isten törvényének áthágása okoz... Végigtekintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket, halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban, országban élt emberi család kinja átjárta a szívét. A bűnös emberi nemzetség bajai lelkére nehezedtek, s könnyeinek forrása feltört, hiszen arra vágyott, hogy minden bánaton enyhíthessen.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 446., 448–449. o.)

4 *Hogyan hatott a nyilvánvaló csoda a jelenlévőkre, és azokra is, akik később hallották?*

Ján 11,45–46 „Sokan hittek azért benne ama zsidók közül, akik Máriához mentek, és látták, amiket cselekedett. De némelyek azok közül elmentek a farizeusokhoz, és elbeszéltek nekik, amiket Jézus cselekedett.”

Ján 12,9–18 „A zsidók közül azért nagy sokaság értesült arról, hogy Ő ott van: és odamentek nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, akit feltámasztott a halálból... A zsidók közül sokan őmiatta mentek oda és hittek Jézusban. Másnap a nagy sokaság, amely az ünnepre *jött, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, vette a pálmaágakat, és kiment elébe, s kiáltott: »Hozsánna: Áldott, aki jön az Úrnak nevében, az Izraelnek ama királya!«... A sokaság azért, amely Ővele volt, amikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyosságot tett. Azért is ment Őelébe a sokaság, mivel hallotta, hogy ezt a csodát művelte.”

.....
.....
.....
„Krisztus azért indult késlekedve Lázárhoz, mert kegyelmi célja volt azok érdekében, akik még nem fogadták el Őt. Azért várt, hogy Lázár halálából való feltámasztásával újból bizonyítsa makacs, hitetlen népének: Ő valóban „a feltámadás és az élet” (Ján 11,25). Nem akarta feladni a reményt a népet, Izrael házának szegény, tévelygő juhait illetően. Fáj a szíve megértetlenségük mi-

att. Kegyelmében még egyszer bizonyítani akarta nekik, hogy Ő a Helyreállító, aki egyedül képes életet és halhatatlanságot adni. Ez olyan bizonyíték volt, amelyet nem magyarázhattak félre a papok. Ezért késlekedett Bethániába menni. Lázár feltámasztásával koronázta meg csodáit, Isten pecsétjét helyezte ezzel munkájára, isteni jogcímére.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 445–446. o.)

Olyan nyilvánvaló és letagadhatatlan csoda történt, amely minden eddigit felülmúlt. Bár Jézus korábban is támasztott fel halottat (Jairus lánya: Márk 5,22–23. 35–43, és a naini özvegy fia: Luk 7,11–17), ám Lázár feltámasztása több szempontból is más volt, mint az előzőek. Lázár már négy napja a sírban volt, teste oszlásnak indult. Azt, hogy valóban meghalt, senki sem vonhatta kétségbe. Hatalmas tömeg volt jelen, amikor Jézus imádkozott és feltámasztotta őt a puszta szavával. Emberek vettek el a sírról a követ, emberek oldozták el Lázár köteleit. Ezek a tények az ügyeskedés minden lehetőségét kizárták. Mindez pedig nem a távoli Galileában, hanem Jeruzsálem közvetlen közelében történt. Senki nem vonhatta ki magát az esemény hatása alól, mégis azt olvassuk az evangéliumban, hogy csak „sokan hittek”, de voltak, akik a farizeusokhoz mentek. Még ez a hatalmas csoda sem volt elég ahhoz, hogy mindenki higgyen, aki jelen volt.

Lázár feltámasztása nem sokkal a páska ünnepe előtt történt. Jézus egy kis időt visszavonultságban töltött, majd hat nappal húsvét előtt érkezett Bethániába, ahol vendégül látták Őt. Másnap került sor diadalmas jeruzsálemi bevonulására. Már a bethániai vacsorára is sokan érkeztek csak azért, hogy lássák Lázárt, aki a halálból tért vissza, és Jézust, aki feltámasztotta őt. A bevonulás alkalmával ezek az emberek is csatlakoztak a Jézust kísérő menethez, és bizonytságot tettek. Bizonyágtételük hatására indultak ki sokan Jeruzsálemből is Jézus elé, hogy fogadják Őt mint Messiás királyt. Jézus utoljára kínálta fel kegyelmét a vároznak. Semmi nem készíthetett jobban utat ahhoz, hogy elfogadják Őt, mint Lázár feltámasztása.

„A világ korábban sosem látott ilyen diadalmenetet. Nem hasonlított a föld híres hódítóinak bevonulásához. Nem követte szomorú foglyok hosszú sora, sem nagy értékű hadizsákmány. A Megváltót a bűnös emberekért végzett szeretetmunkájának dicső eredményei vették körül: Sátán hatalmából megmentett foglyok

voltak ők, Istent dicsérték szabadulásukért. A vakon született férfi ment elöl, akinek Jézus visszaadta látását. Az egykor néma ember hosszannázott a leghangosabban, akinek Ő oldotta meg a nyelvét. A nyomorékok, akiket meggyógyított, örömmel lengették a pálmáigakat a Megváltó előtt. Özvegyek és árvák dicsőítették Jézus nevét, mert irgalmasságot cselekedett velük. A megtisztított leprások tiszta ruhájukat terítették eléje, s a dicsőség királyaként üdvözölték Őt. Azok is ott voltak, akiket hangja a halál álmából ébresztett föl. Lázár – akit láttak a sírban – vezette az állatot, amelyen a Megváltó ült.” (Ellen G. White: Jézus élete, 482. o.)

5 Mire indította a csoda híre a Szanhedrin tagjait? Mi volt a döntésük végső indítéka?

Ján 11,47–53 „Egybegyűjtötték azért a papi fejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondták: »Mit cselekedjünk, mert ez az ember sok csodát művel? Ha ekképpen hagyjuk, mindenki hinni fog benne: és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.« Egy pedig közülük, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, mondta nékik: »Ti semmit sem tudtok. Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.« Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap volt, jövendőt mondott, hogy Jézus meg fog halni a népért, és nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse. Ama naptól azért azon tanakodtak, hogy Őt megöljék.”

Ján 11,57 „A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse meg, hogy Őt megfogják.”

Ján 12,10–11 „A papi fejedelmek pedig tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék, mivelhogy a zsidók közül sokan őmiatta mentek oda és hittek Jézusban.”

Ján 12,19 „Mondták azért a farizeusok egymás között: »Látjátok-e, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ Őutána megy.«”

.....
.....
.....
.....

Míg korábban, a vakon született esetében először megpróbálták tagadni a csoda tényét, most ezt meg sem kísérelték. Azonban az, hogy elfogadják Jézust Messiásnak, szóba sem került. Jézussal szembeni ellenállásuk, gyilkos indulatuk annál inkább nőtt, minél nyilvánvalóbbá vált Jézus hatalma. Egy kérdés foglalkoztatja csak őket: mit tegyenek, hogy megőrizték a nép feletti befolyásukat? A farizeusok és a szadduceusok félretették nézeteltéréseiket, és egységre jutottak abban, hogy valamit tenniük kell. (Lázár feltámasztása a szadduceusokat is szembefordította Jézussal, hiszen ők tagadták a halálból való feltámadás lehetőségét.)

Ebben a helyzetben állt fel Kajafás, a főpap, hogy döntésre bírja a Szanhedrin tagjait. Érvelése teljesen emberi gondolkodáson alapul, nem tudatosan mondott próféciát, amikor Jézus sorsáról szólt. János apostol azonban felhasználja szavait, hogy rámutasson Krisztus halálának értelmére, annak igazi jelentőségére.

„A főpap ajkán a legdrágább igazság hazugsággá vált. Az általa támogatott politika a pogányoktól kölcsönzött elven alapult. A pogányoknál annak a homályos tudata, hogy egynek meg kell halnia az emberi fajért, emberáldozatokhoz vezetett. Így Kajafás Jézus feláldozását javasolta a bűnös nemzet megmentéséért, de nem a törvényszegésből való szabadítás céljából, hanem a törvényszegésben maradván, hogy tovább vétekezhesenek. Ezzel az okoskodással akarta elhallgattatni azok tiltakozását, akik azt merték mondani, hogy eddig semmi halálra méltót nem találtak Jézusban.

A közös tanácskozás alkalmával Krisztus ellenségei mély meggyőződésre jutottak. A Szentlélek befolyásolta gondolkodásukat, azonban Sátán is mindent megpróbált, hogy hatalmában tartsa őket. Emlékezetükbe idézte a sérelmeket, amelyeket Krisztus miatt szenvedtek el. Milyen kevésre becsülte Jézus az ő igazságrendszerüket!

Ő sokkal nagyobb igazságot mutatott be, amelynek ismeretére mindenkinek el kell jutnia, aki Isten gyermeke akar lenni. Biztatta a bűnösöket, hogy a formáságokról és ceremóniákról tudomást sem véve menjenek közvetlenül Istenhez, az irgalmas Atyához, s mondják el kívánságaikat. Ezzel a vezetők véleménye szerint félreállította a papságot. Jézus nem volt hajlandó elismerni a rabbik iskoláinak teológiáját. Leleplezte a papok bűneit, és helyrehozhatatlanul aláasta tekintélyüket. Lejáratta aranymondásaik és hagyományaik becsületét, s kijelentette, hogy bár keményen erőltetik a rituális törvényt, ugyanakkor érvénytelenítik Isten törvényét.

Sátán most mindezt eszükbe juttatta. Azt mondta nekik, hogy ha fenn akarják tartani tekintélyüket, halálra kell adniuk Jézust. Ezt a tanácsot követték. Az a tény, hogy elveszíthetik az addig gyakorolt hatalmat, elég ok volt a döntéshozatalra. Néhány kivétellel – akik nem merték elmondani gondolataikat – a főtanács Isten szavának fogadta el Kajafás szavait. A tanácsstület megkönnyebbült, a viszály megszűnt. Eldöntötték, hogy Krisztust az első adandó alkalommal halálra adják.

A papok és vezetők elutasították Jézus istenségének bizonyítékát, és ezzel áthatolhatatlan sötétségbe burkolták magukat. Mindeztől Sátán befolyása alá kerültek, s ő igyekezett örök romlásukat okozni. Úgy csapta be a papokat, hogy még elégedettek is voltak önmagukkal. Jó hazafiaknak tekintették magukat, akik a nemzet üdvét keresik.” (Ellen G. White: Jézus élete, 455–456. o.)

6 Miért találtak Júdásban társra a zsidó vezetők?

Ján 12,1–8 „Jézus azért hat nappal a húsvét előtt ment Bethániába, ahol a meghalt Lázár volt, akit feltámasztott a halálból. Vacsorát készítettek azért ott néki, és Márta szolgált fel, Lázár pedig egy volt azok közül, akik együtt ültek vele. Mária azért elővett egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkenete Jézus lábait, és megtörölte annak lábait a saját hajával. A ház pedig megtelt a kenet illatával. Mondta azért egy a tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, aki Őt elárulandó volt: »Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem

adták a szegényeknek?» Ezt pedig nem azért mondta, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj volt, és nála volt az erszény, és amit abba tettek, elcsente. Mondta azért Jézus: »Hagyj békét néki, az én temetésem idejére tartogatta ő ezt. Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok.«»

Márk 14,10 „Akkor Júdás, az Iskáriótes, egy a tizenkettő közül, elment a főpaphoz, hogy Őt azoknak elárulja.”

.....

.....

.....

.....

„Mária cselekedete éles ellentétben állt Júdás szándékával. Milyen leckét adhatott volna Krisztus annak, aki elhintette a bírálat és a gonosz gondolkodás magvát a tanítványok elméjébe! Milyen igazságosan lehetett volna vádolni a vádolót! Aki olvas minden szív indítékaiban, és minden tettet megért, az feltárhatja volna a lakomán Júdás életének sötét lapjait. Jézus leleplezhetett volna az üres tettetést, amelyre az áruló alapozta szavait, hiszen a szegényekkel való együttérzés helyett megfosztotta őket a megsegítésükre szánt pénztől. Méltatlankodást kelthetett volna vele szemben, mert Júdás megkárosította az özvegyet, az árvát, a hontalant. Ha azonban Krisztus leleplezi őt, ez indokul szolgálhatott volna elárulására. És hiába a tolvajlás vádja, Júdással még a tanítványok is együtt éreztek volna. A Megváltó nem dorgálta meg, és ezzel elkerülte, hogy mentséget találhasson hitszegésére. Jézus tekintetéből viszont Júdás meggyőződött róla, hogy a Megváltó átlát képmutatásán, ismeri aljas, megvetendő jellemét. Krisztus Mária tettének megdicséérével – amelyet oly szigorúan elítéltek – Júdást fedtte meg. Ezt megelőzően a Megváltó sohasem tett közvetlenül szemrehányást Júdásnak. Most ez az intés nyomta Júdás szívét. Elhatározta, hogy bosszút áll.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 472. o.)

Júdás más volt, mint Izrael vezetői, akik kezdettől fogva elutasították Jézust. Egy ponton azonban mégis hasonlított hozzá-

jük: képtelen volt a feddést elfogadni, és önmagával igazán szembesülni. Ez elég volt ahhoz, hogy Sátán eszközévé legyen, és eladja Jézust egy rabszolga áráért.

Olvassuk el e tanulmányhoz kapcsolódva Ellen G. White *Jézus élete* c. könyvének 58., 59., 62., 63., 76. fejezeteit!

***Az e heti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja***

A kereszt árnyékában

Olvassuk el előzetesen
János evangéliuma 12,20–13,38 verseit!

1 *Mi volt a jelentősége a görögök kérdésének? Miért emlékeztette ez Jézust az előtte álló szenvedésekre, áldozati halálára?*

Ján 12,20–24, 27–33 „Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen. Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez mentek, és kérték őt, mondván: »Uram, látni akarjuk a Jézust.« Ment Filep és szólt Andrásnak, és viszont András és Filep szólt Jézusnak. Jézus pedig felelt nékik, mondván: »Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. Bizony, bizony mondom néktek: ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egy-maga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem...

Most az én lelkem háborog, és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától! De ezért az óráért jöttem e világra.¹ Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!« Szózat jött azért az égből: »Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőíttem.« A sokaság azért, amely ott állt és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgött, mások mondták: »Angyal szólt néki.« Felelt Jézus és monda: »Nem énérttem lett e szó, hanem tiérettetek. Most van e világ kárhozzatása, most vetetik ki e világ fejedelme, és én, ha fölemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.« Ezt pedig azért mondta, hogy megjelentsé, milyen halállal kell meghalnia.»

¹ Ez az eredeti szövegnek megfelelő, pontos fordítás.

„Amikor Krisztus hallotta a sóvárgó kérést: »Látni akarjuk Jézust«, amelyben visszhangzott az egész éhező világ kiáltása, arca felderült, és így szólt: »Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek fia!« A görögök kérésében meglátta nagy áldozata eredményét, aratását. Amikor egykor a napkeleti bölcsek eljöttek, hogy megtalálják Krisztust földi élete kezdetén, úgy jöttek most, élete végén ezek az emberek Nyugatról. ...Akik eljöttek, hogy lás-sák Jézust, a nemzeteket, törzseket, a világ népeit képviselték... [Krisztus küldetéséről] szerették volna megtudni az igazat. »Látni akarjuk Jézust« – mondták. Vágyuk teljesült. Jézus a templomnak abban a részében volt, ahová csak zsidók léphettek be, de kiment a görögökhöz a külső udvarba, és beszélgetett velük. Eljött Krisztus megdicsőülésének órája. Ott állt a kereszt árnyékában, és a görögök érdeklődése megmutatta neki, hogy az áldozat, amelyet hozni készül, sokakat vonz majd Istenhez...

Azonban magát az utat, amelyen a megdicsőítésnek végbe kell mennie, Krisztus sohasem tévesztette szem elől. A pogányok begyűjtésének az Ő közelgő halála után kellett elkövetkeznie. A világ csakis halála által menekülhet meg. Mint a gabonamagnak, az ember Fiának is úgy kellett a földbe vettetnie és meghalnia, eltemettetnie – azonban újra élni fog...

A görögök üzenete, amely a pogányok begyűjtésére mutatott, Jézust emlékeztette egész küldetésére. Elvonult előtte a megváltási terv attól kezdve, hogy a mennyben eltervezték, egészen a haláláig, mely oly hamar várt rá. Titokzatos felhő borította be Isten Fiát. A közel állók érezték homályát. Jézus elmerült gondolataiban. Végül gyászos hangja törte meg a csendet: »Most az én lelkem háborog, és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától!« Krisztus a jövőbe tekintve látta a keserű poharat. Ember volta megborzongott az elhagyatás órájától, amikor látszólag még Isten is elhagyja, amikor mindenki látja Őt ostoroztatni, verettetni és kínoztatni. Visszarettent a nyilvános megszégyenítés-

től, és a szégyenletes, meggyalázó haláltól, amikor úgy bánnak majd veled, mint a legnagyobb bűnösrel. A sötétség erőivel vívott küzdelmének előrevetülése, az emberi törvényszegés szörnyű tettenek átérzése és az Atya bűn miatti haragja okozta, hogy Jézus lelke elalélt, és arcát a halál sápadtsága lepte el.

Azonban ismét engedelmes volt Atyja akarata iránt: »De ezért az óráért jöttem e világra« – mondta. Sátán uralmát egyedül csak a Megváltó halála által lehetett megtörni... Jézus beleegyezett a haláltusába, vállalta az áldozatot... [Így fejezte ezt ki:] »Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!« Amint kiejtette ezeket a szavakat, válasz érkezett a feje fölött lebegő felhőből: »Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.« Krisztus egész élete – a bölcsőtől addig, míg ezek a szavak elhangzottak – Istent dicsőítette, s az eljövendő próbában isteni-emberi szenvedései ismét megdicsőítik Atyjának nevét... Az érdeklődő görögök látták a felhőt, hallották a hangot, megértették jelentését, és felismerték Jézusban a Messiást: számukra Isten Küldötteként nyilatkozott meg...

Sátán hatalma megtörik az emberi lelkek felett. Az emberben eltorzult isteni képmás helyreáll, és végül a hívő szentek nagy családja örökli a mennyei otthont. Ez Krisztus halálának az eredménye... Azonban nemcsak az ember megváltásának műve teljesül be a kereszten. Isten szeretete megnyilatkozik a világegyetem előtt. Kivettetik e világ fejedelme a mennyből. Sátán állításai hamisnak bizonyulnak. Az Istent érő vádak örökre tisztázódnak. Angyalok, emberek egyaránt vonzódnak az Üdvözítőhöz.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 525–529. o.)

Jelentősegteljes tény, hogy Jézus földi élete folyamán háromszor is hangzott a mennyei Atya hangja világunkban: először keresztségekor, majd a megdicsőülés hegyén, végül a görögökkel folytatott beszélgetése során. A bűneset óta az Atya „hozzáférhetetlen világosságban lakozik, az emberek közül senki nem látta, sem nem láthatja” (1Tim 6,15–16). Jézus által azonban híd épült az elveszett földi világ és a büntelen mennyei világ között. Az Atya mindhárom esetben tanúságot tett arról, hogy Jézus maradéktalanul teljesítette küldetését: Isten gyönyörködött benne, s Jézus megdicsőítette az Atya nevét mindazzal, amit szólt és tett. Ígéretet is tartalmazott Isten szózata, hogy Jézus a szenvedései közepette is győzedelmeskedni fog, ezáltal teszi teljessé az isteni igazság megdicsőítését.

2 *Hogyan szól az Írás és maga Jézus is azokról, akik az Ő áldozati halála után is megmaradnak a hitetlenségben?*

Ján 12,37–41. 44. 47–48 „És noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek Őbenne: hogy beteljesedjék az Ésaías próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? Azért nem hihettek, mert ismét monda Ésaías: Megvakította az ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívüket, hogy szemeikkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Ezeket mondta Ésaías, amikor látta az Ő dicsőségét, és beszélt Őfelőle... Jézus pedig kiáltott és mondta: »...És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.«”

.....

.....

.....

„A zsidó vezetők... miután ráléptek a hitetlenség útjára, túl büszkék voltak ahhoz, hogy belássák tévedésüket. Elszántan, erőszakosan vitatták a Megváltó tanítását, hogy ne kelljen belátniuk az igazságot. Hatalmának bizonyítékai felbőszítették őket... Isten Lelke mégis követte őket, és számos akadályt kellett emelniük, hogy ellenálljanak erejének. A leghatalmasabb közvetítő küzdött velük, aki csak befolyásolhatja az emberi szívet, de ők nem engedtek...

Nem Isten vakítja meg az embereket, nem Ő keményíti meg a szívüket. Isten világosságot küld, hogy kijavíthassák hibáikat, biztos útra vezetí őket. Ennek a világosságnak az elvetése miatt vakul meg a szem, keményedik meg a szív. A folyamat sokszor fokozatos, szinte észrevehetetlen. Az ember Isten Igéjéből kapja a világosságot, Isten szolgálai vagy Lelke által, ám ha ezt a fény sugarat nem veszi figyelembe, a lelki felfogás részben eltompul, s

a világosság következő megnyilatkozását kevésbé tisztán érzékeli. Így sűrűsödik a sötétség, míg végül éjszaka lesz a lélekben. Ez történt a zsidó vezetőkkel is. Meggyőződtek a Krisztust kísérő isteni erőről, de hogy ellenállhassanak az igazságnak, a Szentlélek munkáját Sátánnak tulajdonították. Ezzel tudatosan választották a csalást, alávetették magukat Sátánnak, s ettől fogva már ő befolyásolta őket.” (Ellen G. White: Jézus élete, 265. o.)

3 *Minek a tudatában vett részt Jézus a csütörtök esti páska-vacsorán? Mit nem tudtak még ekkor a tanítványok felfogni, komolyan venni? Mi foglalkoztatta a tanítványokat a vacsora kezdetén?*

Ján 13,1–3 „A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az Ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket. És vacsora közben, amikor az ördög belesuggallta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy...”

Luk 22,15 „Monda nékik: »Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék.«”

Luk 22,24 „Támadt pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.”

.....
.....
.....
.....
.....
.....

„Az Üdvözítő... tudta, hogy eljött az Ő órája. Ő maga volt a páskabarány. Ezt a bárányt húsvét napján fogyasztották. Krisztust is most kellett feláldozni. Most készült kiinni a harag poharát. Hamarosan meg kellett keresztelkednie a szenvedés keresztisével. Maradt azonban még néhány nyugodt óra számára, és

ezeket szeretett tanítványaival kívánta eltölteni... Tanítványaival folytatott beszélgetéseit Jézus rendszerint a csendes öröm fűszerével ízesítette meg, s ezt ők nagyra értékelték... Ez alkalommal azonban Jézus szomorú volt. Szíve megterhelődött, s árnyék borult orcájára. Amikor találkozott tanítványaival a ház felső helyiségében, ők azonnal észrevették, hogy súlyos gondolatok nehezedenek rá. Nem tudták az okát, mégis együtt éreztek vele bánatában és fájdalomban. Amikor asztalhoz ültek, Jézus megindító szomorúsággal szólt hozzájuk: »Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt szenvednék.«

Jézus már a kereszt árnyékában volt, és szívét fájdalom gyötörte. Tudta, hogy elárulásának órájában elhagyatott lesz. Tudta, hogy a legmegalázóbb eljárással, amelynek csak a bűnösöket szokták alávetni, adják majd halálra. Ismerte azok hálátlanságát és kegyetlenségét, akiket megmenteni jött. Tudta, milyen nagy az az áldozat, amelyet meg kell hoznia... Mindezt előre tudta, és erőt vehetett volna rajta megaláztatásának és szenvedésének gondolata. Jézus azonban a tizenkettőre tekintett, akik mint testvérei voltak vele eddig, és akik számára – a szegyeteljes, szomorú és fájdalmas bánásmódot követően, amelyet Jézus iránt tanúsítottak – nem marad más, csak az, hogy küzdjenek, harcoljanak ebben a világban. Gondolatai arról, hogy neki magának mit kell elszenvednie, mindig összekapcsolódtak a tanítványairól való gondoskodással, s végül ez utóbbi foglalta el az első helyet elméjében.

Ezen az utolsó estén Jézusnak sok mondanivalója volt tanítványai számára. Ha felkészültek volna annak elfogadására, amit Jézus szeretett volna közölni velük, akkor megmenekülhettek volna a szívet tépő fájdalomtól, csalódástól és a hitetlenkedéstől. Jézus azonban látta, hogy még nem tudnák elviselni azt, amit mondania kellett nekik. Amint rájuk tekintett, a figyelmeztetés és a vigasztalás szavai elhaltak az ajkán. Pillanatok teltek el csendességben. Úgy látszott, Jézus várakozik. A tanítványok kényelmetlenül érezték magukat. Úgy tűnt, hogy a szájalom és gyengédség, amelyet Jézus fájdalommal felébresztett szívükben, már elmúlt. Jézus bánatos szavai, amelyekkel saját szenvedésére utalt, nem nagyon hatották meg őket. Azok a pillantások, amelyeket egymásra vetettek, csak féltékenységről és versengésről beszéltek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 548–549. o.)

4 *Mit tett Jézus tanítványai szívének megtisztításáért, és a bekövetkezendőkre való felkészítéséért? Milyen szertartást iktatott be, és mi ennek az értelme mind a mai napig?*

Ján 13,4–17 „Felkelt a vacsorától, levetette felső ruháját, és egy kendőt vévén, körülkötötte magát. Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve. Ment azért Simon Péterhez, és az mondta néki: »Uram, Te mosod-é meg az én lábaimat?« Felelt Jézus és monda néki: »Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.« Mondta néki Péter: »Az én lábaimat nem mosod meg soha!« Felelt néki Jézus: »Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.« Mondta néki Simon Péter: »Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!« Mondta néki Jézus: »Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.« Tudta ugyanis, hogy ki árulja el Őt, azért mondta: »Nem vagytok mindnyájan tiszták!«

Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, mondta nékik: »Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek. Bizony, bizony mondom néktek: a szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.«”

.....

.....

.....

.....

.....

„Az ünnepen az volt a szokás, hogy egy szolga megmosta a vendégek lábát, és ez alkalommal is megtették az előkészületeket ennek a szolgálatnak az elvégzésére. A kancsó, a mosdótál és a törülköző már ott volt, elkészítve a lábmosáshoz. Szolga azonban egy sem volt jelen. A tanítványok dolga lett volna a lábmosás elvégzése. Sértett hiúságukból kifolyólag azonban egyikük sem vállalkozott arra, hogy vállalja a szolga szerepét. Mindegyikük közömbösséget tanúsított, mintha nem lettek volna tudatában annak, hogy van valami feladat számukra, amelyet valamelyiküknek el kell végeznie...

Miként tudná megmutatni nekik, hogy a tanítványság pusztá hivatása nem tette őket tanítványokká, nem biztosított nekik egy helyet az Ő királyságában? Miként tudná megmutatni nekik, hogy csak a szeretetből fakadó szolgálat és a valódi alázatosság jelenti az igazi emberi nagyságot? Miként lobbantsa lánggra szívükben a szeretetet, hogyan tegye képessé őket arra, hogy végre felfogják, amit mondani kívánt nekik?

A tanítványok nem mozdultak meg, hogy szolgálják egymást. Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután az isteni Tanító felkelt az asztaltól, levette a felső ruháját, amely akadályozta volna mozdulatait, fogta a törülközőt, és körülkötötte magát. A tanítványok meglepetten néztek Jézusra, és csendben várakoztak. »Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.« Jézusnak ez a tette megnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyenkezés töltötte be a szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg önmagukat.

Krisztus így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el Őt, de nem szállt velük vitába. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejteneek majd el. Irántuk érzett szeretetét nem lehetett egykönnyen megzavarni vagy kioltani...

Amikor Péterre került a sor, megrendülve így kiáltott fel: »Uram, Te mosod-e meg az én lábaimat?!« Krisztus előzékenysége összetörte a szívét... »Amit én cselekszem – mondta neki Jézus –, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.« Péter nem tudta elviselni, hogy úgy lássa Urát, akit Isten Fiának hitt, amint éppen egy szolga munkáját végzi. Egész lelke fellázadt e

megaláztatás ellen... Így kiáltott: »Az én lábaimat nem mosod meg soha!«

Krisztus ünnepélyesen felelt Péternek: »Ha meg nem moslak téged, semmi közöd nincs énhozzám.« Az a szolgálat, amelyet Péter nem akart elfogadni Krisztustól, egy magasabb rendű megtisztítás jelképe volt. Krisztus azért jött el, hogy szívünket megtisztítsa a bűn szennyétől. Azzal, hogy Péter nem akarta megengedni Krisztusnak, hogy megmossa a lábait, szívének megtisztítása ellen tiltakozott, amit a lábmosás jelképezett... A Mester számára nem megalázó, ha megengedjük, hogy a megtisztításunkért munkálkodjék. Az a valódi alázat, amikor hálás szívvel elfogadjuk mindazt a gondoskodást, amelyet Istentől kapunk, s mi is komolyan szolgálunk Krisztusért.

Krisztusnak ezekre a szavaira: »Ha meg nem moslak téged, semmi közöd énhozzám«, Péter feladta büszkeségét és önfejűségét. Nem tudta elhordozni azt a gondolatot, hogy elkülönüljön Krisztustól. Ez a lelki halált jelentette volna számára. »Uram, ne csak a lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!« – mondta Jézusnak. »Mondta néki Jézus: Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta.«

...Krisztus még mindig egy magasabb rendű megtisztításról beszél... Az, aki a fürdőből érkezett, tiszta volt, de lába a saruban hamarosan poros lett, és ismét meg kellett mosnia. Így Péter és tanítványtársai megmosakodtak abban a nagy forrásban, amely feltárult előttük bűneik és tisztátalanságaik lemosására. Krisztus magáénak ismerte el őket. A kísértés azonban gonoszságba vezette mindnyájukat, ezért még mindig szükségük volt Krisztus megtisztító kegyelmére. Amikor Jézus körülkötötte magát egy kendővel, hogy lemossa a port a lábukról, akkor ezzel a cselekedetével az elidegenedést, a féltékenységet és a gőgöt kívánta lemosni a szívükről.

Ez sokkal több következménnyel járt együtt, mint poros lábuk lemosása. Azzal a lelkiülettel, amely akkor és ott megmutatkozott, még egyikük sem készült fel a Krisztussal való közösségre. Amíg nem jutottak el Krisztus segítségével az alázatosság és a szeretet állapotába, addig valójában még nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a húsvéti vacsorán, vagy hogy részesüljenek ebben az emlékszolgálatban, amelyet Krisztus éppen meg akart alapítani... Jézus azonban mindezt lemosta róluk, mivel megmos-

ta a lábukat. Ez érzéseik megváltozását idézte elő. Jézus, amikor rájuk tekintett, már azt mondhatta nekik: »Ti is tiszták vagytok.« Most már szeretettel voltak egymás iránt. Alázatossá és taníthatóvá váltak. Júdást kivéve immár mindegyikük hajlott arra, hogy a másiknak adja át a magasabb helyet. Most már szelid és hálas szívvel tudták elfogadni Krisztus szavait.

Péterhez és tanítványtársaihoz hasonlóan mi is megmosódtunk Krisztus vérében. A gonosszal való kapcsolatunk, érintkezésünk útján azonban szívünk gyakran beszennyeződik. Krisztushoz kell mennünk, és Tőle kell kérnünk az Ő megtisztító kegyelmét. Péter húzódozott attól, hogy bepiszkolódtott lábait Urának és Mesterének kezei érintsék. Milyen gyakran érintkezik a mi bűnös, megfertőzött szívünk is Krisztus szívével! Krisztus számára milyen fájdalmas lehet gonosz természetünk, gonosz kívánságaink és büszkeségünk! Mégis minden gyengeségünket és beszennyezettiségünket Krisztushoz kell vinnünk. Igen, egyedül Ő tud bennünket tisztára mosni. Nem vagyunk addig alkalmasak és felkészültek a Krisztussal való közösségre, míg meg nem tisztultunk az Ő segítő ereje által.” (Ellen G. White: Jézus élete, 550–554. o.)

5 *Hogyan küzdött Jézus az utolsó vacsorán nemcsak a tévelygők megtisztításáért, hanem az áruló Júdás megmentéséért is?*

Ján 13,11. 21–30 „Tudta ugyanis, hogy ki árulja el Őt, azért mondta: »Nem vagytok mindnyájan tiszták!«

...Mikor ezeket mondta Jézus, igen nyugtalankodott lelkében, s biznyságot tett, és mondta: »Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy közületek elárul engem.« A tanítványok ekkor egymásra tekintettek bizonytalankodva, hogy kiről szól. Egy pedig az Ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugodott, akit szeretett Jézus. Intett azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről szólt. Az pedig a Jézus kebelére hajolván, mondta néki: »Uram, ki az?« Felelt Jézus: »Az, akinek én a bemártott falatot adom.« És bemártván a falatot, adta Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának.

És a falat után akkor bement abba Sátán. Mondta azért néki Jézus: »Amit cselekszel, hamar cselekedjed.« Ezt pedig senki sem értette a leültek közül, miért mondta néki.

Némelyek ugyanis állították, mivelhogy az erszény Júdásnál volt, hogy azt mondta néki Jézus: »Vedd meg, amikre szükségünk van az ünnepre«, vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Az pedig, mihelyt a falatot elvette, azonnal kiment: volt pedig éjszaka.»

.....

.....

.....

„Júdás akkor csatlakozott a tanítványokhoz, amikor Krisztust állandóan emberek sokasága kísérte, követte. Az Üdvözítő tanítása megindította szívét, megigézetten csüngött szavain, amelyeket a zsinagógában, a Galileai-tengernél és a hegyen mondott el. Júdás látta, amikor betegek, sánták, nyomorékok és vakok sokaságát gyógyította meg Jézus a kisebb és nagyobb városokban. Látta, amikor haldoklókat tettek le a lábához. Tanúja volt az Üdvözítő hatalmas munkájának, a betegek gyógyítása, a démonok kiűzése és a halottak feltámasztása a szeme előtt történt. Saját személyében is megtapasztalta Krisztus hatalmának nyilvánvaló bizonyítékát. Felismerte, hogy Krisztus tanítása magasan felette áll mindannak a tanításnak, amelyet valaha is hallott. Júdás megszerette a Nagy Tanítót, és szeretett volna vele lenni. Megvolt benne a vágy arra, hogy jelleme és élete megváltozzon, és azt remélte, hogy Krisztussal való kapcsolata révén megtapasztalhatja majd ezt. Az Üdvözítő nem utasította vissza Júdás közeledését. Helyet adott neki a tizenkettő között. Megajándékozta őt hatalommal, hogy betegeket gyógyíthasson és démonokat tudjon kiűzni. Júdás azonban nem jutott el addig a pontig, hogy teljesen alárendelje magát Krisztusnak. Nem adta fel evilági becsvágyát és a pénz szeretetét. Miközben elfogadta Krisztus egyik szolgájának a tisztét, nem adta át magát az isteni befolyás átformáló hatásának. Úgy érezte, hogy megtarthatja saját véleményét és ítéletét mindenről, és továbbfejlesztette azt a hajlamát és képességét, hogy mindent megbíráljon.

A tanítványok nagyra becsülték Júdást, és ő nagy hatással is volt rájuk. Saját magának is jó véleménye volt önmagáról és képességeiről. Tanítványtársaira úgy tekintett, mint akiket ő mesz-

sze felülmúl az ítéletalkotás képessége terén... Krisztusnak az a gyakran ismételt kijelentése, hogy az Ő országa nem e világból való, megbotránkoztatta Júdást. Neki megvolt a saját elképzelése, és ennek megvalósítását remélte Krisztustól... Amikor Jézus a kapernaumi zsinagógában az élet kenyeréről beszélt, Júdás életében fordulat következett be... Júdás ekkor megértette, hogy Jézus sokkal inkább lelki, mint evilági javakat kínál az embereknek. Mivel előrelátó embernek tekintette magát, felismerni vélte azt a ténytet, hogy az Úr nem szerezhet magának semmilyen tisztességet ezen a földön, és így tanítványainak sem adhat magas rangú állásokat. Ezért elhatározta, hogy csak annyira kötődik Krisztushoz, hogy bármelyik pillanatban elszakadhasson tőle. Elhatározta, hogy éber lesz, és az is volt.

Ettől az időponttól kezdve olyan kételyeket hangoztatott, amelyek zavart keltettek tanítványtársai lelkivilágában. Vítás kérdéseket vetett fel, félrevezető nézeteket, érzelmeket ébresztett... Mindabban, amit Krisztus mondott a tanítványainak, volt valami, amivel Júdás a szívében nem értett egyet. Júdás befolyása alatt az elégedetlenség kovásza gyorsan végezte munkáját. A tanítványok nem látták meg, nem ismerték fel az igazi felbujtót. Jézus azonban látta, hogy Sátán az, aki erősen sugallja Júdást, és így megnyílt az a csatorna, amelynek közvetítésével Sátán befolyása eljuthat a többi tanítványhoz is...

Mindazokkal, akik könnyelműen játszadoztak a bűnnel, ehhez hasonló történik. Ha időben nem állunk ellent a romlottságnak, a kezdeti kísértéseknek, nem győzzük le azokat és nem adunk megfelelő választ Sátán sugalmazásaira, akkor lelkünk hamarosan Sátán akarátának fogságába kerül. Júdás szíve azonban még nem keményedett meg egészen. Még azután is, hogy már kétszer is elkötelezte magát az Üdvözítő elárulására, volt alkalma, lehetőség a bűnbánatra. A húsvéti vacsorán Jézus bebizonyította istenségét azzal, hogy leleplezte az áruló szándékát. Júdást is bevonta abba a szolgálatba, amelyet tanítványaival akart véghezvinni. Júdás azonban nem vette figyelembe a szeretetnek ezt az utolsó felhívását. Ekkor Júdás ügye eldőlt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 619–624. o.)

„Júdás is megkapta Jézustól az Üdvözítő megtört testének és kiöntött vérének jelképeit. Júdás is hallotta Jézus szavait: »Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.« Az áruló azonban, miközben ott

volt Isten Báránya jelenlétében, saját sötét szándékának megvalósításán töprengett, és dédelgette áruló gondolatait. A lábmosásnál Krisztus meggyőző bizonyítékát adta annak, hogy megértette Júdás jellemét: »Nem vagytok mindnyájan tiszták« – mondta tanítványainak. Ezek a szavak meggyőzték a hamis tanítványt arról, hogy Krisztus tud titkos szándékáról. Jézus még világosabban beszélt, amikor az asztalnál ránézett tanítványára, és azt mondta: »Nem mindnyájatokról szólok, tudom én, kiket választottam el, hanem hogy beteljesedjék az Írás: Aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem.« (Ján 13,18)

Mindegyikük lelkére felhő telepedett, valami szörnyű szerencsétlenség balsejtelve, amelynek az értelmét nem fogták fel. Amint csendben ettek, Jézus így szólt hozzájuk: »Bizony mondom néktek, tiközületek egy elárul engem.« (Mát 26,21) ...Amikor megértették Krisztus szavainak súlyát, és megemlékeztek arról, hogy mondásai mindig igaznak bizonyultak, akkor félelem és bizalmatlanság, gyanakvás fogta el őket. A legfájdalmasabb érzéssel szívükben, egymás után tették fel a kérdést Jézusnak: »Én vagyok-e az, Uram?« (Mát 25,22) Júdás azonban továbbra is hallgatott. János végül mély fájdalommal azt kérdezte Jézustól: »Uram, ki az?« (Ján 13,25) Jézus azt felelte neki: »Aki velem együtt mártíra kezét a tálba, az árul el engem. Az embernek Fia jöllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az embernek Fiát elárulja, jobb volna annak az embernek, ha nem született volna meg.« (Mát 26,23–24) ...A kérdések zúrvarára és a megdöbbenés kifejezése közben Júdás nem hallotta meg Jézus válaszát, amelyet János kérdésére adott. Azonban most, hogy megszabaduljon a tanítványok fürkésző tekintetétől, Júdás is feltette Jézusnak ugyanazt a kérdést, amelyet előzőleg a többiek: »Én vagyok-e az, Mester?« Jézus komolyan válaszolt neki: »Te mondad.« (Mát 26,25)

Szándékának kitudódása után Júdás meglepődve és zavartan felállt, és sietve elhagyta a helyiséget. »Mondta azért néki Jézus: Amit cselekszel, hamar cselekedjed... Az pedig, mihelyt a falatot elvette, azonnal kiment. Volt pedig éjszaka.« Éjszaka volt az áruló számára, amikor elfordult Jézustól, és kiment a külső sötétségbe. Júdásnak, amíg meg nem tette ezt a lépést, még mindig volt lehetősége a bűnbánatra. Amikor azonban elhagyta Ura jelenlétét és tanítványtársai közösségét, akkor hozta meg végső döntését.

Átlépte azt a határvonalat, melyet visszafelé már soha többé nem léphetett át...

Bár Jézus kezdettől fogva ismerte Júdást, mégis megmosta a lábát. Az áruló abban a kiváltságban is részesült, hogy Krisztussal együtt részt vehetett a szent úrvacsorán. A szenvedő Üdvözítő minden lehetőséget megadott a bűnösnek, ami bűnei megbánására, Krisztus elfogadására és a bűn feltjától való megtisztulásra készítetné. Ebben számunkra is tanítás van. Amikor valakiről feltételezzük, hogy tévedésben és bűnben van, akkor sem szabad félrehúzódnunk tőle. Semmiféle meggondolatlan elkülönítéssel nem szabad odadobni őt prédaként a kísértőnek, vagy kikergetni őt Sátán csataterére. Krisztusnak nem ez a módszere.”

(Ellen G. White: *Jézus élete*, 560–563. o.)

6 *Hogyan tett bizonyosságot Jézus az utolsó vacsorán Péternek is arról, hogy tökéletesen ismeri őt és a bekövetkezendő eseményeket? Hogyan tett bizonyosságot ugyanakkor Péter iránti változhatatlan szeretetéről és kegyelméről is?*

Ján 13,36–38 „Mondta néki Simon Péter: »Uram, hová megy?« Felelt néki Jézus: »Ahová én megyek, most én utánam nem jöhetsz, utóbb azonban utánam jössz.« Mondta néki Péter: »Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom érted!« Felelt néki Jézus: »Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.«”

Luk 22,31–32 „Mondta pedig az Úr: »Simon! Simon! Ímé Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát! De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited. Te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.«”

.....
.....
.....
„Amikor Péter azt mondta, hogy követné Urát még a börtönbe és a halálba is, akkor azt komolyan is gondolta, de nem ismer-te eléggé önmagát. Szívében bűnök is voltak elrejtve, amelyeket

a körülmények felélesztettek. Ezek a bűnök örök kárhozatba vittek volna, ha Krisztus nem ébreszti veszedelme tudatára. Az Üdvözítő meglátta Péterben az önszeretetet és a magabizást, amely még Krisztus iránt érzett szeretetét is felülmúlta.

Sok gyengeség, le nem győzött bűn, lelki nemtörődömség, meg nem szentelt vérmérséklet, gondatlanság az erős kísértésekkel szemben – mindez nyilvánvalóvá lett az életében. Krisztus ünnepeles figyelmeztetése arra szólította fel Pétert, hogy vizsgálja meg a szívét. Péternek kevésbé kellett bíznia önmagában, és mélyebben kellett hinnie Krisztusban. Ha alázatosan elfogadta volna Krisztus figyelmeztetését, akkor folyamodhatott volna a nyáj Pásztorához, hogy tartsa meg őt, az Ő juhát. Amikor a Galileai-tengeren süllyedőben volt, akkor így kiáltott fel: »Uram, ments meg engem!« (Mát 14,30) Akkor Krisztus megragadta Péter kinyújtott kezét.

Ha most is így kiáltott volna Jézushoz: »Uram, ments meg engem önmagamtól!«, akkor Krisztus minden bizonnyal meg is tartotta volna őt. Péter azonban úgy érezte, hogy Jézus nem bíz benne, és ez nagyon fáj neki. Péter megbotránkozott, megsértődött, ezért még inkább megmaradt önbizalmában.

Jézus teljes együttérzéssel tekint tanítványaira. Nem mentheti meg őket a megpróbáltatásoktól, de nem hagyja őket vigasztalás nélkül. Biztosítja őket arról, hogy széttépi a halál kötelékeit, és hogy az irántuk való szeretete sohasem szűnik meg.” (Ellen G. White: Jézus élete, 580–581., 566. o.)

Jézus búcsúbeszédei

Olvassuk el előzetesen
János evangéliuma 14–17. fejezetét!

1 *Az utolsó vacsora végén és a Getsemáne-kertbe menet hangzottak el Jézus úgynevezett búcsúbeszédei. Hogyan igyekezett Jézus reménységet önteni tanítványai szívébe annak ellenére, hogy kereszthalálára és távozására kellett felkészítenie őket?*

Ján 14,1–10 „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok, az utat is tudjátok.

Mondta néki Tamás: Uram, nem tudjuk, hová mégy, mi módon tudhatjuk azért az utat?

Mondta néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is. Mostantól fogva ismeritek Őt, és láttátok Őt. Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!

Mondta néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát. Mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában va-

gyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.”

„Krisztus beszélt tizenegy tanítványának az elválás közelségéről... Isteni szeretettel és gyengéd együttérzéssel tekintett rájuk... Szavai tele voltak reménységgel... Gondolataikat a láthatókról a láthatatlanokra terelte. Földi számkivetésük helyéről mennyei otthonokra fordította tekintetüket...

»Értetek jöttem a világba – mondta nekik. – Amikor elmegyek, akkor sem hagyok fel az értetek végzett munkával... Az Atyához is azért megyek, hogy Ővele együtt munkálkodjam az érdekekben.«

...Krisztus eltávozása nem a tőlük és a világtól való végleges elkülönülését jelentette. Krisztus csak azért távozott el tőlük, mert helyet akart készíteni számukra, hogy azután ismét eljöhessen hozzájuk, és magához fogadhassa őket...

A tanítványok mégis megzavarodtak. Tamás, akit mindig kínoztak a kétségek, így szólt Jézushoz: »Uram, nem tudjuk, hová megy, mi módon tudhatjuk azért az utat? Mondta néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet.« ...Nem sok út vezet a mennybe. Senki sem választhatja meg a maga útját... Számunkra is egyedül Krisztus az az Út, amelyen járva eljuthatunk az Atyához...

Krisztus egyedül jelenthette ki az Atyát az embernek. A tanítványok pedig abban a kiváltságban részesültek, hogy több mint három évig láthatták az Atya képviselőjét Krisztus személyében... Üdvözítőnk komolyan és kitartóan igyekezett előkészíteni tanítványait a kísértések viharára, amely hamarosan rájuk tör majd. Krisztus szerette volna elrejtetni őket önmagával együtt Istenben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 569–571. o.)

A legnagyobb örömhír számunkra, hogy Jézus „az Atya valóságának képmása” (Zsid 1,3). A menny nem egy számunkra láthatatlan és ismeretlen legfőbb istenséget rejt, akivel kapcso-

latban félelmeink és bizonytalanságaink lehetnének, hiszen aki látta az emberfia Jézust, aki megismeri Őt az evangéliumok ihletett tanúságtétele alapján, az „látta az Atyát”. És Jézus által, a mi Helyettesünk és Kezesünk által élő, közvetlen utunk van az Atyához mindenkor, törvénszegéseink és bűnös, elesett voltunk ellenére.

2 *Milyen hatalmas, bátorító ígéreteket adott még Jézus elszomorodott és szorongó tanítványainak? Miben jelölte meg az ígéretetek teljesedésének feltételét?*

Ján 14,12–13 „Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.”

Ján 14,16–17. 27 „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt, de ti ismeritek, mert nálatok lakik, és bennetek marad... Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek. Nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

Ján 14,14–15 „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!”

Összegezzük, jelöljük meg a három nagy ígéretet, és a két, de a valóságban egyet jelentő feltételt:

Az ígéretetek:

- a)
- b)
- c)

A feltétel:

- a)
- b)

A 12. és 14. vers együtt érvényes. Nyilvánvalóan kitűnik ebből, hogy a valóságban Jézus fog nagy dolgokat cselekedni tanítványai által.

„Jézus nem mutatott be semmiféle olyan tulajdonságot és nem gyakorolt semmiféle olyan hatalmat, hogy az emberek hit által ne tehetnének hasonlókat Óáltala... »Nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.« (Ján 14,12) Krisztus ezzel nem azt akarta mondani, hogy tanítványai munkája fennköltebb, jelentősebb lesz az Ő munkájánál, hanem csak azt, hogy nagyobb területre terjed ki. Nemcsak a csodatettekre hivatkozott, hanem mindazokra a cselekedetekre is, amelyeket a Szentlélek munkája által visznek majd véghez...

[Ez az] ígéret az Ő egyházának is szól, az idők végezetéig. Isten nem úgy gondolta el, hogy az emberek megváltására készített tervének végrehajtása csak jelentéktelen eredményeket érjen el. Mindazok, akik dolgozni akarnak a világért, ne abban bízzanak, amit ők maguk meg tudnak tenni, hanem abban, amit Isten tud megtenni értük és általuk... Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az Ő ígéreteiben.

Krisztus nevében imádkozni sokat jelent. Azt jelenti, hogy elfogadjuk igazságát, kinyilvánítjuk lelkületét és végezzük a munkáját. Az Üdvözítő feltételhez köti ígéretét: »Ha engem szerettek – mondja –, az én parancsolataimat megtartsátok!« ...Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így kerül összhangba szívünk és elménk Krisztus akaratával, hogy amikor Őneki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratumk Krisztus szolgálatában találja majd meg legnagyobb örömét...

A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természettől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Ezért éppen követőinek az érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához, és utódjaként elküldje a Lelket a Földre. Ezután senki-

nek sem lehetett semmilyen előnye tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihez, mintha nem ment volna fel a mennybe...

Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, amikor minden sötétnek látszik, s a jövődő zavarosnak, és amikor tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig mellettünk áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítson bennünket...

Miközben tanítványaival beszélgetett, Krisztus nem tett szomorú célzásokat saját szenvedéseire és halálára. Az utolsó hagyaték számunkra a békesség volt... Mielőtt elhagyták a felsőház szobáját, az Üdvözítő énekelt tanítványaival. Nem valami gyászos, szomorú ének hangzott ajkukról, hanem örvendező húsvéti dicséretet énekeltek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 572., 574–576., 579. o.)

3 Milyen fontos tanításokat adott még Jézus útközben?

Ján 15,1–5. 9–10. 12–15. 17. 19–20 „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetesz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek. Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek...

Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket. Maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Ha

az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben, amiképpen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében...

Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.

Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura, titeket pedig barátaimnak mondtalak, mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek...

Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek...

Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé, de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd, ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.”

*Jelöljük meg azt a három fő témát, amelyről Jézus búcsúbeszédei-
nek ebben a szakaszában szólt:*

- a)
- b)
- c)

„Jézus és tanítványai a Getsemáné-kertbe vezető úton haladtak, az Olajfák hegyének lábánál... Az Üdvözítő megmagyarázta tanítványainak... az Ő személyéhez fűződő lelki kapcsolatukat, amelyet fenn kell tartaniuk. Tanítását példázattal szemléltette... Ahelyett, hogy a kecses pálmafát, a kiemelkedő cédrusfát, vagy az erős tölgyfát választotta volna ki szemléltetésül, a szőlőtőkére mutatott, és ezzel hasonlította össze magát. A pálmafa, a cédrus és a tölgy egyedül állnak. Nem igényelnek semmiféle támasztékot. A szőlőtő vesszői azonban körülölelik a szőlőkarót vagy a szőlőlugas léckerítését, és így kúsznak az ég felé.

Emberként Krisztus az isteni hatalomtól, erőtől függött. »Én semmit sem cselekedhetem magamtól.« ...Krisztus azt mondta, hogy a vessző összeköttetése a szőlőtővel mutatja be azt a kapcsolatot, amelyet tanítványainak fenn kell tartaniuk Ővele. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és rostjai összeforrnak a rostokkal, erei az erekkel, s így a szőlőtő részévé lesz. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Így a bűnökben és vétkekben halott lélek új életet kap a Krisztussal való kapcsolat útján...

Azáltal, hogy a Szentlélek bennünk munkálkodik, részeseivé válunk az isteni természetnek... Ezt a Krisztussal való egységünket, amely egyszer kialakult, fenn kell tartanunk... Ez nem véletlen kapcsolat, nem valamilyen alkalmi összeköttetés... A vessző nem maradhat életben a szőlőtőtől elválasztva. Jézus ezzel azt fejezte ki: »Többé ti sem lehettek nélkülem. Azt az életet, amelyet tőlem kaptatok, csak a velem való folytonos közösségben őrizhettek meg. Nálam nélkül nem győzhettek le egyetlen bűnt sem, s nem állhattok ellent a kísértéseknek.« ...A Krisztusban maradás Lelkének állandó birtoklását jelenti az, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az Ő szolgálatára... A gyökér a szőlővesszőkön át küldi el a táplálékot a legszélső vesszők hegyéig... A szőlőtő életének eredménye a vesszőkön lévő izes gyümölcsökben mutatkozik meg... Amikor hittel az Isten Fiában élünk, akkor a Lélek gyümölcsei láthatóvá lesznek életünkben, és egyetlen gyümölcs sem fog hiányozni...

Miközben a ráoltott vessző külsőleg egyesül a szőlőtővel, megtörténhet, hogy az élő kapcsolat még nincs közöttük. Ilyenkor elmarad a növekedés és a gyümölcsstermés. Így előfordulhat, hogy van már valamilyen látszólagos kapcsolatunk Krisztussal anélkül, hogy hit által valószínűleg egyek lennénk Ővele. Hitünk megvallásával valamely egyház tagjaivá lehetünk, de ez nem elég. A valódi kapcsolatot az mutatja meg, hogy milyen a jellemünk és a magatartásunk. Ha nem termünk gyümölcsöt, akkor nem vagyunk igazán élő szőlővesszők, Krisztustól való elkülönülésünk éppen olyan teljes romlást jelent, amelyet a halott vessző ábrázol...

»Mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.« A kiválasztott tizenkét tanítvány közül volt egy, aki nem követte igazán Jézust. Ez a tanítvány elszáradt vessző lett. A többiekre pedig a keserű megpróbáltatások

metszőkése várt. Jézus gyengéd komolysággal magyarázta meg tanítványainak a szőlőműves szándékát. A vesszők megtisztítása, nyesése fájdalmat okoz, de az Atya nem felelőtlen kézzel vagy közömbös szívvel munkálkodik. Vannak vesszők, amelyek lelóganak a talajra, ezeket egy metszéssel szabaddá kell tenni földi támaszaiktól, amelyekhez kacsai odakapcsolódtak. Ezeknek is az ég felé kell növekedniük, és Istenben kell megtalálniuk támaszukat. A túlzott levélzetet, amely elvonja az éltető nedveket a gyümölcstől, szintén le kell nyesni. A túlbujánzást is el kell távolítani, hogy hely támadjon az igazságosság Napjának gyógyító sugarai számára. A szőlőműves lenyesi a káros növekedést, hogy a gyümölcstermés szebb és bőségesebb legyen.” (Ellen G. White: Jézus élete, 581–856. o.)

Jézus világossá tette, hogy Őbenne maradni annyi, mint az Ő parancsolataiban maradni, a parancsolatok betöltése pedig a szeretet, az Isten iránti és az egymás iránti teljes szeretet. Jézusnak ezek a tanításai visszhangoznak János apostol későbbi tömör összegzésében: „Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy Őbenne vagyunk.” (1Ján 1,5)

„Az utolsó találkozás alkalmával Krisztus azt a nagy kívánságát fejezte ki, hogy tanítványai úgy szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. Krisztus újra és újra erről beszélt az Őt követőknek... Jézus élete és halála útján a szeretet új fogalmát kellett megismerniük. A Megváltó parancsa, hogy szeressék egymást, új értelmet, új jelentést kapott önfeláldozásának fényében. Krisztus munkálkodása a szeretet, az önmegtágadás és az önfeláldozás folyamatos szolgálata. Földi tartózkodásának minden órája alatt Isten szeretete áradt belőle, feltartóztathatatlanul. Mindazok, akiket a Szentlélek már átítatott, úgy szeretnek, ahogyan Krisztus szeretett... Ez a szeretet a nyilvánvaló bizonyítéka tanítványságuknak... (Vö. Ján 13,34–35)

Ha nyilvánvalóvá lesz ez a szeretet az egyházban, biztosan felgerjeszti Sátán haragját. Krisztus nem valami könnyű életutat jelölt ki tanítványai számára... Nehéz akadályokkal szemben kell továbbvinni és továbbadni az evangéliumot, ellenállás, veszedelem, veszteség és szenvedés közepette. Azok azonban, akik ezt a munkát, szolgálatot végzik, Mesterük nyomdokaiban járnak... Krisztus tudta, hogy győzni fog a gonosszal vívott harcában, hogy

a vérfoltos zászló diadalmasan leng majd követői felett. Krisztus tudta, hogy Őbenne bízó tanítványainak az élete éppen olyan lesz, mint az Ő élete, meg nem szűnő győzelmek sorozata, melyek bár nem látszanak győzelemnek a földön, de győzelemnek ismerik majd el a mennyben, az örökkévalóságban.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 587. o.)

4 *Milyen három fő ígéret emelkedik ki Jézus búcsúbeszédeinek utolsó szakaszából?*

Ján 16,7–14. 16. 20–22. 33 „De én az igazat mondom néktek: jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok. És az, mikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében. Bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem, és igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem, ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljön amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek...

Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem, mert én az Atyához megyek... Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül. Ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok öröme fordul. Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája, de mikor megszüli a gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket...

Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságtok lesz, de bízzatok: én meggyőztem a világot.”

Jelöljük meg ezt a három fő témát, illetve ígéretet:

- a)
- b)
- c)

„Miközben Jézus vázolta tanítványai számára a Szentlélek feladatát, igyekezett átadni nekik azt az örömet és reménységet, amely az Ő szívét is eltöltötte. Örült, hogy bőséges segítséggel láthatja el egyházát. Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű ajándék... A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez... Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és hogy az Ő egyháza Krisztus jellemét ölthesse fel...

»És [az igazság Lelke], mikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.« ...A Lélek az egyetlen hatásos, eredményes tanítója az isteni igazságnak... Képesek lehetünk arra, hogy Isten beszédét szó szerint elmondjuk másoknak, hogy jól ismerjük Isten parancsolatait és ígéreteit, de ha a Szentlélek nem teszi otthonossá szívünkben az igazságot, akkor egy lélek sem esik a »kőre«, és »zúzódik szét« azon (vö. Luk 20,18). Sem a tudományos képzettség, sem a földi előnyök, bármilyen nagyok legyenek is, nem tudnak senkit a világosság hordozójává tenni Isten Lelkének együtt munkálkodása nélkül...

Sokat beszélnek Krisztusról és a Szentlélekről, mégsem nyernek semmilyen áldást... Mi nem használhatjuk a Szentlelket. A Szentlélek kell, hogy felhasználjon bennünket... Sokan azonban nem akarják magukat ennek alávetni. Életük ügyeit maguk próbálják intézni. Ezért nem is akarják elfogadni és nem is kapják meg a mennyei ajándékot. Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak Istenre, akik éberren figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándékaira.” (Ellen G. White: Jézus élete, 577–579. o.)

„Nem szerezhetünk békességet, ha érdekeink azonosak annak a világnak az érdekeivel, amelyről Krisztus úgy szólt, hogy nem

fogadja be az igazságot, mert nem ismeri sem az Atyát, sem pedig a Fiút, a Jézus Krisztust... Nem olyan emberekre van most szükség, akik a béke, a kívánt oltalom és a jólét biztosítása érdekében félreteszik a keresztet. Az ilyen emberek megteremtik a békét, csak hogy ez Sátán akarata szerint való, megtévesztő béke lesz, nem pedig az a béke, amely felülről való, amelyet Krisztus megígért. Krisztus Lelkének jelenléte nélkül nem létezik valódi béke és biztonság. Nem lehetünk igaz békére a kereszt vállalása nélkül.” („Ne félj, csak higgy!”, ápr. 30.; Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? III., 930–931. o.)

5 Jézus búcsúbeszédeinek mintegy lezárása a Megváltó főpapi imája (17. fejezet). Két kiemelkedő kérést tartalmaz ez az ima. Melyik az első ezek közül?

Ján 17,11. 15. 17. 20 „És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig Tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól... Szenteld meg őket a Te igazságoddal... De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem.”

.....

.....

.....

A „megtartás” magában foglalja a gonosztól való „megőrzést”, és a „megszentelést”, az örök életre való felkészítést.

„Az Üdvözítő bátorító és reményteljes szavakkal fejezte be tanítványainak adott tanításait és utasításait. Azután tanítványaiért mondott imádságában öntötte ki lelke terhét... Krisztus elvégezte azt a munkát, amellyel az Atya megbízta Őt. Megdicsőítette Istent a Földön... Kiválasztotta és összegyűjtötte azokat, akiknek folytatni kellett munkáját az emberek között. Róluk mondta el azután a következőket: »Én nem vagyok többé e világon, de ők e világon vannak, én pedig Tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben!« ...Krisztus ezekkel a szavakkal adta át kiválasztott gyülekezetét, egyházát a mennyei Atyának.

Felszentelt főpapként közbenjárt népéért. Hűséges pástorként összegyűjtötte nyáját a Mindenható oltalma alá, az erős és biztos menedékhelyre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 588–589. o.)

6 *Hogyan hangzik Jézus főpapi imájának másik kiemelkedő kérése?*

Ján 17,18. 21. 22 „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra... Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, őnékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk.”

.....

.....

.....

„Milyen, a sokféleségben is előtűnő egységről van szó?... Gondolkozásunk nem fut egyazon vágányokon. Azonos feladatot sem bízott ránk az Úr. Isten különböző képességeink szerint szabta meg kötelességeinket. Sokféle munka vár elvégzésre, ezért különböző képességű munkásokra van szükség. Krisztus iskolájában tanuljuk a szelidséget és alázatos szívűséget. Mind együtt haladhatunk előre a keskeny ösvényen... Krisztus egy az Atyával, ennek ellenére is Krisztus és Isten két külön személyiség... A Megváltó milyen odaadóan könyörgött, hogy tanítványai egyek legyenek Ővele, amint Ő is egy az Atyával. A Krisztus és követői közötti egység nem azt jelenti, hogy fel kell adnunk a személyiségünket. Úgy kell egynek lennünk vele, amint Ő is egy az Atyával... Gondolkodásukban, célkitűzéseikben, jellemükben egyek, de nem személyiségükben. Isten lelkiületében részesülve, Isten törvényéhez tartva magukat, az emberek Isten természetének részesévé válnak... Az Ővele való egység egymás között is egységet teremt. Ez a legmeggyőzőbb bizonyíték a világ számára Krisztus fenségéről, igaz jelleméről és bünt elvevő hatalmáról.” (111. sz. kézirat, 1903, „A Te Igéd igazság”, 155. o.)

„Amikor Isten népe egy az Istennel, akkor egymással is egyek. Egységük és szeretetük tanúsítja majd Krisztussal való egységük valódiságát. Amikor csak Krisztusra tekintenek, akkor szívük szeretetben olvad majd össze egymással. Akkor segíteni fogják egymást, hogy ellenálljanak a gonoszok szövetségének... Jézus nem azért imádkozott, ami elérhetetlen számunkra. Ha pedig ez az egység lehetséges, akkor Krisztus hitvalló követői miért nem törekednek komolyabban erre a kegyelmi állapotra? Amikor Krisztussal egyek vagyunk, akkor egyek leszünk követőivel is. A léleknek Jézusra, a dicsőség reményére van szüksége. A Szentlélek által feltétlenül el kell érünk ezt az egységet, s akkor a testvéri szeretet bővelkedni fog, az emberek felismerik, hogy Jézussal voltunk és Tőle tanultunk. Akkor életünk az Ő szent jellemének visszatükröződése lesz. Mint Őbenne hívők, az Ő szelíd lelkületét, gyengéd, szeretetteljes viselkedését fogjuk átvenni, megtanulni, és gyakorolni. Isten gyülekezetének egyéenként kell megfelelnie Krisztus imájának, míg csak valamennyien el nem jutunk a Lélek egységére.

Mi az, ami vizsályt és széthúzást támaszt? A széthúzás annak a következménye, hogy nem járunk Krisztussal. Mivel távol állunk Tőle, elveszítjük iránta táplált szeretetünket, egyúttal elhidegülünk Krisztus követőitől is. Minél inkább eltávolodunk a Krisztustól sugárzó fénytől, annál távolabb leszünk egymástól is... Minél szorosabban járunk együtt Krisztussal, minden szeretet és világosság forrásával, annál nagyobb lesz szeretetünk azok iránt, akik az Ő világosságát hordozzák. Amikor a szentek közel húzódnak Krisztushoz, szükségszerűen egymáshoz is közel húzódnak, hiszen Krisztus megszentelő kegyelme egymáshoz köti szívüket. Nem szeretheted Istent úgy, hogy a testvéreidet is ne szeretnéd...

Alkossunk megszentelt szövetséget, hogy a világ előtt Isten Fiát magasztalhassuk fel! Ha Jézus gyűlölete által az Úr ellenségei egységet alkotnak, akkor azok, akik az Megváltó nevét vallják, egyesüljenek egymással Őbenne! A Golgota keresztye alatt állva, feltekintve arra, aki az ember iránt páratlan szeretetet tanúsított, szűnjék meg minden féltékenykedésünk, minden keserűségünk, haragunk és rosszindulatunk! Tegyük félre a gonosz beszédet, és a gonosz gondolatokat!...

Amikor hiányzik a bizalom, ez gyanakvásban, gáncsoskodásban, olyan dolgokban való megbotlásokban nyilvánul meg, ame-

lyek figyelemre sem méltók, és abban, hogy mindenből, ami nem tetszik nekünk, tőkéet kovácsolunk. Ezzel Sátán dicsőül meg, Krisztust pedig szégyen éri. Hívei személyében Őrá hárul gyalázat. Az Úr többféleképpen tárta elém mindezt, míg meg nem értettem, mennyire kegyetlen dolog is ez... Ó, bárcsak valamenynyien, akik valljuk, hogy hiszünk Jézusban, legyőznénk önünket! Bárcsak eldobnánk büszkeségünket! Bárcsak teljesebben tükröznénk Jézus képmását!” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? III., 1046., 1048–1050. o.)

Az elfogatástól a kereszthalálig

Olvassuk el előzetesen
János evangéliuma 18–19. fejezetét!

1 *Milyen fontos mozzanatot örökít meg Jézus elfogatása történetéből a szemtanú János apostol?*

Ján 18,3–9 „Júdás azért magához vette a katonai csapatot, és a papi fejedelmektől és a farizeusoktól szolgálkat, s odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. Jézus azért tudván mindazt, ami reá következendő volt, előrement, és mondta azoknak: »Kit kerestek?« Feleltek néki: »A názáreti Jézust.« Mondta nekik Jézus: »Én vagyok.« Ott állt pedig ővelük Júdás is, aki elárulta Őt. Mikor azért azt mondta nekik, hogy: »Én vagyok«, hátravonultak és földre estek.« Ismét megkérdezte azért őket: »Kit kerestek?« És azok mondták: »A názáreti Jézust.« Felelt Jézus: »Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el.« Hogy beteljesüljön a beszéd, amelyet mondott: »Azok közül, akiket nékem adtál, senkit sem veszítettem el.«”

.....

.....

.....

.....

„Az előbbi kinszenvedésnek semmi nyoma sem volt látható Jézuson, amikor előlépett, hogy találkozzék árulójával. Tanítványai

előtt állva kérdezte: »Kit kerestek?« Azok azt felelték: »A názáreti Jézust.« Jézus ezt válaszolta: »Én vagyok.« Ebben a pillanatban az isteni világosság fénnel árasztotta el az Üdvözítő arcát... Az isteni dicsőség jelenlétében a gyilkos indulatoktól megszállott sokaság egy pillanatra sem tudott megállni. Hátrátáncorodtak. A papok, a vének, a katonák és Júdás is halottként estek a földre.

Az angyal visszavonult, és a világosság elhalványult. Jézusnak alkalma lett volna arra, hogy elmeneküljön, de ottmaradt. Megdicsőülten állt a kemény szívű csapat előtt. A csőcselék arca borulva, tehetetlenül hevert a földön, Krisztus lábainál. A tanítványok csodálkozva és áhítattal nézték ezt a jelenetet.

Hirtelen azonban minden megváltozott. Az emberek felugrottak. A római katonák, a papok és Júdás Krisztus köré gyülekeztek. Látszott, hogy elszégyellték magukat gyengeségük miatt, és attól féltek, hogy Jézus mégis elmenekül előlük. A Megváltó ismét kérdést intézett hozzájuk: »Kit kerestek?« Jóllehet elegendő bizonyítékuk volt arra, hogy aki előttük áll, Isten Fia, de nem engedték meggyőzni magukat erről. Jézus kérdésére, hogy »Kit kerestek?«, ismét azt felelték: »A názáreti Jézust.« Ekkor az Üdvözítő azt mondta: »Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el«, s a tanítványaira mutatott. Jézus tudta, hogy tanítványainak hite milyen gyenge, ezért igyekezett megvédeni őket a kísértéstől és a törvényszéki kihallgatástól...

A csőcselék merész lett, látva, hogy Júdás megérintette azt, aki nemrég megdicsőítetten állt előttük. Most már rá merték vetni kezüket Jézusra. Elfogták Őt, és megkötözték azokat a drága kezeket, amelyekkel eddig mindig és mindenkivel csak jót cselekedett.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 598–600. o.)

Jézus teljesen önként ment elfogói elé és fedte fel kilétét. Személye Júdás általi azonosítását fölöslegessé tette. Júdás szerepe csak abban volt, hogy megátalkodott eltökéltségével, immár kizárólag Sátántól uralva odament Jézushoz és megérintette Őt, s ezzel felbátorította a többieket.

Az emberi keményszívűség döbbenetes bizonyága, hogy az „Én vagyok” vallomást kísérő csodálatos és félelmetes természetfeletti jelenség ellenére az áruló tanítvány, a papok és a csőcselék rá merték tenni kezüket Jézusra.

2 *Jézus szenvedéstörténetéről szóló leírásában János apostol részletesen megemlékezik arról, hogyan küzdött Pilátus Jézus megmentéséért, avagy Jézus Pilátusért. Ennek a küzdelemnek két szakaszát vesszük szemügyre közelebbről.*

Hogyan zajlott az első párbeszéd Jézus és Pilátus között? Önmagát akarta menteni Jézus, vagy Pilátust?

Ján 18,33–38 „Ismét bement azért Pilátus a törvényházba, és szólította Jézust, és mondta néki: »Te vagy a Zsidók királya?« Felelt néki Jézus: »Magadtól mondod-e te ezt, vagy mások beszélték néked énfelőlem?« Felelt Pilátus: »Avagy zsidó vagyok-e én? A Te néped és a papfejedelmek adtak Téged az én kezembe: mit cselekedtél?« Felelt Jézus: »Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.« Mondta azért néki Pilátus: »Király vagy-e hát Te csakugyan?« Felelt Jézus: »Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.« Mondta néki Pilátus: »Micsoda az igazság?« És amint ezt mondta, újra kiment a zsidókhoz, és mondta nekik: »Én nem találok benne semmi bűnt.«”

„Pilátust nyilván elgondolkodtatta, hogy miért hallgat Jézus, miért nem felel az ellene felhozott vádakra. Jézus különleges személyisége is mély benyomást tehetett rá. Ezenfelül minden bizonnyal megvetést és utálatot váltott ki belőle a papi fejedelmek álnoksága és gyűlölettől áthatott dühösködése. Ezért kivonta Jézust a tömegeből, és bement vele a törvényházba. Csak János evangéliuma örökíti meg azt a beszélgetést, amely ezután az épületen belül zajlott le Jézus és Pilátus között.

Kiemelkedik ez a beszélgetés az egész sötét történetből. Léleg-

zetelállító, csodálatos és mélységes... Újra elismételt kérdésével – »Te vagy-e a zsidók királya?« – ezt fejezte ki Pilátus: »Most, magunk között, őszintén mondd meg nekem, tényleg az vagy?« Volt ebben a kérdésben bizonyos tisztelet, őszinte érdeklődés is.

Ennek megfelelő volt Jézus válasza: »Magadtól mondod te ezt, vagy mások beszélték néked ezt énfelőlem?« Te magad is sejtess valami titkot személyemben, személyesen érdekel a válasz, vagy csak mások mondása alapján, bíróként kérdezed ezt tőlem? – körülbelül ezt fejezte ki Jézus visszakérdezése. Válasz helyett Ő is viszontkérdezett, amivel finoman érzékeltette Pilátussal az Ő valódi méltóságát, valamint bizalmas, őszinte beszélgetéssé változtatta a vizsgálóbírói kihallgatást.

Pilátus azonnal reagált a finom közeledésre. Büszkesége feléledt, és – úgy tűnik – némi ingerültséggel mondta: »Avagy zsidó vagyok-e én? A Te néped és a papi fejedelmek adtak Téged a kezembe.« Nem csupán büszkeség és ingerültség volt azonban ebben a válaszban, hanem még jókora megvetés és ebből fakadó kétely is. Körülbelül ezt fejezték ki Pilátus szavai: Mit érdekelnek engem a ti zsidó dolgaitok! Nézd meg, milyen a Te néped, a ti papi fejedelmeitek! Nem ők adtak-e Téged is a kezembe? Csak nem azt akarod mondani, hogy van ebben az egészben valami, ami engem is érdekelhet, amit én is becsülhetek?...

Jézus azonban mégis megérezte azt a kis érzékenységet, fogékonyságot, amely Pilátusban örvendetes módon felszínre jött. Megértette kétellyel átitatott tiltakozását is. Ezért nem engedte el az értékes szálát, hanem folytatta a beszélgetést az általa előzőleg már kezdeményezett más hangnemben. Egyenes választ adott Pilátusnak... Feltárta előtte, hogy mennyiben király Ő, és mennyiben nem... Az Ő országáról beszélt, tehát megerősítette azt, hogy király. De egyértelművé tette, hogy ez nem olyan királyság, amilyenről vádlói beszélnek, és amilyenre Pilátus gondol. Ez az ország »nem e világból való«. Az ő királysága semmiféle veszélyt nem jelent a római birodalomra. Íme a nyilvánvaló bizonyosság: nem toborzott maga mellé csapatot, elszánt harcosokat. A zsidó papi fejedelmek minden nehézség és ellenállás nélkül elfoghatták. Majd nyomatékosan, még egyszer hozzátette: »Az én országom nem innen való.« Ezzel megint megerősítette azt is, hogy Ő csakugyan király. A titokzatos megjelöléssel pedig: »nem innen való«, szinte kezébe adta Pilátusnak a fonalat,

tapintatosan ösztönözte a kívánatos folytatást, megfelelő irányba terelte a beszélgetést.

Pilátus megértette Jézus választát. Azonnal elejtette a lázadás témáját – ami bíróként érdekelhette volna –, és csak a lényegre kérdezett rá: »Király vagy hát te csakugyan?« Jézus így felelt: »Te mondd, hogy én király vagyok.« Úgy tűnik, hogy a következőket akarta tudatosítani Pilátusban e sajátos válasszal: Úgy érzed hát, hogy szóba lehet állni azzal, hogy én király vagyok? Mi mondatja ezt veled? Mit láttál meg, mit sejtettél meg az én »nem innen való« lényemet illetően?

De nem állt meg itt Jézus, hanem tovább szőtte a szót, hogy megvilágítsa, mit jelent a »nem innen való« megjelölés: »Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá.« Jézus nem egyszerűen csak megszületett e világra, mint más emberek, hanem Ő erre a világra »jött«, valamilyen más világból. Jézus ezután nem szólt tovább az Ő király voltáról, és ama titokzatos, »nem innét való« világról, hanem arra terelte a szót, ami a lényeg, ami az Ő küldetése, amiért e világra jött: »Azért születtem és jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.« Azért jöttem, hogy a legnagyobb értéket, a legszükségesebb dolgot hozzam el nektek, amit ti nem ismertek, amivel ti nem rendelkeztek: az igazságot...

A kilétéről és küldetéséről tett bizonyoságtételhez még hozzáfűzött egy leheletfinom, de igen jelentőségteljes megjegyzést: »Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá.« Közvetett, halk, ugyanakkor szívélyes meghívást hordozott ez az utolsó mondat Pilátus számára. Ezenkívül komoly intelmet is magában foglalt: utalt a személyes felelősségre is. Benne rejtett végül egy szorongató aggodalom is: »Az igazságból való«-e Pilátus, hallgatni fog-e az igazság szavára?

Milyen egyszerű – mégis titokzatos – megkülönböztetés ez: egyes emberek »az igazságból való«, mások viszont »nem az igazságból való«. Az utóbbiakat így jellemzi Pál apostol egy levelében: »Nem fogadják be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre... [és végül] gyönyörködnek az igazságtalanságban.« (2Thess 2,10. 12)

...Az »igazságból való« szeretik az igazságot. Jobban szeretik önmaguknál. Készek megalázódni előtte, készek mindent odaad-

ni érte, készek élni és halni érte. Akiknek esetleg csak tetszik az igazság, de »nem fogadják be annak szeretetét«, azok egy ideig elidőznek az igazság világosságában, talán élvezik is, de aztán mindinkább csökken, halványul útjukon a fény, és végül abba a szinte kifejezhetetlenül szomorú és tragikus állapotba juthatnak, hogy »gyönyörködnek az igazságtalanságban«...

Mínta a fény felé fordítaná fejét a helytartó egy pillanatra: »Micsoda az igazság?« – tör fel belőle a kérdés, az örök, nagy emberi kérdés. Milyen hangsúllyal hangozhatott ez a kérdés? Megnyílt szívvel, őszintén érdeklődő, vágyakozó lélekkel? Vagy kissé ingerülten, szkeptikusan és cinikusan? Kissé kedvetlenül, máris félve attól, hogy mit fog hallani, milyen önismerettel és erkölcsi mércével kell szembesülnie? Lehet, hogy mindezekből volt valami a kérdésben.

A következő pillanatban már sarkon is fordult Pilátus, és indult ki a térre, hiszen szólította a kötelesség, tudta, hogy égő türelmetlenséggel várják őt ott. Mennyire érthető és mégis mennyire sajnálatos, hogy nem várta meg a választ! Jézus bent maradt. Áldás lehetett volna számára a pillanatnyi nyugalom, a kiszabadulás a sötét, gyilkos, zajos tömegeből. De lelki-szellemi ereje teljes igénybevételével, egész lénye együttérzésével és vágyakozásával küzdött Pilátusért, aki most, a döntő pillanatban elszakította a szálát. Ez lesújthatta Jézust, nagy teherként nehezdedhetett lelkére. Nem adta fel a küzdelmet Pilátus megmentéséért, de tudta, hogy a remény immár sokkal kevesebb.” (Vankó Zsuzsa: *Az ember és az igazság*, 55–60. o.)

3 *Hogyan küzdött tovább Pilátus Jézusért, és Jézus Pilátusért?*

Ján 19,4–11 „Majd ismét kiment Pilátus, és mondta nékik: »Ímé kihozom Őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt.« Kiment azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És mondta nékik Pilátus: »Ímhol az ember!« Mikor azért látták Őt a papfejedelmek és a szolgák, kiáltoztak, mondván: »Feszítsd meg, feszítsd meg!« Mondta nékik Pilátus: »Vigyétek el Őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt Őbenne.« Feleltek néki a zsidók: »Nékünk törvényünk van, és a mi

törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát.« Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémült. És ismét bement a törvényházba, és szólt Jézusnak: »Honnét való vagy te?« De Jézus nem felelt néki. Mondta azért néki Pilátus: »Nékem nem szólsz-e? Nem tudod-e, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak?« Felelt Jézus: »Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked. Nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezvedbe adott engem.«»

.....

.....

.....

„Isten Fia ott állt, az a palást volt rajta, melyet a gúnyolódók adtak rá, és töviskorona volt a fején. Derékig levetkőztették. Háttán láthatóvá lettek a korbácsolás nyomai, a hosszú, kegyetlen csíkok, amelyekből patakban folyt a vér. Arca vérfoltos volt, látszott rajta a kimerültség és a fájdalom, de még sohasem látszott olyan szépnek, mint éppen most. Az Üdvözítő arcát semmi sem tudta elcsúfítani ellenségei szeme előtt. Minden vonása jóindulatot, alázatosságot és irgalmat sugárzott kegyetlen ellenségei iránt. Magatartásában nem volt gyengéség, hanem a hosszú szenvedés elhordozásának ereje és méltósága sugárzott belőle...

Az ott lévők közül néhányan sírtak. Amikor Jézusra tekintettek, szívük megtelt részvétellel. Még a papok és a főemberek is meggyőződtek arról, hogy Jézus magatartása teljesen megfelelt annak, amit istenségéről állított. A római katonák, akik körülvették Krisztust, nem voltak mindnyájan megkeményedett szívű emberek... A mély szánalom érzésével tekintettek az isteni Szenvedőre. Krisztus csendes engedelmessége belevészte elméjükbe ezt a jelenetet, amelyet soha többé nem tudtak onnan kitörölni, amíg vagy elismerték Őt Krisztusként, vagy elvetették, eldöntve ezzel saját sorsukat.

Pilátust bámulattal töltötte el az Üdvözítő panasztól mentes türelme... Nem értette a papok fanatikus gyűlöletét... A római helytartó, bár hozzászólt a kegyetlen jelenetekhez, részvétet érzett

a szenvedő fogoly iránt, akinek a magatartása még mindig olyan volt, mint egy királyé, bár elítélték, megkorbácsolták, folyt a vér a homlokából, és sebektől szagatott hátáról. A papok azonban kijelentették: »Nekünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát!«

Pilátus meglepődött. Semmilyen elképzelése sem volt Krisztusról és küldetéséről. Jóllehet élt benne a hitnek egy meghatározatlan formája Istennel kapcsolatban, aki nagyobb, mint az ember. Az a gondolat, amely előzőleg egyszer már átfutott az elméjén, most határozottabb formát öltött. Azt kérdezte önmagától, hogy vajon az, aki előtte áll a kigúnyolás biborpalástjába öltöztetve és töviskoronával megkoronázva, nem lehet-e isteni lény?

Ismét kiment a tornácra, és megkérdezte Jézustól: »Honnét vagy Te?« Jézus azonban nem felelt neki semmit... Pilátus vis szaélt a bíró magas hivatalával, amikor annak alapelveit és saját tekintélyét feláldozta a csöcselék követeléseinek [és megkorbácsoltatta Jézust, noha nem talált benne bűnt]. Jézusnak nem volt további mondanivalója számára. Jézus hallgatása felbosszantotta, és dölyfösen azt mondta: »Nékem nem szólsz-e? Nem tudod-e, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak?« Jézus így válaszolt neki: »Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked. Nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezébe adott engem.«

A szánakozó Üdvözítő, szenvedései és nagy fájdalmai közepette, amennyire csak lehetséges volt, menteni akarta a római helytartó cselekedetét, aki átadta Őt a zsidóknak, hogy feszítsék meg. Milyen jelenet volt ez!... Milyen fényt vet ez a magatartás Krisztusra, aki az egész föld Bírója!

...A zsidó papok megkapták Krisztus istenségének félreérthetetlen bizonyítékát... Ezek az emberek Istentől kapott világosságuk, ismeretük szerint lesznek megítélve... Pilátus, Heródes és a római katonák viszonylag nem sokat, szinte semmit sem tudtak Jézusról. Azt gondolták, hogy kedveznek a papoknak és a főembereknek, ha jogtalanul, bűnös módon bánnak Jézussal. Nem volt olyan világosságuk Krisztusról, amelyet a zsidó nép bőségesen megkapott Istentől...

Pilátus szerette volna megszabadítani Jézust. Be kellett azonban látnia, hogy ezt nem tudja megtenni úgy, hogy közben a po-

zicióját és érdemeit is megtartsa... Inkább feláldozott egy ártatlan életet... A lelkiismeret és a kötelességtudat mindig megmutatja azt az utat, amelyen járnunk kell, az önérdek azonban rendszerint egy másik utat jelöl meg. Evilági érdekeink legtöbbször a rossz irányba igyekeznek bennünket téríteni, de ha megalkuszunk Sátánnal, akkor ez az alku hamarosan a bűn sötét éjszakájába sodor bennünket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 642–644., 646. o.)

4 *A kereszten függő Jézusnak mely megnyilatkozását örökítette meg János apostol, mint amelynek nem csupán fültanúja, de érintette is volt?*

Ján 19,25–27 „Jézus keresztje alatt pedig ott álltak az Ő anyja, és anyjának nőtestvére, Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna. Jézus azért, mikor látta, hogy ott áll az Ő anyja és az a tanítvány, akit szeret, mondta az Ő anyjának: »Asszony, ímhol a te fiad!« Azután mondta a tanítványnak: »Ímhol a te anyád!« És ettől az órától magához fogadta azt az a tanítvány.”

.....

.....

.....

„Jézus tekintete végigsiklott a körülötte lévő sokaságon, és valaki különösen megragadta figyelmét. A kereszt lábánál állt édesanyja, akit János, a szeretett tanítvány támogatott. Az anya nem tudta elviselni, hogy távol maradjon Fiától. János pedig, aki tudta, hogy a vég közel, ismét visszavitte őt a kereszthez. Krisztus haldoklásának órájában megemlékezett anyjáról. Látta fájdalomtól lesújtott arcát, azután Jánosra tekintett, és így szólt anyjához: »Asszony, ímhol a te fiad!« Jánosnak pedig ezt mondta: »Ímhol a te anyád!« János megértette Krisztus szavait, és elfogadta a megbízatást. Máriát azonnal otthonába vitte, és attól az órától kezdve gyengéden gondoskodott róla. Ó, szánakozó, szerető Üdvözítő, aki minden testi-lelki fájdalomra és kínra között gondoskodott édesanyjáról! Nem volt pénze, amellyel biztosíthatta volna Mária kényelmét. Tudta azonban, hogy János a szívébe zárta őt, ezért erre a tanítványára bízta anyját, értékes örökségként. Krisz-

tus így azt adta édesanyjának, amire a legnagyobb szüksége volt: János gyengéd együttérzését, aki azért szerette Máriát, mert Mária is szerette Jézust. Azzal, hogy János szent megbízatásként fogadta el Máriát, maga is nagy áldásban részesült. Mária állandóan szeretett Mesterére emlékeztette őt.

Krisztus gyermeki szeretetének tökéletes példája el nem homályosuló ragyogással fénylik a korszakok sötétségén át. Jézus közel harminc évig mindennapi munkájával segített enyhíteni a család otthoni terheit. Most pedig még a haláltusájában sem feledkezett meg arról, hogy gondoskodjék megszomorodott, özvegy édesanyjáról. Ugyanennek a lelkiületnek kellene megmutatkoznia Urunk minden egyes tanítványában. Azoknak, akik követik Krisztust, keresztyén hitükből fakadóan kötelességüknek kell tartaniuk, hogy tiszteljék szüleiket és gondoskodjanak róluk. Akik szívükben megőrizték Jézus szeretetét, azok szülei mindig hiánytalanul megkapják a figyelmes gondoskodást és gyengéd részvétet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 659–660. o.)

5 A haldokló Jézus egyik utolsó felkiáltásáról is megemlékezik János. Mit foglal magában ez az egyetlen, de igen jelentőségteljes szó?

Ján 19,28–30 „Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, mondta: »Szomjúhozom.« Volt pedig ott egy ecettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg ecettel, és izsópra tévén azt, odavitték az Ő szájához. Mikor azért elvette Jézus az ecetet, mondta: »Elvégeztetett!« És lehajtván fejét, kibocsátotta lelkét.”¹

.....
.....
.....

1 Az „elvégeztetett”-nek fordított eredeti kifejezés pontosabban így adható vissza: „Beteljesedett!”

Jézus „Elvégeztetett!”, illetve „Beteljesedett!” kiáltása nem a halállal szembeni szomorú megadás volt, hanem diadalkiáltás.

„Jézus... utolsó leheletével így kiáltott fel: »Elvégeztetett!« A csatát megnyerte, hatalmas karjával kivívta a győzelmet. Győztesként örökkévaló magasságokra tűzte ki zászlaját... Az angyalok és az el nem bukott világok számára ennek a kiáltásnak, hogy »Elvégeztetett!«, nagy jelentősége volt. Azt jelentette számukra éppen úgy, mint a mi számunkra is, hogy a megváltás nagy munkája befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének gyümölcseiből...

Amikor Jézus eljött erre a világra, Sátán ellen fordította hatalmát. Attól fogva, hogy Jézus kisedeként megjelent Betlehemben, Sátán szüntelenül azon munkálkodott, hogy elpusztítsa. Minden lehetséges módon igyekezett megakadályozni Jézus gyermekkorának, makulátlan férfikorának, szent szolgálatának és folt nélküli áldozatának a kibontakozását. Sátán azonban vereséget szenvedett. Nem tudta bűnbe vezetni Jézust. Nem tudta elcsüggeszteni, vagy eltántorítani attól a munkától, amelynek az elvégzésére jött a Földre. A pusztától a Golgotáig Sátán haragjának vihara csapott le ismételten Jézusra, de minél könyörtelenebbül tépte ez a vihar, Isten Fia annál erősebben kapaszkodott Atyja kezébe és haladt előre a kijelölt úton...

Ha valaki bűnt találhatott volna Krisztusban, és ha Ő csak a legkisebb mértékben is engedett volna Sátánnak, hogy megmeneküljön az iszonyatos kínoktól, akkor Isten és az emberek ellenesége diadalt ült volna. Krisztus lehajtotta fejét és meghalt, de rendíthetetlenül megtartotta hitét és Isten iránti engedelmisségét. »És hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondja: Most lett meg az üdvösség és az erő, és a mi Istenünk országa és az Ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.« (Jel 12,10)

...A nagy küzdelem nyitányában Sátán kijelentette, hogy Isten törvényét nem lehet megtartani, annak nem lehet engedelmessé válni, az igazság összeegyeztethetetlen az irgalommal, és ha a törvényt megszegnék, akkor a bűnös semmiképpen nem kaphatna bocsánatot... Életével és halálával Krisztus bebizonyította, hogy Isten igazságossága nem semmisítette meg irgalmasságát. Isten megbocsáthatja a bűnt, s emellett a törvény szent, igaz és jó, és

annak tökéletesen engedelmeskedhetünk. Sátán vádjai megdőltek. Isten félre nem érhető bizonyítékát adta szeretetének...

Így az angyalok örvendezhettek, amikor az Üdvözítő keresztségére tekintettek, mert megtudták, hogy a bűn és Sátán megsemmisítése biztosan, örökre megtörtént, s ez a világmindenséget is örökké félelemmentessé tette. Maga Krisztus teljesen ismerte a Golgotán elvégzett áldozat eredményeit. Mindezekre előre tekintett, amikor a kereszten így kiáltott fel: »Elvégeztetett! [Beteljesedett!]" (Ellen G. White: *Jézus élete*, 666–667., 669., 671., 673. o.)

6 *Hogyan vall János apostol szemtanúként arról, hogy mi történt Jézussal halálától a sírba tételéig?*

Ján 19,31–35, 38–42 „A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek volt (mert annak a szombatnak napja nagy nap volt), kérték Pilátust, hogy törjék meg azok lábszárait és vegyék le őket. Eljöttek azért a vitézek, és megtörték az elsőnek lábszárait és a másikat is, aki ővele együtt feszített meg. Mikor pedig Jézushoz értek és látták, hogy Ő már halott, nem törték meg az Ő lábszárait, hanem egy a vitézek közül dárdával döfte meg az Ő oldalát, és azonnal vér és víz jött ki abból. És aki látta, bizonyosságot tett, és igaz az ő tanúbizonysága, és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higgyetek...

Ezek után pedig kérte Pilátust az arimathiai József (aki a Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse Jézus testét. És megengedte Pilátus. Elment azért és levette Jézus testét. Eljött pedig Nikodémus is (aki éjszaka ment először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot. Vették azért Jézus testét, és begöngyölgették azt lepedőkbe, illatos szerekkel együtt, amint a zsidóknál szokás temetni. Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senki sem helyeztetett. A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel volt, abba helyeztették Jézust.”

„Amikor eljött az este, csendesség ereszkedett alá a Golgotára... A papok és a főemberek mégsem nyugodtak meg. Megvalósították szándékukat Krisztus halálra adásával, de nem érezték meg a győzelemnek azt az érzetét, amelyet vártak. Még nyilvánvaló diadaluk órájában is kétségek gyötörték őket, mert nem tudták, mi történik legközelebb. Hallották a kiáltást: »Elvégeztetett!« (Ján 19,30) »Atyám, a Te kezembe teszem le az én lelkemet!« (Luk 23,46) Látták, hogy a sziklák szétrepedtek, és megéreztek a hatalmas földrengést. Nyugtalanok voltak és szorongtak... Jobban, sokkal jobban rettegetek a halott Krisztustól, mint ahogy valaha is féltek Tőle életében. Rettegetek attól, hogy az emberek figyelme továbbra is a keresztfeszítésnél lejátszódó eseményekre irányul majd. Félték aznap elkövetett cselekedeteik következményeitől. Semmiképpen nem akarták, hogy Krisztus teste a keresztfán maradjon szombat napján. A szombat kezdete már közel volt, és a kereszten függő testek megsértenék a szombat szentségét. Így ürügyként használva ezt, a zsidó vezetők Pilátus engedélyét kérték, hogy siettethessék az áldozatok halálát, és testüket még napnyugta előtt eltávolíthassák a keresztről...

Jézust azonban már holtan találták. A durva katonákat megszelídítette az, amit hallottak és láttak Krisztussal kapcsolatban. Ezek az élményeik visszatartották őket attól, hogy Jézus lábait is eltörjék... A papok és a főemberek meglepődtek, amikor Krisztust halottként találták meg. A kereszthalál hosszadalmas haldoklás volt. Nehéz volt meghatározni, hogy mikor szűnt meg a keresztre feszített áldozat élete. Hallatlan dolog volt, hogy valaki a keresztre feszítés hatodik órájában meghaljon. A papok meg akartak bizonyosodni Jézus haláláról. Ösztönzésükre a katonák dárdát döftek az Üdvözítő oldalába. A sebből, amely így keletkezett, vér és víz folyt. Ezt a szemlélők mind észrevették. János nagyon pontosan közli ezt az eseményt...

Nem a dárdadöfés, nem a kereszten elszenvedett fájdalom volt az, ami Jézus halálát okozta. Az a kiáltás, amely »nagy fennszóval« (Mát 27,50) és »nagy szóval« (Luk 23,46) hagyta el Jézus

ajkát, a vérből és vízből álló patak, amely Jézus oldalából kifolyt, azt mutatta, hogy megtört szíve okozta halálát. Szívét a lelki kínszenvedés törte össze. A világ bűne volt az, ami Jézus Krisztust megölte...

Krisztus holtteste nagyon drága volt tanítványai számára. Méltó, megtiszteltető módon szerették volna eltemetni, de nem tudták, miként végezzék ezt el. Jézust hamisan a római hatalom elleni lázadás büntettségével vádolták meg, és ezért ítélték kereszthalálra. Azok számára, akiket ezért az árulásért ítélték el, különleges, a gonosztevők számára fenntartott temetkezési helyet jelöltek ki. János, a szeretett tanítvány a galileai asszonyokkal együtt a keresztnél maradt. Nem hagyhatták, hogy Uruk holttestével a római katonák foglalkozzanak kénytelen-kelletlen, és egy tisztességtelen sírba temessék el. Ezt azonban nem tudták megakadályozni. A zsidó hatóságoktól semmilyen kedvezményt nem kaptak, és Pilátusra sem volt befolyásuk.

Ebben a szükséghelyzetben arimathiai József és Nikodémus sietett a tanítványok segítségére. Mindketten tagjai voltak a szanhedrinnek – a főtanácsnak –, és Pilátussal is ismeretségben voltak. Ezek a jómódú és befolyásos emberek úgy határoztak, hogy Jézus testének megtisztelő temetésben kell részesülnie...

Pilátus teljesítette József kérését... Nikodémus mirha és áloé drága keverékét hozta el Krisztus holttestének a bebalzsamozására. A legtekintélyesebbek sem részesülhettek volna nagyobb tiszteletben halálukkor egész Jeruzsálemben. A tanítványok megdöbbenek, amikor látták, hogy ezeknek a jómódú főembereknek éppen úgy szívügyük volt Uruk temetése, mint nekik...

Szelíden és tisztelettudóan, saját kezükkel vették le Jézus testét a keresztről. Együttérzésük könnyei kicsordultak szemükből, látva Jézus összezúzott és szétszaggatott testét. Józsefnek volt egy új, sziklába vágott sírboltja, amelyet saját magának tartott fenn. Ez a sírbolt a Golgota közelében volt, és most előkészítette, hogy oda temethessék Jézust.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 678–682. o.)

„Valóban feltámadt az Úr!”

Olvassuk el előzetesen János evangéliuma 20–21. fejezetét!

1 *Ki fedezte fel először az üres sírt, s adott róla hírt Péternek és Jánosnak? Mit látott Péter és János, amikor a sírhoz futottak?*

Ján 20,1–10 „A hét első napján pedig jó reggel, amikor még sötétes volt, odament Mária Magdaléna a sírhoz, és látta, hogy elvétetett a kő a sírről. Futott azért és ment Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, akit Jézus szeret, és mondta nekik: »Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették Őt.«

Kiment azért Péter és a másik tanítvány, és mentek a sírhoz. Együtt futottak pedig mindketten. De ama másik tanítvány hamar megelőzte Pétert, és előbb jutott a sírhoz. És lehajolván, látta, hogy ott vannak a lepedők, mindazáltal nem ment be. Megjött azután Simon Péter is nyomban utána, bement a sírba, és látta, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, amely az Ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön, összegöngyölítve egy helyen. Akkor aztán bement a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz, és látott és hitt. Mert nem tudják még az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból. Visszamentek azért a tanítványok az övéikhez.”

.....

.....

.....

Milyen eleven, valószerű leírás! Riadtan futott Mária Magdaléna a tanítványokhoz, Péter és János is versenyt futva rohantak a sírhoz! János megjegyzi, hogy amint meglátta a gondosan összehajtott keszkenőket és fejkendő, Ő azonnal hitt. Kimondani nem merte, de belül bizonyossága volt. Sírrablók nem hajtogatják volna össze maguk után. Ebből a sírból valaki élőként, méltósággal távozott. A halotti leplet és fejkendő rendben, összehajtvagyta ott a sziklasír padkáján, a rá mindenben jellemző tökéletességgel. (Nehéz elképzelni, hogy mindezt csak úgy kifundálta volna az evangélium szerzője.)

„A hét első napján az asszonyok már nagyon korán elindultak a sírbolthoz. Nem mindannyian ugyanabból az irányból érkeztek. Mária Magdaléna volt az első, aki a sírhoz ért. Amikor látta, hogy a követ elhengerítették, sietve elment, hogy megmondja a tanítványoknak. Ezzel a szomorú hírral kereste fel Pétert és Jánost: »Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették Őt.« A tanítványok a sírbolthoz siettek és azt látták, amit Mária mondott nekik. Látták a sírboltban a halotti leplet és a kendőt, de nem találták ott az Urat. Éppen ez volt a bizonyítéka annak, hogy Krisztus feltámadt. János „látott és hitt” (Ján 20,8). Még nem értette meg az Írásnak azt az üzenetét, hogy Krisztusnak fel kell támadnia a halottak közül, de most már visszaemlékezett az Üdvözítő szavaira, amelyekkel megjövendölte feltámadását.” (Ellen G. White: Jézus élete, 695–696. o.)

2 Hogyan találkozott ezután a sírnál tovább időző Mária Magdaléna a feltámadt Üdvözítővel?

Ján 20,11–18 „Mária pedig kint állt a sírnál sírva. Amíg azonban siránkozott, behajolt a sírba, és látott két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol Jézus teste feküdt. És mondták azok neki: »Asszony mit sírsz?« Mondta nékik: »Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom hová tették Őt.« És mikor ezeket mondta, hátrafordult, és látta Jézust ott állni, s nem tudta, hogy Jézus az. Monda néki Jézus: »Asszony, mit sírsz? Kit keresel?« Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, mondta néki: »Uram, ha te vitted el Őt, mondd meg nékem, hová tetted Őt, és én elviszem Őt.« Mondta néki Jézus:

»Mária!« Az megfordulván, mondta néki: »Rabboni!« Ami azt teszi: »Mester!« Mondta néki Jézus: »Ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem menj az én atyámfiaihoz, és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.« Elment Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta néki.”

„Mária Magdolna amint benézett az üres sírboltba, két angyalt pillantott meg, egyik a fejénél, a másik a lábánál állott annak a helynek, ahol Jézus feküdt: »És mondának azok néki: Asszony, mit sírsz? Monda nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt.« Mária azután elfordult még az angyaloktól is, mert azt gondolta, hogy találnia kell valakit, akitől megkérdezheti, mi történt Jézus testével. Ekkor egy másik hang szólította meg: »Asszony, mit sírsz? Kit keresel?« Könnyektől fátyolós szemével egy férfi alakját látta meg, és azt gondolta, hogy a kertész szólította meg. Mária ezt mondta neki: »Uram, ha te vitted el Őt, mondd meg nekem, hová tetted Őt, és én elviszem Őt!« Mária úgy gondolkodott, hogy ha egy gazdag embernek ez a sírboltja túl tiszteletreméltó temetkezési hely volt Jézus számára, akkor ő maga gondoskodik majd egy másik helyről. Most azonban ismerős hangján Jézus szól hozzá: »Mária!« Mária azonnal felismerte a hangját. Azután meglátta az élő Krisztust. Át akarta ölelni a lábait, és ezt mondta: »Rabboni!« Jézus azonban nem akarta elfogadni övéi hódolatát addig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy az Atya elfogadta áldozatát.

...A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosan ott volt mögötte. Szemeit annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: »Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt.« Milyen sok embernek lehetne elmondani az Üdvözítő szavait: »Mit sírsz? Kit keresel?« Az Úr pedig szorosan

mellöttük vagy előttük áll. Könnyeiktől megvakított szemeik azonban nem látják meg, nem ismerik fel Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de ők nem értik, amit mond. Bárcsak a lehajtott fejek föl-emelkednének, bárcsak a fülek odafigyelnének az Úr hangjára! Ne tekintgessenek József sírboltjára, amelynek nyílását egy nagy kővel zárták be, és római pecséttel pecsételték le. Krisztus már nincs ott! Ne tekintsetek az üres sírra! Ne gyászoljatok úgy, mint akik reménytelenek és tehetetlenek! Jézus él, és mert Ő él, mi is élni fogunk. Hálás szívekből, ajkokról, amelyeket megérintett már a szent tűz, hadd zengjen a boldog ének: Krisztus feltámadott! Krisztus azért él, hogy közbenjárjon értünk. Ragadjuk meg ezt a reménységet, s ez biztos és kipróbált horgonyként tartja meg lel-künköt! Higgy, és meg fogod látni Isten dicsőségét!” (Ellen G. White: Jézus élete, 697–700. o.)

3 *Hogyan találkozott tanítványaival a feltámadt Jézus még ugyanennek a napnak az estéjén?*

Ján 20,19–23 „Mikor azért este volt, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva voltak, ahol egybegyűltek a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus és megállott középen, és mondta nékik: »Békesség néktek!« És ezt mondván, megmutatta nékik a kezeit és az oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látták az Urat. Ismét mondta azért nékik Jézus: »Békesség néktek! Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket.« És amikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nékik: »Vegyetek Szentlelket: akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.«”

.....
.....
.....
.....
.....
.....
„[Jézus feltámadásának tanúi] éppen befejezték beszámolójukat, s néhányan azt mondták, hogy nem hiszik el, mert túlságosan is

jó ahhoz, hogy igaz lehessen – amikor íme, újabb személy állt meg előttük. Minden szem az idegenre szegeződött. Senki sem koptatott bebocsátásért. A lépések hangját nem hallották. A tanítványok megijedtek. Csodálkoztak és azt kérdezték: »Mit jelentsen ez?« Azután hallottak egy hangot, amely nem volt, nem lehet senki másé, csak Mesterük hangja. Tisztán és világosan hangzottak ajkáról a szavak: »Békesség néktek!«

...A tanítványok megpillantották a rettenetes szögekkel átütött kezeket és lábakat. Felismerték Uruk hangját, amelyhez hasonlót sohasem hallottak... »Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látják az Urat.« (Ján 20,20) Hit és öröm foglalta el a hitelenség helyét, és olyan érzéssel, amelyet szavakkal nem lehet kifejezni, vallást tettek feltámadott Üdvözítőjük mellett...

Jézus feltámadása előképe volt mindazok végső feltámadásának, akik Őbenne aludtak el. A feltámadott Üdvözítő arkifejezését, modorát, beszédét tanítványai valamennyien jól ismerték. Amint Jézus feltámadott a halottak közül, éppen úgy azoknak is fel kell majd támadniuk, akik Őbenne aludtak és alusznak el. Ráismerünk majd barátainkra, mint ahogy a tanítványok is megismerték Jézust. Lehet, hogy életük folyamán megváltoztak, s megbetegedtek vagy megcsúnyultak, de Jézus visszajövelekor tökéletes testi-lelki egészségben támadnak fel. Azonosságukat azonban megdicsőült testükben is megőrzik... Orcájukon, amelyet a Jézus arcáról fénylő világosság tesz sugárzóvá, felismerjük majd azok megkülönböztető vonásait, akiket szeretünk.

Amikor Jézus találkozott tanítványaival, emlékeztette őket azokra a szavakra, amelyeket a halála előtt mondott nekik: hirdetniük kell a világnak azokat a csodálatos igazságokat, amelyeket Krisztus bízott rájuk... Nekik kell hirdetniük a békesség és az üdvösség evangéliumát, az Üdvözítő hatalmát. »És amikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nekik: Vegyetek Szentlelket!« ...A Szentlélek adományaiból való bőségesebb részesedés nem következett be Krisztus mennybemeneteléig... Jézus így akarta emlékeztetükbe vésni azt a tényt, hogy ezt a szolgálatot nem tudják elvégezni a Szentlélek nélkül...

»Akinak a bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.« Krisztus itt nem ad szabadságot senkinek arra, hogy másokat megítéljen. A Hegyi beszédben is megtiltotta ezt. Az ítélet Isten előjoga. Krisztus azonban az

egyházat mint szervezetet felelőssé teszi az egyház minden egyes tagjáért, akik bűnbe estek. Az egyháznak az a kötelessége, hogy figyelmeztesse, fegyelmezze, és ha lehet, állítsa helyre őket. »Ints, feddj, buzdíts – írja Pál apostol – teljes béketűréssel és tanítással!« (2Tim 4,2) Minden igazságtalansággal szemben lelkiismeretesen járj el! Ints minden lelket, aki veszélyben forog! Ne hagyj magára senkit, hogy megcsalja önmagát! Nevezd a bűnt mindig a valódi nevéen!

...Azok, akik a bűn elkövetését választják, megtagadják Krisztust. Az egyháznak meg kell mutatnia, hogy nem szentesíti, nem hagyja jóvá tetteiket, különben maga az egyház becsteleníti meg Urát... Az egyháznak úgy kell foglalkoznia a bűnnel, amint azt Isten előírta, és akkor az egyház cselekedeteit a mennyben is jóváhagyják. Aki megveti az egyház tekintélyét, Krisztus tekintélyét veti meg.

A képek azonban van egy világosabb oldala is. »Akinek a bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak.« ...A prédikátorok az Üdvözítő megbocsátó irgalmasságával szóljanak a tévelygőkhöz. A bűnösöket bátorítsák arra, hogy tartsanak bűnbánatot, és higgyenek abban, aki egyedül tud megbocsátani. Isten szava tekintélyével mondják meg a bűnösöknek: »Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.« (1Ján 1,9) Mindazoknak, akik megbánják bűneiket, bizonyosságuk van erről: »Hozzánk térvén könyörül rajtunk, eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe vedtet minden bűnünket!« (Mik 7,19)

Az egyház hálás szívvel fogadja el a bűnösök bűnbánatát. A bűnbánót vezessék a hitelenség sötétségéből a hit és az igazság világosságára... A megbocsátásnak ezt a formáját a menny jóváhagyja. Az egyháznak csak ilyen értelemben van hatalma megbocsátani a bűnösöknek. A büntől való szabadulást csak Krisztus érdeme útján nyerhetjük el. Sem egyetlen embernek, sem az emberek valamilyen közösségének nem adott hatalmat arra Krisztus, hogy bárkinek a lelkét megszabadítsa bűneitől. Krisztus csak azzal bízta meg tanítványait, hogy az Ő nevében prédikálják a bűnök bocsánatát minden népnek, de nincs hatalmuk arra, hogy a bűn egyetlen foltját is eltávolítsák. Jézus neve az egyetlen olyan »név, amely által kell nekünk megtartatnunk.« (Ellen G. White: Jézus élete, 707–711. o.)

4 Milyen tanítást közvetít nekünk a „hitetlen Tamás” hitre jutása?

Ján 20,24–29 „Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Kettősnek hívtak, nem volt ővelük, amikor eljött Jézus. Mondták azért néki a többi tanítványok: »Láttuk az Urat.« Ő pedig mondta nékik: »Ha nem látom az Ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az Ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.« Nyolc nap múlva ismét benn voltak az Ő tanítványai, Tamás is ővelük. Noha az ajtó zárva volt, bement Jézus, megállt közepén, és mondta: »Békesség néktek!« Azután mondta Tamásnak: »Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az én kezeimet, és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.« Felelt Tamás és mondta néki: »Én Uram és én Istenem!« Mondta néki Jézus: »Mivelhogylátál engem, Tamás, hittél. Boldogok, akik nem látnak és hisznek.«”

.....

.....

.....

„Amikor Jézus először találkozott tanítványaival a felházban, Tamás nem volt jelen. Hallotta a többiek beszámolóit. Bőségesen kapott bizonyítékokat arról, hogy Jézus feltámadt. Szívét azonban továbbra is a hitelenség homálya borította... Hiúságát sértette az a gondolat, hogy Mestere az összes többi tanítványnak kijelentette már magát, csak neki nem. Ezért elhatározta, hogy a hallott történeteket nem hiszi el. Egy egész héten át merengett saját nyomorúságán, amely egyre sötétebbnek látszott, ellentétben testvérei reménységével és hitével...

Tamás szerette Urát, de engedte, hogy a féltékenység és hitelenség vegye birtokba gondolatait és szívét. A tanítványok közül néhányan a megszokott felházat tették meg ideiglenes otthonuknak, és Tamás kivételével esténként mindnyájan ott gyülekeztek össze. Egyik este Tamás elhatározta, hogy találkozik a többiekkel.

Hitetlensége ellenére halvány reménységet ápolt szívében, hogy a jó hír talán mégis igaz volt. Mialatt a tanítványok vacsoráztak, azokról a bizonyítékokról beszélgettek, amelyeket maga Krisztus adott nekik a próféciákban. Ekkor, »noha az ajtó zárva volt, be- ment Jézus, megállott középen és mondta: Békesség néktek!«, azu- tán odafordult Tamáshoz... Szavai megmutatták, hogy Krisztus is- merte Tamás gondolatait és kijelentéseit. A kételkedő tanítvány tudta, hogy tanítványtársai közül senki sem látta Jézust az el- múlt hét folyamán. Így nem mondhattak a Mesternek semmit az ő hitetlenkedéséről. Ekkor Uraként ismerte fel és ismerte el Őt, aki előtte állott. Nem kívánt további bizonyítékokat kapni. Túl- áradó örömmel borult Jézus lábához, és így kiáltott: »Én Uram és én Istenem!«

Jézus elfogadta Tamás hitvallását, de szelíden megróttá tanít- ványa hitetlenségét... Tamás jobban megnyerte volna Jézus tet- szését, ha kész elfogadni és elhinni tanítványtársai bizonyoságte- vését. Ha a világ Tamás példáját követné, akkor tulajdonképpen senki sem juthatna el az üdvösségben való hitre. Mindazoknak, akik ma elfogadják Krisztust, mások bizonyoságtétele útján kell ezt megtenniük...

Sokan azok közül, akik Tamáshoz hasonlóan arra várnak, hogy a kétség minden okát eltávolítsák útjukból, sohasem fogják megérni kívánságuk teljesülését. Sőt fokozatosan megerősödnek hitetlenségükben. Azok, akik arra nevelik rá magukat, hogy min- dig a dolgok sötét oldalát lássák meg, s mindig csak zúgolódnak és panaszkodnak, valójában nem tudják, mit tesznek. A kételke- dés magjait szórják el, és így a kétségek gyümölcseit takarítják majd be.

Tamás iránti magatartásával Jézus leckét adott követőinek. Krisztus példája azt mutatja meg nekünk, miként kell kezelünk azokat a testvéreket, akiknek gyenge a hitük és kételkednek. Jé- zus nem tett szemrehányást Tamásnak. Vitába sem szállt vele. Egyszerűen megmutatta magát a kételkedőnek. Tamás a legész- szerűtlenebbül viselkedett, amikor ő írta elő hite feltételeit. Jézus azonban nagylelkűen, szeretetével és tapintatával lerombolt min- den akadályt. A hitetlenséget ritkán lehet érveléssel legyőzni. Ér- velésre a hitetlenség még inkább önvédelemre rendezkedik be, és mindig talál új támpontokat és mentségeket a maga számára. Ha azonban Jézust a szerető, irgalmas és megfeszített Üdvözítőként

mutatjuk be, akkor sokan, akik Őt valaha megtagadták, majd Tamással együtt vallják: »Én Uram és én Istenem!« (Ellen G. White: *Jézus élete*, 711–713. o.)

5 *Hogyan találkoztak a tanítványok ismét feltámadt Urukkal a Galileai-tengernél (vagy Tibériás tavánál)? Mire emlékezettette őket az a csoda, amelyet Jézus ekkor tett, s mi volt az üzenete számukra – és számunkra is?*

Ján 21,1–14 „Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengerénél. Megjelentette pedig ekképpen: Együtt voltak Simon Péter, Tamás, akit Kettősnek hívtak, és Nátánael, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az Ő tanítványai közül. Mondta nékik Simon Péter: »Elmegyek halászni.« Mondták neki: »Elmegyünk mi is veled.« Elmentek, s azonnal a hajóba szálltak, és azon az éjszakán nem fogtak semmit.

Mikor pedig immár reggeledett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus van ott. Mondta azért nékik Jézus: »Fiaim! Van-e valami ennivalótok?« Feleltek neki: »Nincsen!« Ő pedig mondta nékik: »Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok.« Oda vetették azért, és kivonni már nem bírták azt a halak sokasága miatt.

Szólt azért az a tanítvány, akit Jézus szeretett, Péternek: »Az Úr van ott!« Simon Péter azért, amikor hallotta, hogy ott van az Úr, magára vette az ingét (mert mezítelen volt), és bevetette magát a tengerbe. A többi tanítványok pedig a hajón mentek (mert nem messze voltak a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszolták a hálót a halakkal. Mikor azért a partra szálltak, látták, hogy parázs van ott, és azonfelül hal és kenyér. Mondta nékik Jézus: »Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.« Fel szállt Simon Péter, és kivonta a hálót a partra, amely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal, és noha ennyi volt, nem szakadozott a háló.

Mondta nékik Jézus: »Jertek, ebédeljetek!« A tanítványok közül pedig senki sem merte tőle megkérdezni: »Ki vagy te?« Mivelhogy tudták, hogy az Úr Ő. Odament azért Jé-

zus, vette a kenyeret és adta nékik, és hasonlóképpen a halat is. Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus a tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból.”

.....

.....

.....

.....

„Jézus azt ígérte, hogy Galileában találkozik tanítványaival. Ezért a tanítványok nem sokkal húsvét hetének befejezése után elmentek oda... Heten mentek együtt... Krisztus a Galileai-tengernél végezte szolgálatának nagy részét. A tanítványok olyan helyen gyülekeztek össze, ahol valószínűleg nem zavarhatták meg őket. Itt minden, de minden, ami körülöttük volt, Jézusra és hatalmas tetteire emlékeztette őket...

Az este kellemes volt. Péter, aki sokat megőrzött a bárkák és a halászat iránti szeretetéből, azt ajánlotta, hogy menjenek ki a tóra és vessék ki hálójukat. Mindnyájan készek voltak csatlakozni ehhez a tervhez, mivel szükségük volt élelemre és ruházatra, amelynek megszerzéséhez hozzásegítené őket egy sikeres éjszakai halászatból származó bevétel. Kieveztek a tóra, de nem fogtak semmit. Egész éjszaka sikertelenül fáradoztak. A megerőltető órák alatt távol lévő Urukrol beszélgettek. Visszaemlékeztek azokra a csodálatos eseményekre, amelyeknek tanúi voltak. Felmerült bennük a kérdés saját jövőjükkel kapcsolatban is, és elszomorította őket a kilátástalanság...

Amikor megvirradt, a bárka nem volt távol a parttól. A tanítványok akkor meglátták, hogy valaki áll a parton, aki ezzel a kérdéssel szólította meg őket: »Fiaim! Van-e valami ennivalótok?« »Nincsen« – felelték neki. Ekkor azt mondta nekik: »Vessétek a hálót a hajó jobb oldala felől, és találtok! Oda vetették azért, és kivonni már nem bírták a halaknak sokasága miatt.« János felismerte az idegent, és azt kiáltotta Péternek: »Az Úr van ott!« Péter annyira fellelkesült és olyan boldog lett, hogy belevetette magát a vízbe, s hamarosan Mestere mellett állt. A többiek a bárkában eveztek és húzták magukkal a halakkal megtelt hálót.

»Mikor azért a partra szálltak, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér.« Túlságosan meglepődtek és elámultak ahhoz, hogy megkérdezzék, honnan került oda a tűz és az enni-való... Jézus szólította tanítványait, hogy jöjjenek és egyenek. Azután megtörte a kenyeret, és az enni-valót szétesztotta közöttük. Ekkor mind a hét tanítványa megismerte és elismerte Őt. Az ötezer megvendéglésének csodájára emlékeztek most. Megilletődtek, és áhítatos csendben néztek a feltámadott Üdvözítőre.

Élénken visszaemlékeztek arra a tóparti jelenetre, amikor Jézus megparancsolta nekik, hogy kövessék Őt. Visszaemlékeztek, hogy parancsára miként szálltak tengerre és eveztek ki a mély vízre, s hálójukat leengedve fogásuk olyan bőséges volt, hogy szakadásig megtelt a háló. Azután Jézus arra szólította fel őket, hogy hagyják ott halászbárkáikat, és megígérte nekik, hogy emberek halászaivá teszi őket. Jézus azért vitt végbe egy újabb csodát, hogy felidézze emlékezetükben ezt a jelenetet, és hatását elmélyítse a szívükben. Ez a csoda korábbi megbízásának megújítása volt a tanítványok számára. Megmutatta nekik, hogy Mesterük halála nem csökkentette kötelezettségüket annak a munkának az elvégzésével kapcsolatban, amelyet rájuk bízott...

A feltámadott Üdvözítő még mindig gondoskodik róluk. Eddig is tapasztalták, hogy mindaddig, amíg az Úr munkáját végezték, Ő gondoskodott mindarról, amire szükségük volt. Jézus határozott szándékkal parancsolta meg nekik, hogy a bárka jobb oldalán vessék be a hálójukat: Ő ugyanis a bárka ezen oldala felől állott a parton. Ha Üdvözítőjükkel együtt fognak dolgozni, ha emberi erőfeszítéseiket összekapcsolják isteni hatalmával, akkor soha sem maradhat el az eredmény. “ (Ellen G. White: Jézus élete, 714–716. o.)

6 Mit kellett még elrendeznie az Úrnak ez alkalommal Péterrel kapcsolatban? Mire tanít csodálatos, igazságos és kegyelmes eljárása bennünket is?

Ján 21,15–23 „Mikor aztán megebédelték, mondta Jézus Simon Péternek: »Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?« Mondta néki: »Igen, Uram, Te tudod, hogy szeretlek Téged!« Mondta néki: »Legeltesd az én bárányaimat!« Mondta néki ismét másodszor is: »Simon,

Jónának fia, szeretsz-e engem?« Mondta néki: »Igen, Uram, Te tudod, hogy én szeretlek Téged.« Mondta néki: »Órizz az én juhaimat!« Mondta néki harmadszor is: »Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem?« Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondta néki: »Szeretsz-e engem?« És mondta néki: »Uram, Te mindent tudsz, Te tudod, hogy én szeretlek Téged.« Mondta néki Jézus: »Legeltesd az én juhaimat! Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál. Mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod.« Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szólt néki: »Kövess engem!« Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeretett Jézus, aki nyugodott is ama vacsora közben az Ő kebelén... Ezt látván Péter, mondta Jézusnak: »Uram, ő pedig mint lesz?« Mondta néki Jézus: »Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!« Kiment azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg, hanem: »Ha akarom, hogy ez megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá?«

.....

.....

.....

.....

„Péter megtagadta Krisztust, és ezzel kiváltotta tanítványai bizalmatlanságát. A tanítványok azt gondolták, Krisztus nem engedi meg majd, hogy Péter elfoglalja korábbi helyét közöttük. Maga Péter is érezte, hogy eljátszotta társai bizalmát. Mielőtt Krisztus felszólította volna, hogy vegye fel ismét apostoli munkáját, Péternek mindenekelőtt bizonyítékát kellett adnia bűnbánatának tanítványtársai előtt. E nélkül bűne, még ha megbánta is, tönkrekethette volna Krisztus szolgájának tekintélyét. Az Üdvözítő alkal-

mat adott neki arra, hogy visszanyerje tanítványtársai bizalmát, és amennyire csak lehetséges, jóvátegye hibáját, amelyet magatartásával az evangélium ügye ellen követett el...

Az evangélium nem nézheti el a bűnt. Titkos bűneinket titkon kell megvallanunk Istennek. Nyilvánvaló bűneink azonban nyilvános megvallást követelnek tőlük. Amikor egy tanítvány bűnt követ el, mindig Krisztust illetik szemrehányással. Ekkor Sátán diadalünnepet ül, és az ingadozó lelkeket arra ösztönzi, hogy botladozzanak. A bűnbánat bizonyításával azonban a tanítványnak, amennyiben hatalmában áll, el kell távolítania ezt a szemrehányást Krisztusról...

Péter háromszor nyíltan megtagadta Urát, és Jézus most háromszor kérte tőle szeretetének és hűségének bizonyítékát. A kérdések nagyon fájtak Péter szívének. De a tanítványok előtt Jézus feltárta Péter bűnbánatának mélységét, és megmutatta nekik, hogy milyen mélyen alázatos lett az egykor dicsekedő tanítvány...

Megalázkodása és bűnbánata következtében Péter felkészült arra, hogy a nyáj pásztoraként dolgozzon... Bukása előtt Péter mindig megdölgondolatlanul beszélt, úgy, ahogy a pillanat éppen indította. Mindig kész volt arra, hogy másokat kiigazítson és kifejezze saját véleményét, mielőtt teljesen tiszta gondolatai lettek volna önmagáról és arról, amiről beszélnie kellett. A megtért Péter azonban egészen más volt. Visszafogta hevességét, és buzgalmát Krisztus kegyelme szabályozta. Nem volt többé féktelen, önhitt és önmagát dicsőítő, hanem nyugodt, higgadt és tanítható. Most már tudta legeltetni Krisztus bányáit.

Az Üdvözítő bánásmódja jó lecke volt Péter számára, de tanítványtársainak is. Arra tanította meg őket, hogy a bűnössel türelmesen, részvétellel és megbocsátó szeretettel foglalkozzanak. Ámbár Péter megtagadta Urát, az a szeretet, amellyel Jézus hordozta őt, soha nem ingott meg. Éppen ilyen szeretetet kellene éreznie a segédpásztornak is a nyáj és a bányák iránt, amelyeknek a gondozását rábízták. Péternek, miután megemlékezett saját gyengeségéről és kudarcáról, olyan gyengéden kellett foglalkoznia nyájával, amilyen gyengédséggel Krisztus törődött vele.

Az a kérdés, amelyet Krisztus tett fel Péternek, jelentős kérdés volt. Csak egyetlen feltételét említette meg a tanítványságnak és a tanítványi szolgálatnak: »Szeretsz-e engem?» ...Tudás, jó szándék, ékesszólás, hála és igyekezet mind segítséget jelentenek a jó

munka végzésében, de ha a Jézus iránti szeretet hiányzik a szívből, akkor a keresztyén munkája csak kudarccal végződhet... Péter kudarcot vallott, amikor eljött a próba ideje, de ismét meg kellett kapnia az alkalmat arra, hogy bebizonyítsa Krisztus iránti szeretetét. Azért, hogy végső próbájára megerősödhessen a hite, az Üdvözítő feltárta előtte a jövőt... Pétert nem bátortalanította el halála módjának megismerése. Felkészültnek érezte magát arra, hogy Uráért bármiféle halált elszenvedjen...

»Kövess engem!« – Péter számára ezek a szavak tele voltak tanítással. Krisztus nemcsak halálára vonatkozólag, hanem élete minden lépésére nézve is leckét adott neki ezzel a két szóval. Péter mindeddig hajlott arra, hogy függetlenül cselekedjék. Megpróbálta megtervezni Isten munkáját, ahelyett, hogy megvárta volna Isten tervének kinyilatkoztatását, és követte volna azt. Semmit nem nyerhetett azonban azzal, hogy előresietett, s nem várta meg, míg megismeri Isten tervét. Jézus ezt parancsolta neki: »Kövess engem!« Ne rohanj elém! Így nem kell majd egyedül összetalálkoznod Sátán seregével. Engedd, hogy én menjek előtted! Engedd, mert akkor nem győz majd le téged az ellenség!

...Mindenkinek az a kötelessége, hogy kövesse Krisztust, s ne mások munkája miatt aggodalmaskodjon. ...Jánosról mondott kijelentésében Jézus nem adta biztosítékát annak, hogy János megéri az Úr második eljövetelét. Krisztus egyszerűen kijelentette saját legfőbb hatalmát, és azt, hogy ha éppen akarná is, hogy így legyen, az semmiképpen nem érintené Péter munkáját. Mindkettőjük, János és Péter jövője is Uruk kezében van. Jézus mindegyiküktől annak a kötelességnek a teljesítését kéri csak, hogy engedelmesen kövessék Őt.» (Ellen G. White: Jézus élete, 716–720. o.)

Az e heti adomány a könyvevangélista munkát támogatja

Január

1.	<i>Csütörtök</i>	Mát 11,28 ¹	
2.	<i>Péntek</i>	Péld 24,29	Napnyugta: 16.02
3.	<i>Szombat</i>	Péld 19,22	Napnyugta: 16.03
4.	<i>Vasárnap</i>	Péld 24,11	
5.	<i>Hétfő</i>	Ésa 40,30–31	
6.	<i>Kedd</i>	Zsolt 143,1–2; 1Móz 18,27	
7.	<i>Szerda</i>	Zsolt 112,7–8	
8.	<i>Csütörtök</i>	Ésa 49,14–15	
9.	<i>Péntek</i>	Zsolt 86,4	Napnyugta: 16.09
10.	<i>Szombat</i>	Zsolt 103,2. 4	Napnyugta: 16.11
11.	<i>Vasárnap</i>	Zsolt 119,35	
12.	<i>Hétfő</i>	Zsolt 129,4–5	
13.	<i>Kedd</i>	Zsolt 92,13	
14.	<i>Szerda</i>	Róm 12,9	
15.	<i>Csütörtök</i>	Péld 1,10; 19,27	
16.	<i>Péntek</i>	Ján 8,32. 36	Napnyugta: 16.18
17.	<i>Szombat</i>	Péld 15,4	Napnyugta: 16.19
18.	<i>Vasárnap</i>	Ésa 42,19	
19.	<i>Hétfő</i>	Péld 16,32	
20.	<i>Kedd</i>	Péld 14,29	
21.	<i>Szerda</i>	Péld 15,28/a	
22.	<i>Csütörtök</i>	Péld 12,17/b	
23.	<i>Péntek</i>	Mát 25,21	Napnyugta: 16.27
24.	<i>Szombat</i>	1Sám 13,13; 15,22	Napnyugta: 16.29
25.	<i>Vasárnap</i>	Zsolt 92,2–3	
26.	<i>Hétfő</i>	1Tim 6,17	
27.	<i>Kedd</i>	Jób 42,3–4	
28.	<i>Szerda</i>	Zsolt 125,1	
29.	<i>Csütörtök</i>	Ezék 36,26–27	
30.	<i>Péntek</i>	Ezék 37,3–4; Préd 11,5	Napnyugta: 16.38
31.	<i>Szombat</i>	Zsolt 33,18–19	Napnyugta: 16.39

1 Az igéket a „*Felettebb tiszta a Te beszéded*” c. könyv alapján állítottuk össze.

Február

1.	<i>Vasárnap</i>	2Kor 9,15	
2.	<i>Hétfő</i>	Zsolt 25,9	
3.	<i>Kedd</i>	Zsolt 138,3	
4.	<i>Szerda</i>	Zsolt 77,10–12	
5.	<i>Csütörtök</i>	Zsolt 90,8; Zsolt 51,3.	11
6.	<i>Péntek</i>	Zsolt 42,12	Napnyugta: 16.49
7.	<i>Szombat</i>	Ésa 41,10	Napnyugta: 16.50
8.	<i>Vasárnap</i>	Ján 6,37	
9.	<i>Hétfő</i>	Márk 11,24	
10.	<i>Kedd</i>	Zsolt 5,4	
11.	<i>Szerda</i>	Jóel 2,12–13	
12.	<i>Csütörtök</i>	Zsolt 51,19	
13.	<i>Péntek</i>	1Pét 4,10	Napnyugta: 17.00
14.	<i>Szombat</i>	Péld 12,26	Napnyugta: 17.01
15.	<i>Vasárnap</i>	Jer 9,23–24	
16.	<i>Hétfő</i>	Zak 3,1–2	
17.	<i>Kedd</i>	Zsid 10,38–39	
18.	<i>Szerda</i>	Róm 16,20	
19.	<i>Csütörtök</i>	Róm 3,31	
20.	<i>Péntek</i>	Ján 6,44	Napnyugta: 17.11
21.	<i>Szombat</i>	Jel 22,17	Napnyugta: 17.12
22.	<i>Vasárnap</i>	2Tim 3,17	
23.	<i>Hétfő</i>	Róm 6,19	
24.	<i>Kedd</i>	Fil 3,12–14	
25.	<i>Szerda</i>	Luk 21,36	
26.	<i>Csütörtök</i>	1Kor 9,24	
27.	<i>Péntek</i>	Fil 2,8; Zsid 2,18	Napnyugta: 17.22
28.	<i>Szombat</i>	Péld 8,34–35	Napnyugta: 17.23
29.	<i>Vasárnap</i>	Mik 7,18	

Március

1.	<i>Hétfő</i>	Péld 4,18	
2.	<i>Kedd</i>	2Kor 5,14–15	
3.	<i>Szerda</i>	Eféz 6,10	
4.	<i>Csütörtök</i>	Péld 23,26	
5.	<i>Péntek</i>	Ján 6,56–57. 63	Napnyugta: 17.32
6.	<i>Szombat</i>	Jer 12,5	Napnyugta: 17.34
7.	<i>Vasárnap</i>	Ján 14,21	
8.	<i>Hétfő</i>	Róm 7,7. 9	
9.	<i>Kedd</i>	Ésa 64,4–6	
10.	<i>Szerda</i>	Róm 8,26	
11.	<i>Csütörtök</i>	Róm 11,33–36	
12.	<i>Péntek</i>	Péld 18,12	Napnyugta: 17.43
13.	<i>Szombat</i>	Ján 10,17–18	Napnyugta: 17.44
14.	<i>Vasárnap</i>	Jób 19,25	
15.	<i>Hétfő</i>	Zsolt 73,21–24	
16.	<i>Kedd</i>	Fil 4,4	
17.	<i>Szerda</i>	Zsid 12,1–2; Fil 1,6	
18.	<i>Csütörtök</i>	Jób 7,17; Jer 31,3	
19.	<i>Péntek</i>	Mik 5,7	Napnyugta: 17.53
20.	<i>Szombat</i>	Zsolt 46,3. 7–8. 11	Napnyugta: 17.54
21.	<i>Vasárnap</i>	Jel 2,9–10	
22.	<i>Hétfő</i>	Hós 6,6	
23.	<i>Kedd</i>	Zsolt 127,3	
24.	<i>Szerda</i>	1Kor 10,13	
25.	<i>Csütörtök</i>	Róm 5,7–8	
26.	<i>Péntek</i>	Gal 6,1–2	Napnyugta: 19.03
27.	<i>Szombat</i>	Luk 9,23	Napnyugta: 19.05
28.	<i>Vasárnap</i>	Zsolt 116,8–9. 12	
29.	<i>Hétfő</i>	Mát 13,20–21; Jer 4,3	
30.	<i>Kedd</i>	Márk 4,31–32	
31.	<i>Szerda</i>	Márk 6,31	

Életünk forrása

Bibliai gondolatok gyermekeknek minden napra

Nagy örömmel és Isten iránti hálával ajánljuk olvasóink figyelmébe a 2004. januárjában megjelenő, gyermekeknek és fiataloknak szóló áhítatoskönyvünket. Szeretnénk mindazok segítségére lenni, akik otthonukban, gyülekezetükben gyermekekkel foglalkoznak, és készek átadni nekik Isten ismeretét és Szavának tisztelétét.

A könyvben havonként más-más témakörhöz kapcsolódó igék, gondolatok, történetek hozzák közelebb a gyermekekhez a Biblia igazságait...

Isten legcsodálatosabb ajándéka egy család számára a gyermek, akinek legértékesebb öröksége – amelyet elsősorban szülei adhatnak neki –: a teremtő, fenntartó és megváltó Istenbe vetett hit. Kívánjuk, hogy ez a könyv áldást adjon minden olvasója részére, gyermeknek és nevelőnek egyaránt.

*A könyv adatai: A/5-ös méret, ragasztott kötés, 408 oldal.
Várható ár: 1600 Ft*

Reisinger János

A Biblia Sátánról

Az Isten létével, gondviselésével szembeni legnagyobb érvnek a történelem során a „Honnan a rossz?” kérdése bizonyult. Ha Isten valóban létezik és mindenható, hogyan jöhetett létre az Ő tudta és akarata nélkül a rossz a világegyetemben? Ha pedig tudtával és akaratával jött volna létre, veszélybe kerül Isten szeretete. Hogyan engedhette meg a fájdalmat, a betegséget, a gonoszság ezer fajtáját az életet teremtő és a teremtményeit szerető Isten? A rossz kérdésének pusztá felvetésekor Isten mindenhatósága vagy szeretete kérdőjeleződik meg. „Más szóval, egyszerű vallási kifejezéssel: ha mindent az Isten teremtett, a saját céljaira – ő, a végtelen Jó –, mi magyarázhatja mégis a Rossznak létét a világban? Van-e vitálisabb kérdés a Vallásra?” (Babits Mihály)

Sajnos, nagyon sokan a rossz kérdésre vonatkozó pusztá célozgatással már elintéztnek vélik az istenkérdést. Ha Isten létezne, nem engedné meg a rosszat, vagy naponként igazságot szolgáltatna vele szemben – mondják. Hogy miért nem teszi ezt Isten, azt a Bibliának a rosszról adott tanítása értetheti meg. Vajon mit tanít a Biblia a rossz eredetéről és mibenlétéről?

*A kiadvány adatai: A/6-os méret, tűzött kötés, 24 oldal.
Ár: 120 Ft*

Stephen N. Haskell

A kereszt és árnyéka

Szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe Stephen N. Haskell *A kereszt és árnyéka* c. könyvét (fordította: Sonnleitner Károly), amelyet a BIK kiadó várhatóan 2004. januárjában jelentet meg.

A könyv szerzője (a H. N. Adventista egyház egykori vezetője) kizárólag a Szentírásból merítve, világos, átfogó értelmezést nyújt arról, hogy az ótestamentumi szentély hogyan ragadja meg az evangélium teljes témakörét, és miként mutatja be Krisztusnak a mi érdekünkben ma végzett munkáját.

Részlet Stephen N. Haskell előszavából

„Az örökkévalóság is kevés ahhoz, hogy valaha is fel lehessen mérni a Kálvária keresztjén kinyilvánított szeretet mélységét. Krisztus végtelen jósága és Sátán határtalan önzése került ott szemtől szembe egymással. A judaizmus egész rendszere az előképeivel, jelképeivel együtt a kereszt árnyéka volt, amely visszanyúl az Éden kapujáig, és magában foglalja az evangélium tömör próféciaját...

A kereszt és árnyéka című könyvben az előkép és a valóság egymás mellé kerül, annak reményében, hogy az olvasó így talán jobban megismeri az Üdvözítőt...

A könyv a szentélyszolgálat előképeinek, jelképeinek sok éves imádságos tanulmányozása eredményeként született, és azzal az imádsággal bocsátották útra, hogy olvasása talán megragadja a felületesen olvasó figyelmét is, s így Krisztus jellemének új, keresztény szemléletét adja, és sokakat elvezet Isten szeretetének napfényére.”

A könyv adatai: A/5-ös méret, ragasztott kötés, 280 oldal.

Várható ár: 1400 Ft

